

LI ČENDER

**DOŠ
HOLIDEJ**

CENA 40 DINARA

BROJ 153

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

KONJOKRADICE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

LI ČENDLER

KONJOKRADICE

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 153

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka CIRIĆ

Naslov originala:
Lee Chandler
THE MAN FROM ALBERTA

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Zorka CIRIĆ

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Korektori:
Ida DUDAŠ
Vilma BEKER-GACEŠA

Štampa: 27. IV 1984.
Tržište: 7. V 1984.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvo-
de Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka
CIRIĆ. Naslov originala: Lee Chandler — THE MAN FROM ALBERTA. Co-
pyright: UNIVERSUM PRESS.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj: 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Tamni, turobni oblaci plovili su nisko nad pejzažem pokrajine Alberte kada su trojica konjanika zaustavili konje na početku prostrane travne uvale. Tek što su zategli vođice visok čovek otmenog držanja koji je jahao dugonogog zelenka sa krupnim pečatima, pružio je ruku i rekao. — Baš tamo gde si rekao, Link.

Čovek kome su te reči bile upućene osmehnuo se i otkrio požutele ali zdrave zube. — Nije bilo teško pretpostaviti, Dok. Vole ovo mesto jer ima trave u izobilju. — Iskusni kauboj i nekadašnji ukrotitelj divljih konja iz Vajominga obuhvatio je pokretom ruke prostranu dolinu nalik na amfiteatar obrastao visokom travom koja je sada, sa brzim približavanjem zime, izgubila svoju zlatastu žutu boju.

Vlasnik ranča „Visoki Bor“ Link Rolings se udobnije namestio u sedlu i pogledom pažljivo odmerio nekih dvadesetak dobrih, kvalitetnih konja. Zadovoljno je klimnuo glavom svom prijatelju Doku Holideju koji je sedeo na konju do njega. — Dobiću za njih vraški dobru cenu.

— Ne žuri nam se — rekao je. — Hajde da najpre popušimo. Kad ih jednom nateramo da dignu repove, nećemo imati vremena za to dok ne završimo posao.

— U pravu si, treba uživati u svemu — složio se Dok Holidej vadeći tabakeru. Nije primetio da treći konjanik, jedan mladić kovrdžave ko-

se, nespretno opipava džepove svog kratkog kaputića.

Dok je izvadio cigaru i odgrizavši vrh stavio je u usta, a Rolings je počeo da zavija cigaretu sa vođicama prebačenim preko leve podlaktice. Dok se cigareta uobličavala između njegovih mrkih žuljevitih prstiju, razmišljao je koliko će mu konji doneti. U uvali ih je bilo dvadeset, sve samih mužjaka. Ako dobije trideset dolara po grlu, a nadao se da će toliko dobiti, to bi iznosilo šest stotina dolara; dovoljno da isplati one dosadne dugove koji su mu stajali na glavi i da kupi hrane za zimske mesece. Imaće dovoljno i da isplati nadnice radniku. Da, tih šest stotina dolara će mu dobrodoći.

Prineo je palidrvce cigareti i povukao prve dimove, gledajući Holideja koji je već dimio svojom mirišljavom cigarom. Dok je slučajno bacio pogled do trećeg konjanika, kauboja koji je Rolingsu pomagao na ranču. Hob i Blejk je ispod oka piljio u dvojicu pušača ali je dobro prikrivao svoje očajanje izazvano nedostatkom duvana. Pušio je još od svoje petnaeste godine, ali kako od Rolingsa već mesecima nije primao platu, rezerve duvana su mu se iscrpile. Dok je shvatio šta ga muči.

— Šta je momče, ostao si bez duvana — zapitao je mašajući se za bisage u kojima je uvek imao rezervno paklo duvana za slučaj ako

Blejk je pročistio grlo. — Ovaj... poslednje sam popužio prošle noći — rekao je pokorno.

Holidej se nasmejao oko cigare i dobacio mu paklo sa cigar-papirom. — Ništa ti ne bi smetalo da malo pauziraš, jer zapažam da mnogo pušiš, momče. Ali evo, kad si već naučio.

Blejk je uhvatio paklo u letu, ali se dvoumio, jer je Dokovu primedbu primio srcu. No, puno nabijeno paklo toliko ga je mamilo da mu se unutrašnja borba jasno ogledala na licu.

— No, hajde posluži se — rekao je Holidej videći njegovu nedoumicu. — Uzmi nešto i za posle.

— Hvala mister Holideje — rekao je Blejk i otkrio bele zube, koji su odblesnuli na tamnom licu.

Holidej mu je uzvratio osmehom. Mladi Blejk mu se dopadao; bio je to pouzdan, uravnotežen mlad čovek koji je savesno obavljao svoj deo posla, pa čak i nešto više. Takvog vrednog i marljivog radnika nije bilo lako naći, i Dok je više nego jednom ukazao Rolingsu da je srećan što je našao takvog čoveka.

— Hajdemo sad, momci! — rekao je Rolings prikupivši vođice. Pokazao je na desnu stranu. — Ti pođi tamo, Hobi. Moglo bi im pasti na um da pokušaju bekstvo kroz onaj šumarak žbunja.

Blejk je vojnički pozdravio svog gazdu i poterao svog snažnog mrkova u galop.

Rolings je pokazao u drugom pravcu. — Ti pođi levo, Dok i pazi da nam ne promaknu sa te strane.

Holidej je klimnuo glavom. Okrenuvši konja, uputio se tamo gde mu je Link Rolings rekao.

Rolings je sačekao da Blejk i Holidej zauzmu svoje pozicije. Cilj je bio naterati konje prema severu,

gde se posle nekih pet milja uvala završavala ravnim proširenjem obraslim travom. A onda... Ali prekinuo je razmišljanje o tome šta bi posle trebalo uraditi; poteze treba povlačiti redom.

Blejk je u međuvremenu stigao do žbunjevitog šumarka kroz koji je postojao dosta širok prolaz. Mahnuo je šešišom da je spreman. Holidej, međutim, još nije bio stigao na svoju poziciju, jer je jahao znatno sporije da brzim kretanjem ne bi uznemirio konje pre vremena.

Nije važno, nije nužno žuriti, pomislio je Rolings. Kada je Dok Holidej digao ruku dajući znak da je spreman, Link Rolings je poterao svog konja kestenjaste boje niz padinu. Čineći to, nije ni slutio da ih neko sve vreme posmatra.

Na ivici jedne velike urvine, tamo gde su nebeski plašt parali vrhovi visokih borova, u visokoj travi klečao je jedan čovek očigledno zainteresovan onim što se događalo pred njim.

Prinevši očima veliki vojni durbin, Slim Dženings je usredsredio pogled na trojicu konjanika koji su se približavali krdu divljih konja. Odmah posle toga naglo se uspravio i prišao jednom koščatom zelenku. Stavio je durbin u bisage, odvezao zelenku, pojahao ga i odjahao, pazeci da se silueta konjanika ne odrazi na nebu.

Posle izvesnog vremena, kada je stepenasta litica jaruge počela da se spušta, kroz čist i miran vazduh visoravni dopro je rezak poklič jednog od trojice konjanika. Sjahao je i privezao konja za jedan čvrst žbun. Idući pognut, pošao je kroz travu sve dok nije došao do jednog istaknutog mesta odakle je mogao da vidi konjanike. Trojica konjanika ima-

li su pune ruke posla, ali uspevali su da izadu na kraj sa krdom, zahvaljujući uglavnom konjaniku u sredini, čoveku za koga je znao da se zove Link Rolings. Za proteklih nedelju dana, koliko je proveo u tom kraju predstavljajući se kao došljak koji je prvi put došao u Montanu da upozna taj kraj, doznao je mnogo. Saznao je, na primer, da je Link Rolings posedovao ranč koji je kupio rano tog proleća, kada je ranč bio pred propašću sa jedva par matorih raga i desetak mršavih goveda, i da je jedva uspeo da se malo sredi. Znao je takođe da je Rolings naporno radio i da je u dugovima učinjenim za kupovinu ranča. Uprkos njegovoj umešnosti, uspešan rančer se nije moglo postati preko noći, pogotovu ako čovek nije imao dovoljno novca za početak.

Sada će Rolings biti unazađen za jedan krupan korak. Ali, to se Slima Dženingsa nije ticalo; u njegovom zanimanju čovek sebi nije smeo dopustiti takva razmišljanja. Obziri nisu nikuda vodili.

Dženings se vratio svom konju i vinuvši se u sedlo poterao ga niz stepenastu padinu. Na izlazu iz urvine, skrenuo je zelenka prema jugoistoku i nagnao ga u umeren, ujednačeni kas. Dženings je pred sobom imao priličan put, i želeo je da ga pređe u toku noći...

Bilo je nešto više od tri časa posle podne kada je Link Rolings zatvorio iza krda konja teške drvene vratnice ograđenog prostora. Smeškajući se okrenuo se Doku Holideju koji je stajao pored svog konja sa zadovoljnim izrazom lica.

— Hoćeš li nas, onda, častiti ka-

fom? — zapitao je Dok starog rančera.

— Nego šta! — rekao je Rolings brišući usne nadlanicom. — Posle ovakvog jahanja zaslužili ste najmanje toliko. — Dok je govorio, popeo se na ogradu od jakih, poprečno postavljenih borovih stabala i stao da posmatra ozojene divlje konje koji su se komešali u ograđenom prostoru. Očigledno da nisu bili naviknuti na ograničeno kretanje i položaj u kome su se našli nije im se dopadao.

Hobi Blejk je zapitao. — Želite li da se pobrinem za konje, gazda? Da ih nahranim i...

— Kasnije, kada prvo spremiš kafu — odgovorio mu je Rolings. — Pustimo ih sada da se malo ohlade. — Pogledao je Hobija i setio se da mladić oskudeva duvanom. — Evo... — bacio mu je svoju duvan kesu i Blejk je dohvatio u vazduhu. — Zaslužio si i od mene nekoliko cigareta, Hobi, a ono što si dobio od Doka ostavi za posle.

Blejk se osmehnuo i zahvalio se klimanjem glave i požurio da posluša gazdu.

Rolings je prošetao pogledom po konjima. Nedeljama je pratio i vrebao pogodan trenutak da uhvati celo krdo i to mu je konačno uspelo. Za to vreme navikao se na njih i zavoleo ih, pa mu je teško padala pomisao da se razdvaja od njih. No, pokušao je da zadrži makar tri kobile koje bi mu u dogledno vreme mogle dati tri ždrebeta. Videće, ipak, šta će mu trgovac konjima ponuditi, jer od svega najviše mu je nedostajao gotov novac.

Dok Holidej je iz blizine posmatrao Rolingsa naslućujući šta se zbiva u njegovoj glavi. Link Rolings je bio već zašao u prvu starost, ali

je izgledao snažan, izdržljiv i još uvek držeći čovek. Oženio se kada mu je bilo blizu četrdeset i nastavio da i dalje živi od svojih deset prstiju, izdržavajući ženu i kćer koja mu se odmah rodila. Ali, pomisao na tu ženidbu i ono što je došlo posle toga za Rolingsa je bilo kao živa rana.

Dok je to znao i izbegavao je razgovor o prošlosti. Nije želeo da ga podseća na ženu koja je umrla kada je devojčica imala sedam godina, niti na vetropirastu, lakomislenu kćer koja je pokazivala sklonost ka lakom, luksuznom životu. Da bi je kontrolisao Link se nastanio u Čejenu, ali, to ga je svelo na nivo bednog nadničara i još više raspalilo želju njegove kćeri za lakim životom. Da bi je spasao od rđavog društva, Rolings se odlučio da ode iz Čejena i počne neki samostalan posao, ali za to je bio potreban novac koji on nije imao. Dok Holidej mu je pomogao značajnom pozajmicom i posavetovao ga da osnuje ranč za uzgoj konja, i tu počinje ili tačnije tu se završava njegova tragedija.

Za starog ukrotitelja divljih konja kupovina ranča bila je rutinski posao. Kupio je ranč pozajmicom i poslednjim centom sopstvenog novca. Bio je puki siromah, ali sa puno nade. Doveo je Evelin sa sobom mada je ona u početku odbijala da napusti Čejen. Kada su stigli u novi dom, običnu kolibu od brvana bilo je proleće, tek početak proleća. Sutradan je Link pošao da razgleda zemljište koje je kupio. Bio je lep dan, hladnjikav ali sunčan. Proveo je ceo dan jašući čak do obližnjih brežuljaka koji su obdelaali dosta divljači, obilazio je predeo koji je želeo da upozna, da upije u sebe.

Ranč i prerija, brežuljci i ceo predeo oko njega bili su dobri. Uveče je pošao kući željan da vidi svoju kćer koju je želeo da udomi za nekog vrednog, dobrog mladića iz susjedstva. Ali umesto toga, doživeo je pakao.

Dok je on bio odsutan grupa odmetnika iz plemena Sijuksa ubila je Evelin. Ali, šta je pre toga bilo, Rolingsu je bilo teško i da pomisli. Očajavao je što je naterao da podes njim i to očajanje ga je mučilo do kraja života.

Pošto je sahranio odjahao je u grad gde je od šerifa saznao da indijanski ratnik, poglavica Crna Glava i grupa njegovih ratnika operišu u toj pokrajini... harajući svuda gde im se pruži prilika.

Saznavši ono što ga je interesovalo, Rolings je obuzet ubilačkim ludlom pošao u gonjenje za bandom Sijuksa. Prevrnuo je nebo i zemlju tragajući za Crnom Glavom i njegovim ratnicima. Jednog dana našao ih je pobio sve do jednoga dok su bili zauzeti pečenjem ulovljene antilope. Tačnije, pobio ih je sve sem Crne Glave koga je podvrgao posebnom tretmanu kao što to rade Indijanci sa svojim neprijateljima. Kada se osvetio, mržnja se ugasila, ali su u njemu i dalje ostali bol i jad koji su ga pekli. Deo tih osećanja delio je i Dok, jer je i on delimično snosio krivicu za takav ishod događaja. Da Rolingsu nije pozajmio novac ovaj ne bi mogao da kupi ranč i sada bi Evelin bila živa. Dok je želeo najbolje, ali je sudbina donela nešto drugo.

— Kafa je spremna! — doviknuo je Hobi Blejk sa kuhinjskih vrata.

Rančer je sišao s ograde i uputio se prema kuhinji zajedno sa Dokom Holidejem koji mu se zamišljeno

pridružio. Mada je Rolings bio dosta visok, Holidej je izgledao nešto viši i mršaviji od vlasnika ranča. Dese-tak dana na vazduhu, suncu i vetru učinili su da mu lice preplane i da nije bilo negovanih ruku, nepoznati posmatrač bi ga mogao smatrati za kauboja ili planinskog lovca.

Ušavši u kuhinju, Holidej je skini-
nuo svoju jaknu od debelog vune-
nog štofa, a Rolings je stresao sa
sebe oveštali kožuh od jagnječeg
krzna.

Kada su nasuli kafe u šolje, Hobi
Blejk je zapitao. — Šta još treba
uraditi, gazda?

Rolings je prstima poduhvatio vrh
brade. — Mislim da smo za danas
svi dosta uradili. Ali, konje bi ipak
trebalo nahraniti, pa će ti još to bi-
ti obaveza. Hteo bih da sutra ujutru
izgledaju što bolje.

— Mislite kada dođe trgovac ko-
njima? Ne brinite gazda, nahraniću
ih tako da će samo cupkati.

— U koje vreme će doći taj trgo-
vac? — zapitao je Dok Holidej se-
dajući i uzimajući šolju u ruke.

— Javio je da će biti tu nešto
kasnije ujutru — rekao je Rolings
duvajući u kafu.

— Pa dobro, onda ti ja tu neću
biti potreban — rekao je Dok.

— Naprotiv, baš ćeš mi biti po-
treban.

Digavši pogled sa šolje, Dok se
malo začudio. — Mislio sam da ćeš
prodati konje, a za to ti niko nije
potreban, pa ni ja.

— Hm, poslovice kaže da četiri
oka više vide nego dva. Uostalom,
zar si imao nekog posla?

— Hteo sam poći do grada. Čist
vazduh, sunce i priroda su privlačni,
ali ne za duže od deset dana... A
ja sam ovde već dve nedelje.

— O kej, imaćeš priliku ali kasni-
je. Molio bih te da ujutro budeš tu.

Dok Holidej je slegnuo ramenima.
— Dobro kad kažeš, ali, i ti ćeš, on-
da kasnije poći sa mnom.

— To ćemo videti, Dok. Nisam
baš raspoložen za šetanje ulicama.

Hobi Blejk je sačekao da njegov
gazda završi, pa je značajno proči-
stio grlo i rekao. — Ja sam razmi-
šljao o svemu.

— O čemu to? — zapitao je Ro-
lings sa nameštenom ozbiljnošću,
jer se pojam razmišljanje nije ukla-
pao u Hobijevu ličnost.

— O ovom ranču, o vama gazda,
o svemu. U svakom slučaju, želim
da znate da bih bio voljan da preko
zime ostanem na ranču čak i ako
ne dobijem platu... — Blejk je
ućutao i zagledao se u šolju.

Rolings je bio dirnut tom neoče-
kivanom ponudom i nije znao šta
da odgovori.

— Da — rekao je Hobi Blejk i
malo naherio glavu na jednu stra-
nu. — Znam da vam do sada nije
išlo sjajno i da vam treba novac.

— Ne znam šta da kažem na to,
momče. U svakom slučaju zahvalan
sam ti na pažnji. Ali, niko ne radi
besplatno, bar ja ne mogu da do-
zvolim da neko besplatno radi za
mene. Ako ne prodam konje biću u
velikoj neprilici, čak ne znam kako
ću ti splatiti ovo što si do sada za-
radio. Ali, nemoj me shvatiti pogre-
šno... neću zaboraviti tvoju ponu-
du. — Zaćutao je trenutak a onda
dodao. — Hvala ti. — Rekavši to
ustao je, odgurnuo stolicu i izašao.

Holidej je ostao zagledan u svoju
kafu. Odani mladić, pomislio je, pri-
vržen je Rolingsu toliko da bi čak
radio besplatno. Kako je divno sre-
sti osobu spremnu da se žrtvuje ne-
sebično. To je značilo da ima još

dobrih, plemenitih ljudi zbog kojih svet treba da postoji. Odjednom ga je ispunilo osećanje da u životu ima iskrenosti i dobrote i da je dužnost svakog ljudskog bića da te vrednosti čuva i neguje uvek kada naiđe na njih. To osećanje držalo ga je celo veče i za večerom je doneo odluku da ako Rolings ne bude mogao isplatiti Hobija, to će onda učiniti on. U svakom slučaju, mladićeva spremnost da u nevolji ostane uz čoveka kome ništa nije dugovao, morala je biti nagrađena. Da, baš tako će uraditi.

No, Holidejeva razmišljanja bi se razvejala kao oblak dima na vetru da je mogao da nasluti šta sudbina sprema njemu i njegovim prijateljima u bliskoj budućnosti.

II

Slim Dženings je veći deo popodneva jahao naporno. Negde pri kraju dana kada se već bližilo veče zašao je u neravan kamenit predeo obrastao delimično borovom šumom koja je tom delu zemljišta davala neki prijatan miris čistoće. Dženings je po zanimanju bio bandit, ali, postojao je jedan deo njegovog bića veoma sklon uživanja u prirodnim lepotama.

Zbog neravnog terena u koji je bio zašao, jahao je sada nešto sporije. U svakom slučaju, nigde mu se nije žurilo i nije bilo razloga da nepotrebnom trkom lomi vrat; znao je da će na mesto sastanka stići pre nego što se sasvim smrači, a to mu je bilo dovoljno.

Kratko vreme posle toga zategao je vodice i zaustavio konja. Stavivši na usta ruke uobličene u trubu pustio je glas nalik na riku jelena u opasnosti. Nekoliko sekundi ka-

snije iz neposredne blizine odgovorio mu je sličan zov i on je protekao svog konja u tom pravcu. Kada je zaobišao oko jedne velike stene koja se svojim položajem i masivnošću izdvajala od drugih, ugledao je dva konja sapeta na maloj travnoj poljani.

— Zdravo Slime — doviknuo mu je ogroman čovek snažnog izgleda, sa licem unakaženim gadnim ožiljkom. Taj snažan čovek čučao je poguren blizu vatre i kuvao nešto u velikom tiganju.

— Zdravo Skare — odgovorio mu je Dženings sjahavši kao da je bio u sedlu samo desetak minuta a ne punih pet časova. Umor koji je osećao nije se primećivao na njemu.

Skar Haket se osmehnuo i otkrio svoje krnjave od duvana požutele zube. — Već smo računali da nećeš doći.

Dženings je povezao svog zelenka za jednu nisku granu. — Gde je Džej?

— Otišao je da malo prošetata po okolini. — Skar se proteglio i opustio masivna ramena. — Znaš ti njege, ne može da sedi na miru.

Spustivši se na zemlju u blizini vatrišta, Dženings je nasuo u ulupljeno lonče kafu i prineo ga usnama.

Haket je upitno digao obrvu dajući time znak svome gostu da kaže šta ima. — Jesi li imao sreće?

Dženings je klimnuo glavom i rekao — jesam. Naravno ukoliko vi ne budete zaključili da postoji nešto bolje.

— Ne — rekao je Haket okrećući u tiganju komad divljači. — Nijedan od nas dvojice nije bio baš srećan. Džej je video nekoliko finih goveda zapadno odavde. Ne bi bilo teško ukrasti ih. Ali, znaš i sam šta

smo odlučili kada su goveda u pitanju.

Dženings je upravo završio svoje lonče kafe kada je iza sebe začuo slab šum. — Zdravo Džeje — rekao je upola okrenuvši da dočeka pri-došlicu.

— Milo mi je što te vidim, Slime — rekao je Džej Raundtri spustivši se u blizini vatre koja je kao kod Indijanaca na pohodu gorela bez mnogo plamena.

— Čujem da nisi imao sreće — rekao je Dženings.

Raundtri je slegnuo ramenima. — Tako je. A ti?

Dženings se osmehnuo. — I tako i tako.

Raundtri ga je potapšao po ramenu. — Hajde pričaj.

Dženings im je ispričao šta je video. Kada je došao do kraja svog izveštaja, Džej Raundtri je rekao. — Možda taj Rolings namerava da ih proda. Jesi li pomišljao na to Slime?

— I to mi je palo na um — priznao je Dženings. — Mislili da bi bilo dobro da što pre stupimo u akciju.

Raundtri je klimnuo glavom. — Što pre to bolje. Poći ćemo odavde u prvi znak zore. Koliko je taj ranč daleko odavde?

— Oko šest časova jahanja.

— Dobro. Onda ćemo se dočepati tih konja sutra uveče ili u zoru sledećeg dana.

Dženings je opominjući digao ruku. — Ne žuri toliko. Dočepaćemo se tih konja, ali može se desiti da sve ne ide glatko. Moraćemo da radimo vrlo oprezno.

— Zašto? Šta tu ima komplikovano? Nas smo trojica, a on? Ima li ljudi?

Dženings se osmehnuo. — Ima samo jednog mladića za koga sam čuo

da je pitoma ovčica ali tu je još jedan čova sa kojim možda neće biti šale.

— Volim te sa kojima se nije šaliti — rekao je Skar Haket. — Ko je on? Neki revolveraš?

— Ne, to ne bih znao reći ali mislim da će pre biti neki starčev prijatelj. Doznao sam da se zove Dok Holidej. Ime mi je poznato, ali ne znam otkuda. Jeste li vi možda čuli za njega.

Skar Haket je nekoliko puta raširio i stisnuo pesnice. — Ne, ali, on će za nas sigurno čuti.

Ostala dvojica bandita shvatajući Haketovu šalu glasno su se nasmejali. Bilo kako bilo, Skar Haket je bio čovek strahovite snage, snage koju je često koristio da im pomogne u njihovim banditskim poduhvatima.

Raundtri je protrljao rukom neobrijanu bradu. — Dvadeset rekao si?

— Da — rekao je Dženings.

— Neće nam biti lako da potera-mo toliki broj, Slime.

Slim Dženings nekadašnji hrvač i ukrotitelj konja, i u svakom slučaju neosporni poznavalac konja odrečno je odmahnuo glavom. — Neće biti baš tako teško Džeje. Pomisli na to da ćemo za njih dobiti vrlo visoku cenu.

— Misliš? — rekao je Skar Haket premeštajući komade mesa iz tiganja na limene tanjire.

— Nego šta, Skare. Videćeš.

— Utoliko bolje — rekao je Raundtri zadovoljno. — U svakom slučaju, novac će nam dobrodoći. Krađa konja je nesavrnjeno manje opasan posao nego pljačkanje banaka ili pljačka poštanskih kola. — Zastao je i na njegovom četvrtastom licu potamnelom od sunca i vetra

toliko da se moglo pomisliti da u sebi ima crnačke krvi, ukazao se izraz pohlepe. — Ali šteta, to je ipak manje uzbudljivo.

— Do vruga i sa uzbudljivošću promrmljao je Haket. — Dosta mi je već bilo bežanja. No, hajde priđite, klopa je spremna.

Sva trojica su se gladno bacili na hranu ne govoreći ni jednu reč.

Džej Raundtri star trideset šest godina bio je čovek dosta solidnog izgleda sa gustom crnom kosom i kratko potkresanim tamnim brkovima. Oči su mu bile sive ali zamagljene, mutne kao dim. Bio je visok šest stopa i jedan inč, što znači skoro dva inča manje nego Dženings, a od džinovskog Haketa koji je svoj nadimak Skar dobio pošto ga je jedna medvedica zakačila kandžom po licu i ostavila mu duboke brazde koje su ga za do kraj života obeležile, bio je niži za celu glavu, a možda i više.

Raundtri je bio kompletan čovek, ukoliko se smeša različitih karakternih crta mogla smatrati kompletnom. Mogao je biti surov ali je mogao biti i blag, i niko nikada nije bio sasvim siguran šta od njega može očekivati, sem ove dvojice koji su sada bili s njim. Ta dvojica bili su sa Raundtrijevom bandom već više za nju nigde nije čulo. Naravno, se kada je sačinjavalo sedam zločinaca spremnih na sve, i kada je ta banda bila kazna božja za Montanu, Vajoming i Utah. Ali, sreća je ipak bila promenljiva za Džeja Raundtrija i malo pomalo njegova banda je svedena samo na poslednju preostalu trojku. U to vreme, izgledalo je čuvarima zakona da je banda u potpunosti zbrisana, jer se više za nju nigde nije čulo. Naravno,

to nije bilo tačno: oni su jednostavno promenili svoj način poslovanja.

Dosta kasnije kada su poternice za članovima Raundtrijeve bande skinute s oglasnih tabli i drveća na raskrsnicama puteva i kada je ime Džeja Raundtrija prestalo da bude glavna tema razgovora u barovima i oko logorskih vatri, Džej Raundtri i njegovi preostali ljudi pali su u zaborav i niko ih se više nije sećao.

Raundtri je završio svoje jelo i stavio u usta kratku cigaru. Krenuvši palidrvce rekao je uzgred kao da zapaža padanje lista sa drveta. — Nadam se da taj Rolings puši dobre cigare.

Dženings se osmehnuo. — Koliko znam to neće biti slučaj Džeje, ali možda ćeš ipak imati sreće.

— U svakom slučaju nema ženu — rekao je Haket glasno razmišljajući.

Dženings je počeo da čačka zube tankim komadom drveta izdelaanim lovačkim nožem. — Nema. Ali, nekada je imao kćer...

— Šta je bilo s njom? Je li pobegla? — zapitao je Raundtri radoznalo.

— Ne. Ubili su je Sijuksi i njen tata Rolings je pošao za njima u poteru. Priča se da ih je na kraju stigao i sve pobio.

Raundtri se zamišljeno zagledao u vatru. Priča o osveti nad Sijuksima kao da mu se nije dopadala, ali Džej Raundtri bio je zamišljen uvek kada bi trebalo preduzeti neku akciju.

— Taj čova, dakle, nije neki bezazlen tip nego borac. Bilo bi najpametnije da ga sredimo odmah. — Dženings je to izgovorio tako kao da je govorio o branju krušaka. No, to nije bilo čudno, jer je za ovejanog bandita ubijanje bilo skoro sva-

kodnevni događaj. Za njega je to značilo samo potegnuti revolver ili pušku i oduvati svakoga ko bi se suprotstavio. Bandit je morao da bude spreman na sve da bi dobio ono što želi, bila to neka lepa, poželjna žena ili sandučić sa novcem u dilažansi „Vels-Fargo“ kompanije. nije.

— Neka ide do vraga — rekao je Raundtri tmurno.

— U čemu je stvar? — zapitao je Dženings.

— Mislim da bi isto tako mogla doći u obzir pljačka banke ili nešto drugo.

— Ne znam, nisam baš oduševljen — procedio je Dženings trljajući isturenu bradu.

— Možeš računati na mene u bilo čemu što preduzmeš, Džeje, — rekao je Haket. — U odnosu na pasji život kakav sada vodimo sve drugo je šetanje ulicom prepunom ruža.

Raundtri je rezignirano raširio ruke. — Slažem se s tobom Skare, i meni je sve već do grla. Mislim da bi me jedino neka zgodna žena mogla smiriti.

— Za to ćeš morati da čekaš dok ne dođemo do Vilsonovog ranča — rekao je Dženings. On je bio jedini od trojice bandita kome više ili manje redovan odnos s osobama ženskog pola nije nedostajao. Pa ipak, kada mu je neka žena bila na domaku ruke, pokazivao je iste grubijanske životinjske prohteve kao i njegovi drugovi.

Do tada se na mali logor već spustila potpuna noć. Pretpostavljalo se da će noć biti hladna.

Raundtri je dodao suvih drva na vatru i rekao. — Mislim da će nam ovo biti poslednji pohod ove godine.

Ostali su na to samo klimnuli gla-

vom. Imali su sreću da još nije počeo da pada sneg.

Ubrzo posle toga su zaspali.

Bilo je blizu jedanaest časova pre podne kada je Hobi Blejk, koji je vilom prebacivao seno u ograđen prostor uhvaćenim konjima, ugledao jednog konjanika koji se približavao.

— Dolazi neki posetilac gazda!

U tom trenutku Rolings je baš potkivao svog mrkog ždrepeca. Lagano je spustio zadnju desnu kopitu svog konja na tlo i ispravivši se, uzeo s eksera na zidu svoj šešir sa širokim obodom. Stavljajući na glavu ulupljen zgužvani šešir koji je nekada nosio ponosno ime firme Stetson, ugledao je jednog konjanika obučenog u tamno odelo koji se na konju kretao prema njemu. Bio je to Brent Džesap možda najpromućurniji konjarski trgovac u toj pokrajini, a možda i u celoj državi.

Stigavši do Rolingsa, Džesap je zategao vodice. — Dobro jutro Rolingse. Lep dan danas.

Rolings je klimnuo glavom. — Sjašite, mister Džesape. Jeste li za kafu?

— Ne hvala. Danas moram da obidem još nekoliko drugih rančera. Gde su vam ti konji? — sjahao je i tek tada šakama otresao prašinu sa sakoa skupocenog gospodskog odela koje je moralo koštati skoro kao jednomesečna plata običnog kauboja.

— Hobi — rekao je Rolings — priveži mister Džesapovog konja u hlad.

— Odmah — rekao je Blejk

— Ima dvadesetak konja koje treba da pogledate — rekao je Rolings

dok su hodali prema ograđenom prostoru.

— Odlično! — Džesap se kretao odsečno i energično je gestikulirao rukama. No, u krajnjoj liniji, to Rolingsu nije smetalo, jer od Džesapa nije očekivao prijateljstvo već samo posao.

Kada je bacio prvi pogled na konje, Džesap je samo zamišljeno promrmljao. A onda, neobično živahno za čoveka koji je već bio prebacio pedesetu, popeo se na ogradu od oblica i pažljivo osmotrio konje koji su jeli seno.

Rolings je ostao na zemlji i iznadvivši duvankesu počeo da zavija cigaretu. Uprkos mirnom izgledu i ravnodušnom izrazu lica, u dubini duše bio je uzbuđen.

Džesapovo znalačko oko preletelo je sa jednog konja na drugog i tako redom, sve dok nije osmotrio celo krdo. Konji su bili bolji nego što se nadao. Među njima nije bilo nijedne istrošene nekorisne rage, a samo par konja bili su stariji od najboljeg doba za tu životinjsku vrstu. Pa ipak, morao je da ih još malo izbliza pogleda. S tom namerom skočio je s ograde u ograđen prostor ali ga je Rolings opomenuo.

— Pazite, konji su malo divlji, mister Džesape!

— Nemojte se ništa brinuti za mene Rolingse. Celog života sam se baktao sa konjima i još mi se nije desilo da budem povređen. Sada je već suviše kasno da počnem sa tim. — Pošao je od jedne životinje do druge, govoreći im tihim umirujućim glasom koji je među ovim divljim konjima stvarao čudo, tako da je za tih nekoliko minuta koliko se Džesap kretao po koralu Rolingsovo mišljenje o njemu kao stručnjaku za konje poraslo još za nekoliko po-

ena. Konačno je Džesap završio sa razgledanjem i Rolings je otvorio vratnice da ga propusti.

Odjednom, bez vidljivog razloga, Džesap se nasmešio. — Da li onaj poziv za kafu još uvek važi?

— Naravno. I meni bi prijala jedna šolja. Hobi, požuri da nam pripremiš kafu. Ovamo mister Džesape.

Idući lagano došli su do brvnare i ušli u kuhinju gde je Hobi podarivao vatru. Voda u loncu već je ključala. Holidej je sedeo zavaljen u stolici i grickao tog jutra ispečene biskvite.

— Dok — rekao je Rolings — ovo je mister Džesap. Moj prijatelj Holidej — dodao je predstavljajući Doka.

Džesap je zainteresovano pogledao Holideja, ali je odmah prikrrio svoje interesovanje. — Drago mi je što smo se upoznali mister Holideje. Čujte — dodao je prinoseći jedan biskvit nosu — ovo mi miriše na biskvite koje je pravila moja majka. Čija je to rukotvorina.

Rolings je pokazao rukom na Hobija. — Njegova.

Hobi je bio zadovoljan pohvalom i nije se trudio da to prikrije. Ponosio se svojom sposobnošću da majstorski pripravi kolače i hranu.

Sedajući za sto, Džesap je započeo razgovor. — Konji su vrlo dobri moram da kažem Rolingse.

Rolins je klimnuo glavom. — Mislio sam da će vam se dopasti. — Ovaj kraj je kao stvoren za gajenje konja.

— Koliko ste mislili da tražite za njih? — zapitao je Džesap i uzeo svoju šoljicu sa kafom.

Rolings je začesljao prstima svoju proređenu plavu kosu i rekao. —

Stvarno ne znam. Nisam mnogo razmišljao o tome.

— Vreme je da razmislite — rekao je Džesap.

U tom momentu Hobi Blejk je spustio na sto tacnu sa rumeno pečenim biskvitima i posluživši se, Džesap mu se prijateljski osmehnuo. Skoro pun minut vladala je tišina, a onda je Rolings rekao.

— Činjenica je mister Džesape da mi je potrebno da za konje dobijem dobru cenu; u suprotnom, ne bi imalo nikakvog smisla ni da ih prodajem.

— Je li to tako? — rekao je Džesap, ali je prećutao da je tačno znao koliko novca Rolings duguje trgovcima u gradu. Pogledao je Rolingsa i zaključio da Rolings u pogađanju ima baš onakvo držanje kakvo bi i on sam zauzeo kada bi bio na njegovom mestu. Svaki čovek morao je sam da brine o svojim poslovima i o onom što je za njega važno.

— Još kafe mister Džesape? — zapitao je Hobi.

— Hvala Hobi. — Džesap je udaljio od sebe praznu šolju od kafe i okrenuo se Rolingsu, ne pokazujući ni najmanjim migom lica šta ima na umu. — Koliko zemlje imate na ovom mestu, Rolingse?

— Oko petnaest stotina akara, čini mi se.

— Ne nameravate da gajite goveda kao većina ljudi u ovom kraju?

Rolings se malo začudio zbog neočekivanog pravca kojim je Džesap usmerio tok konverzacije. Mora biti da je Džesap imao nešto na umu. On nije bio od onih ljudi koji su skloni vođenju praznih razgovora. Odmahnuo je odrečno glavom i dodao. — Ne.

— Sa govedima biste verovatno brže napravili pare — nagovestio mu je Džesap.

— Možda. Ali, ja ipak želim da uzgajam samo konje. — Pogledao je Džesapa pravo u oči i dodao. — Shvatate li kako se osećam?

— Možda bolje shvatam nego što mislite — rekao je Džesap obraćajući se Rolingsu sa više topline nego bilo kom drugom čoveku sa kojim su ga vezivale poslovne veze. Dopadalo mu se njegovo otvoreno, pošteno lice i jasno plave oči koje nisu skrivale nikakvu zadnju nameru. — No, da ne dužim mnogo — nastavio je Džesap — nego da pređem na stvar. — Počeo je odjednom da dobuje prstima po stolu i Rolings i Hobi Blejk su nestrpljivo očekivali što će reći. Holidej je mirno sedeo i zagledan u plafon odbijao kolutove dima. Konačno, Džesap je pročitao grlo i nastavio. — Ja u konjima vidim veliku budućnost... kao što su i pre mene drugi videli. Konji su roba koja će biti tražena. — Potapšao se rukom po prsima. — Ovde u džepu imam ugovor sa Kanadskom konjičkom policijom. Ugovor glasi na isporuku većeg broja konja u toku sledeće tri godine... dobrih konja kao što su vaši. Da Rolingse, zainteresovan sam da kupim vaše konje, ali sam isto tako zainteresovan za sklapanje nekih drugih aranžmana za budućnost.

— Kao na primer? — zapitao je Rolings.

Džesap je raširio ruke. — Pa, na primer da se i vi na neki način uključite u taj moj ugovor. Ja ću u toku sledeće tri godine kupovati konje širom cele Montane. Činjenica je da će u međuvremenu pre nego što te konje isporučim konjičkoj policiji njih biti potrebno negde čuvati, i zato su mi danas dok sam ovamo dolazio na um pali ovaj ranč i vi. To ne bi mnogo smetalo vašim

aktivnostima, a na drugoj strani donosilo bi vam profit i konačno, ko zna kuda bi moglo odvesti? Možda u veliki biznis.

— Zainteresovan sam za taj predlog mister Džesape — rekao je Rolings osećajući da mu telom krv brže struji od uzbuđenja.

Džesap se osmehnuo. — Dobro. A sada da se dogovorimo za tih dvadeset konja koje imate. — Pogladio se prstima po glatko izbrijanoj bradi. Isprva je mislio da Rolingsu ponudi dvadeset dolara po grlu i da ponudu popne eventualno do dvadeset osam dolara ako Rolings bude dovoljno uporan u pogađanju. Ali, to je pretpostavljalo uporno dugotrajno cenkanje kao na pijaci, a tako se nije moglo razgovarati sa čovekom koji će možda postati partner u poslu. Zbog toga je odlučio da ponudu znatno podigne.

— Šta kažete na trideset pet dolara po grlu, Rolingse?

— Ponuda je više nego velikodušna — rekao je Rolings uspevajući nekako da zadrži nepromenjen izraz lica, iako je u srcu kipeo od neočekivanog zadovoljstva.

— Odlično. Onda je i to pitanje rešeno. Naravno, shvatićete da na ovakva putovanja ne nosim sa sobom gotov novac, pa ćemo taj deo posla morati da obavimo u gradu. Kada bi vam odgovaralo da budete isplaćeni?

— Što pre je moguće — priznao je Rolings.

— Kao što sam vam rekao, moram da posetim još nekoliko drugih rančera, mada sumnjam da će oni moći da mi ponude robu koja se može meriti sa vašom. Ipak, čovek nikad ne zna, pa sam obavezan da i to obavim. Čekajte da vidimo... — počeo je nešto da računa u sebi

i na kraju rekao. — Mogli bismo se večeras naći u gradu. Mogli bismo popiti neko piće i upoznati se malo bolje kao što bi trebalo da se upoznaju ortaci. Možda ćete i vi u međuvremenu smisliti neku ideju kako bi naš zajednički posao što bolje organizovali.

— Predlog mi se sviđa mister Džesape, ali bih predložio nešto drugo: Da umesto mene dođe moj prijatelj Holidej. Ja bih hteo da ostanem na ranču za svaki slučaj, a nove ideje o poslovanju smisliću najbolje u samoći i tišini.

— Nemam ništa protiv ako vi tako hoćete — rekao je trgovac i okrenuo se Holideju. — Šta kažete na to da se nađemo... recimo u baru hotela „Severna zvezda“ oko osam časova uveče. Za mene će biti zadovoljstvo da upoznam tako poznatu ličnost kao što je Dok Holidej. Isplatu bismo mogli završiti rano ujutru čim se banke otvore. Važi?

Holidej je hteo da se usprotivi jer, iako je nameravao da odjaše u grad, nije hteo da ima nekih čvrstih obaveza. Ali, pošto je Rolings to želeo, prihvatio je predlog. — O-kej, odgovara mi — rekao je.

Nekoliko minuta kasnije, Brent Džesap je pojahao svog konja i rekao. — Poslaću dva kauboja da preuzmu konje.

— Kada?

— Nadam se da će to biti prekosutra. Ali, tek kasnije u toku dana znaću tačno. Onda do viđenja do večeras mister Holideje.

Džesap je odjahao umerenim kasom i kada je konjarski trgovac bio van domašaja glasa Link Rolings se nasmejavao i zadovoljno trljajući ruke kliknuo glasno.

Hobi Blejk je dotrčao. — Je li sve u redu gazda?

Rolings ga je potapšao po ramenu.
— I više nego u redu.

III

Jugoistočno od ranča Linka Rolingsa, možda oko pola milje daleko, pružao se lanac niskih, retkom šumom obraslih brežuljaka. Tu u tim brdima, uskoro posle odlaska Brenta Džesapa zaustavila su se trojica bandita čiji je cilj bio pljačka Rolingsovog blaga.

Posle kraćeg ćutanja Džej Raundtri je progovorio prvi. — Zasada ne bismo smeli prići bliže da se ne izložimo opasnosti da budemo primećeni. — Sjahao je i osvrnuo se oko sebe da bi našao pogodno mesto gde bi vezao svog konja.

Dženings i Haket su takođe sjahali i vezali svoje konje pored lepog Raundtrijevog zelenka. Zatim se Dženings ispružio potrbuške po zemlji i prineo durbin očima. Pred njim su kao na dohvatu ruke iskrsnuli ranč kućica od brvana i pomoćne zgrade. — Još uvek su tamo! — rekao je.

Raundtri se nestrpljivo umešao.
— Daj da pogledam.

Dženings mu je dodao izgrebani vojnički durbin i vođa bandita ga je nervozno prineo očima. Zadovoljan osmeh razvukao mu je usne.

— Kao da čekaju na nas da ih uzmemo, zar ne? Taj Rolings je učinio vrlo pametnu stvar kada je konje saterao u ograđen prostor, za naš račun. Beskrajno sam mu zahvalan zbog toga.

Skar Haket se pljesnuo po mesnatoj butini i glasno se nasmejao. Njemu nije bilo potrebno mnogo povoda da se oraspoloži.

U ćutanju i čekanju s mukom je prošao jedan čas. Pojeli su nešto

malo dvopeka i popušili poslednje ostatke Dženingsovog duvana. Kada su to završili Slim Dženings je zapitao. — Dobro Džeje, reci šta imaš na umu?

Raundtri je dosta razmišljao o tome koje vreme bi bilo najpogodnije za njihov sledeći potez. On je uvek voleo da svaki pothvat do detalja isplanira. Na kraju je rekao. — Računam da će praskozorje biti najbolje; to je uvek najbolji momenat da ljude iznenadiš na spavanju.

— Do đavola! — zastenjao je Haket. — Znači li to da ćemo sve dotle morati ovde da čekamo?

Raundtri se osmehnuo krajičkom usana i nije ništa odgovorio.

Vreme je nastavilo da se lenjo tegobno vuče. Haket je postao neraspoložen i turoban i povukao se u sebe. Ostala dvojica, svaki na svoj način, prihvatili su čekanje kao nešto neizbežno i podnosili su ga svaki na svoj način.

Negde kasno posle podne dok je sunce još bilo visoko iznad horizonta. Dženings, koji je s vremena na vreme kroz durbin pogledao u pravcu ranča, ugledao je jednog konjanika koji se udaljavao. Posle kraćeg dvoumljenja zaključio je da to mora biti Dok Holidej.

— Želiš li da vidiš Holideja? — rekao je pružajući durbin Raundtriju.

Raundtri je uzeo durbin i prilagodio ga svojim očima, a onda je, pošto je pogledao u pravcu ranča, zapitao. — Je li ono put za Doson Fols?

— Da. Do grada ima oko dva časa jahanja.

Haket je na to rekao. — Možda će ostati u gradu preko noći. Možda bi nam se isplatilo...

— Ne! — presekao ga je Raundtri.

Haket se okrenuo prema njemu i nezadovoljno pljunuo na zemlju. Nikada mu se nije sviđalo da čeka. Tu igru je najviše mrzeo. Ponekad je čekanje bilo isto toliko ubistveno kao i nedostatak hrane, pića i cigara.

Kada je Dok Holidej nestao sa vidika, Raundtri je spustio durbin. — Da li nam je još nešto ostalo za jelo? — zapitao je.

Dženings je slegnuo ramenima. — Nešto malo Džeje. Nekoliko komada dvopeka i nekoliko zalogaja suvog mesa.

— Do vraga! — uzdahnio je Haket.

Raundtri je zapazio izraz mučnine i nezadovoljstva na Haketovom licu i glasno se nasmejao. — Ništa ti neće škoditi ako nekoliko dana manje jedeš Skare, počeo si da se gojiš i da dobijaš trbuh, a to ti kvari izgled. Šta će žene reći za tebe. — Bocnuo je prstom Haketa u mekani trbuh koji se kao testo prelivao preko zategnutog kaiša i grdosija s ožiljkom je sav pocrveneo od ljutine.

Naslutivši da se između dvojice njegovih saučesnika može izroditi svađa, Dženings se brzo umešao. — Lakše vas dvojica šta vam je? Pomislite šta će sutra ujutro biti na ranču. Naći ćemo tamo obilje hrane, plus duvan, piće i ko zna šta još pored toga. Treba biti strpljiv i pametan.

Raundtri se od ~~odgovora~~ osmehnuo. Čovek mora biti spretan da održi mir u družini kao što je ova, pomislilo je Dženings u sebi. Bilo je to kao naći se u paklu kada se ova dvojica pustahija uhvate za gušu kao par izgladnelih vukova, a to se već nekoliko puta desilo poslednjih dana. Nevolje i neuspesi utiču na

raspoloženje ljudi, naročito ljudi Raundtrijeveg i Skarovog kova.

— Samo sam se šalio Skare — rekao je Raundtri još uvek s osmehom na licu.

Crvenilo izazvano ljutinom polako je izbledilo na Haketovom licu i on je rasprostro svoje čebe po zemlji. — Ja ću da spavam! — rekao je.

Kasnije, kada su Raundtri i Dženings sapeli svoje konje da bi mogli pasti na proplanku, raširili su jedno čebe na zemlju i počeli da igraju karte. Zora neće brzo doći i dugo vreme trebalo je nečim prekratiti.

*

Kasno popodne Dok Holidej je ujahao u Doson Fols. Doson Fols je bilo tipično naselje kakvih na granici ima na desetine, izgrađeno u jednoj živopisnoj dolini. Brda koja su dolinu okružavala kao isprekidani prsten bila su gusto obrasla vitkim borovim stablima i gradom su se pronosile priče da će negde u blizini ubrzo biti izgrađena velika strugara za grubu preradu građe. Holideju je bilo svejedno da li će strugara biti izgrađena ili ne, jer kada se to desi, on će već biti daleko. No, sa jedne strane nije voleo da neko narušava lepotu prirode, a ako strugara bude izgrađena dobar deo tih lepih šuma u okolini biće posečen.

Sjahao je ispred jedne od dve štale koliko ih je u gradu postojalo i ostavio konja štalskom momku. Zatim se uputio ka najvećem i najboljem, a u isto vreme jedinom hotelu u gradu Severnoj zvezdi. Tamo je iznajmio sobu za jednu noć, stavio ključ sebi u džep, rekao portiru na ulazu da ga prijavi za večeru i odmah potom uputio se u bar.

Naručio je viski i uzevši čašu otišao do jednog praznog stola za koji je seo, pazeći da bude leđima okrenut zidu. Učinio je to nenamerno, sasvim podsvesno, jer mu je ta navika formirana u svesti u toku mnogih brižnih godina prinudne opreznosti. Stalna potreba da pazi na sebe i na eventualnu opasnost koja se svakog trenutka mogla pojaviti neznano odakle, oformila je u njemu instinktivni refleks potrebe bezbednosti pozadine.

Srknuo je viski i zadržavši ga nekoliko sekundi u ustima s uživanjem osetio njegov ukus. Ništa nije bilo tako dobro kao dobar viski. Izvadio je iz džepa tabakeru i odabrao jednu cigaru. Moraće uskoro da popuni svoje rezerve, pomislio je i nadao se da će sutra ujutro u trgovini naći ono što mu treba. U tom momentu primetio je neku devojkicu koja je klizeći prilazila njegovom stolu.

— Zdravo lepotane. Hoćeš li častiti tvoju devojkicu pićem? — imala je možda osamnaest godina, crne oči i bila je vrlo lepa.

— Ne danas — rekao je Dok.

Devojka izgleda nije bila naviknuta da je neko odbije. Devojka tako mlada i tako lepa kao što je ona nije se često sretala u Doson Folsu. Ona je to znala, ali je Dokovo kratko odbijanje ipak unekoliko pokolebalo u uverenju o sopstvenoj vrednosti. — Šta mi fali? — zapitala je.

Holidej se osmehnuo krajičkom usana. — Ništa. Recimo jednostavno da nisam raspoložen za društvo.

Ona je zabacila glavu i duga crna kosa se kao slap zanjihala oko njenog vrata. — Znam takve tipove kao što si ti! — rekla je i zastala ispred Holideja sa rukama oslonjenim na glatko zaobljena bedra.

— Zaista? — rekao je Dok.

— Da znam. — Ti si od onih tipova koji spolja izgledaju prave muskarčine ali ovde unutra... — devojka je dodirnula prstom po grudima gde se nalazi srce — ovde nisi ne samo muskarac nego ni čovek!

Holidej je ravnodušno siegnuo ramenima i ponovo se osmehnuo. Zaključak neke male nedorasle gušice nije ga nimalo pogađalo i on se ponovo predao svojim razmišljanjima potpuno zanemarujući njeno prisustvo. Njegov stav izgleda da je devojkicu doveo do vrhunca besa. No, pre nego što je mogla nešto reći ili učiniti, nečiji snažan glas prekinuo je napetu situaciju.

— Ah, pusti ga medena. Dođi ovamo kod velikog Džeka. — Onaj ko je to izgovorio ličio je izgledom i odelom na goroseču.

Devojka se okrenula i ugledala nekog visokog čoveka odevenog u svetlu kariranu košulju. Dobacivši Holideju krajnje prezriv pogled ona se dostojanstveno udaljila od njegovog stola.

S osećanjem olakšanja Holidej je kresnuo palidrvce i zapalio cigaru. Oblak dima digao mu se oko lica.

— Hej momče — doviknuo je čovek u kariranoj košulji tek što je Dok odbio nekoliko dimova.

Holidej je ostao na svom mestu praveći se da povik nije čuo, iako je pretpostavljao da se te reči odnose na njega. Goroseča međutim, nije shvatio da Dok izbegava razgovor već je mislio da ga Holidej zaista nije čuo ili da nije shvatio da su reči upućene njemu.

— Hej vi, vama govorim čoveče — ponovio je glasnije.

Sada više nije bilo mogućnosti da se razgovor izbegne. Holidej se unela okrenuo na stolici, lica obavije-

nog duvanskim dimom. — Vi to meni kažete?

— Vama naravno. — Na gorosečim obrazima izbili su rumeni pečati i ton kojim se reči ponovio dobio je u oštini.

— Šta želite? — rekao je Holidej dajući sebi izgled ravnodušnosti, mada je njegovo šesto čulo signaliziralo približavanje opasnosti.

Čovek u kariranoj košulji je potapšao devojkicu po mišici. — Ova mlada dama smatra da ste je uvredili. — Držao je u levoj ruci čašu napunjenu pivom.

Devojka je podsmešljivo pogledala Holideja stavljajući mu do znanja da će dobiti ono što je zaslužio.

— Ako mislite da sam je uvredio time što nisam raspoložen za društvo, onda je to verovatno tačno — rekao je Dok. — Ali, šta mogu, želim samo da popušim cigaru i da nešto popijem. To valjda shvatate?

Karirani goroseča se trgao. Nije bio naviknut da neko s njim tako razgovara. Ljudi su do sada pazili da mu se ne preče na putu i da u ophođenju biraju učtive reči i ton. To je bilo logično da očekuje čovek koji je bio najmišićaviji borac u dvanaestak različitih šumskih logora. Ne — rekao je oštro — to uopšte ne shvatam!

Holidej je uzdahnio. Opet neprikladno. Da li će ga ljudi ikada ostaviti na miru. Ispio je viski do kraja, odgurnuo stolicu iza sebe i ustao.

Visoki goroseča je odmerio Holideja pogledom, mereći njegovu visinu, težinu, široka ramena i mišice i opasao se revolverom. Po odelu i vezanoj mašini zaključio je da ima posla sa nekim varoškim kicošem i već je hteo da sa reči pređe na dela, kada je osetio da ga je neko kratko povukao za levi rukav. Bio je to njegov drug goroseča.

— Bolje budi oprezan Džek — rekao je taj čovek.

— Kako to misliš?

— To je Dok Holidej.

Ime Dok Holidej očigledno za velikog Džeka nije značilo ništa. — Pa?

— On je opasan tip.

Veliki Džek je mršteći se pogledao Holideja koji je i dalje stajao nogu čvrsto ukopanih u pod dok je u salunu vladala preteča zloslutna tišina. — Do đavola, nikakav varošanin me neće uplašiti!

— Ni mene Džek. Ali ovaj čovak nije običan varošanin, on uz to odlično barata revolverom!

Veliki Džek je pobledo. — Hoćeš da me zaplašiš, Rede.

— Ako meni ne veruješ pitaj koga god hoćeš drugoga.

Na to se umešao Holidej. — Vaš prijatelj je u pravu. Ja nisam došao ovamo da tražim kavgu i da se potvrdim, ali pošto ste me već prinudili da ustanem i da se sa vama pogledam oči u oči, nemam nameru da ustuknem i da izvrđavam pred opasnošću. Vidim da nosite revolver. Liči mi na „kolt“ kalibra 45...

Veliki Džek je progutao vazduh. Obrt događaja izmicao mu se iz ruku i od gospodara situacije on se pretvorio u šegrtu koji strepi od kazne. — Da to je „kolt“ 45. — rekao je jedva čujno.

— Umete li da pucate iz njega? — Na uglu Holidejevih usana zaigrao je slab prezriv smešak. Za tren oka je procenio svog protivnika i zaključio da neće doći do obračuna. Pogled mu se zadržao na čaši koju je Džek držao.

— Umem da baratam pištoljem — rekao je Džek.

— Na primer ovako? — rekao je

Holidej i istovremeno potegao pištolj i opalio. Časa sa pivom rasprsnula se u ruci velikog Džeka i staklo je prснуlo na sve strane.

Kratak prigušen jednodušan krik istovremeno se oteo iz grla svih posmatrača. Veliki Džek je širom razrogačenim, izbuljenim očima zurio u deo čaše koji mu je ostao u ruci; Holidej je međutim hladnokrvno vratio svoj „kont“ u futrolu i kasiperna devojka je počela da nikada nije počela svoj spor i obračun sa nezgodnim kavalierom. U tom trenutku kroz leptirasta vrata kao oluja je jurnuo krupan mesnat čovek na čijoj je tamnocrvenoj jakni svetluca metaina zvezda.

— U redu u redu — rekao je šerif Pat O'Šej. — Sta se za ime božije ovde događa? — bacio je kratak pogled prema Holideju. — Jeste li vi pucali iz pištolja, mister Holidej?

— Da šerife. — Šerif i Holidej nisu bili u prijateljskim odnosima, ali je između njih vladao neki odnos prećutnog poštovanja. Šerif Pat O'Šej znao je dobro kakav ugled Holidej uživa u krajevima blizu Dalasa i severozapadno odatle sve do Kanzasa i Misioinija. Znao je za njegovo prijateljstvo sa Vajatom Erpom i za činjenicu da je ponekad činio usluge kompaniji „Vels Fargo“ i železnici, pa je zbog toga kroz prste gledao na njegove postupke koje inače drugome ne bi oprostio. Sa svoje strane, Holidej je cenio šerifovu uzdržanost i trudilo se da u kratkim posetama gradu bude korektan.

— Pucao sam, jer sam računao da je to najbolji način da izbegnem obračun.

— Vidim — rekao je šerif okrećući se velikom Džeku koji je još

uvek držao u ruci dršku razbijene krigle.

— 'Tomsone, ti si ovde i juče izazvao gužvu kako mi se čini. — Šerifovo lice se smrklo i duboka bora urezala mu se na uglovima stisnutih usana.

Veliki Džek Tomson je ćutke klimnuo glavom.

— Nemoj to više da radiš! — rekao je O'Šej i pokazao palcem na Holideja. — Ovaj čovek može da te sredi i bez pištolja. A sad se čisti odavde!

Mamljajući sebi u bradu, veliki Džek se uputio prema leptirastim vratima. Njegov drug goroseća pošao je za njim.

Šerif O'Šej okrenuo se Holideju. — Mister Holideje, bio bih vam zahvalan ako biste tu vražiju pucaliku zadržali u futrolu.

— Pokušaću, šerife — rekao je Holidej. Seo je ponovo na svoju stolicu i uhvativši zbunjen devojčin pogled poklonio joj kratak osmeh u znak oproštaja za njenu grešku.

Šerif O'Šej je klimnuo glavom, osvrnuo se po salunu i posle toga krenuo prema izlazu.

Primoseći čašu usnama Dok Holidej je naslućivao da je on predmet šapatom izgovorenih komentara. Pa šta, to nije bilo ništa novo. Već duže vremena ime Doka Holideja izazivalo je kod mnogih ljudi osećaj nelagodnosti, pa čak i straha. Naravno, taj bi osećaj nestao kada bi ga ljudi upoznali, ali na žalost naiđešće nije bilo ni vremena ni mogućnosti za bliže upoznavanje. Tako je dalje u glavama ljudi živela slika Doka Holideja onakvog kakvim su ga predstavljali u salunima. Po tim pričama on je bio jedan od najbržih revolve-rača, a možda i najbrži revolveraš Divljeg zapada, čovek koga je treba-

lo izbegavati kao što se izbegava opasno pseto ili leglo zmijske zvečarke. To mu nije smetalo i čak je priželjkivao da se svi pridržavaju tog saveta, čak i više nego što su to činili. Bio je zaista brz na revolveru i to mu je mnogo puta spaslo život, ali, kako su godine prolazile, neželjena slava revolveraša sve više ga je zamarala. Uvek i skoro u svakom mestu našao bi se po neki čovek željan afirmacije i slave, koji je želeo da okuša sreću protiv njega, često puta još nedorastao čovek koji, da je imao razuma, ne bi nikada pripasao revolver na bedro. Ali, razum obično nije bio svojstven takvim ljudima i tako se obično sve ponavljalo po istom uhodanom mučnom šablonu. Već duže vremena Dok se nosio mišlju da odbaci revolver, čak je to jednom i pokušao, ali mu nije pošlo za rukom. Stečeni glas putovao je s njim ma gde pošao, pratio ga je kao zla senka, bio naoružan ili ne, nosio revolver ili bio bez njega. To je bio put kojim je morao ići sve dok u sebi ne savlada čežnju za novim ljudima, novim granicama i novim avanturama.

Laganim pokretima izvadio je iz tabakere finu dugačku havana cigaru. Bio je sam, usamljenik kao stari slon ili vuk bez čopora. Poznavao je mnogo ljudi, među njima je bilo takvih koji su svojim moralnim vrednostima krasili ljudski rod, ali su Dokova iskustva vrlo često bila neprijatno opterećena postupcima drugih ljudi koje te vrline nisu krasile. Brojni sudari praznili su mu srce i on se pitao da li će ta praznina i sada više biti popunjena. Ovde je imao dva prijatelja. Rolingosa i dobroćudnog Hobija Blejka, ali šta ga je čekalo na drugom mestu. Ta neizvesnost bila je razlog što se to-

liko dugo zadržao no Linkovom ranču.

Pripalio je cigaru i okružen mišljavim oblacima dima počeo razmišljati o budućnosti. Na kraju, pomislio je, ma kakvi bili dani koji dolaze oni će mu doneti nešto novo i nedoživljeno. Možda nove prijatelje, poznanstva sa ženama ili čak ljubav. Priželjkivao je da mu se tako nešto desi. Bez prisustva željene žene, budućnost bi bila prazna. Tu je samo jedno bila nepoznanica... željenu ženu trebalo je naći.

Odbio je nekoliko kolutova dima i uzeo čašu u ruku.

Kasnije, kada se obrijao i umio, sišao je na večeru i sreo se sa Džesapom. Razgovor sa konjarskim trgovcem bio mu je dosta zanimljiv.

IV

Ružičasti sjaj s istoka počeo je da razbija tamu noći kada su trojica bandita osedlali svoje konje.

Dok je zatezao kolan, Džej Raundtri je odjednom rekao — Mislim da sam se najzad setio. To će biti on.

— Ko? — zapitao je Slim Dženings.

— Holidej. Sad znam po čemu mi je to ime poznato. On je onaj poznati Dok Holidej... da, to mora biti on. Poznat je kao pustolov i kockar, ali izvanredno je precizan i brz na revolveru. Ceo kraj od Misisipija naovamo zna ga kao prijatelja Vajata Erpa, a neki ga zovu i kockar sa Misisipija.

— Nadimak mu je lep, ali nije zgodno za nas ako je stvarno to taj čova — promumlao je Skar Haket.

Tada se umešao i Dženings pitanjem koje je odisalo radoznalošću. — Misliš li da ga možeš srediti, Džeje?

Džej Raundtri je pustio levu ruku na orahovu dršku svog „kolta“ 45. Dodirnuo je revolver nežnim pokretom kao da ga miluje i rekao. — Ne znam Sline. O njemu kruže priče da je đavolski brz. No ipak, i onaj ko je brz nije uvek podjednako brz, a sem toga, ima i od brzog brži... No svejedno, nisam siguran.

Izvadio je „karabin“ kalibra 44 iz futrole na sedlu i laganim pokretom pomerio ručicu za punjenje cevi, sve dok iz magacina nije polako u ležište ušao žućkasti bakarni metak. Vratio je onda ručicu nazad i ubacio pušku u kožnu futrolu.

— Znaš, rekao je Dženings koji je bio opčinjen revolveraškim pozivom i divio se ljudima koji su bili vešti revolveraši. — Voleo bih da te vidim u akciji Džeje.

Raundtri se jedva čujno nasmejavao i u sećanju se vratio nekoliko godina unazad u stara dobra vremena kada je i sam bio glasovit revolveraš. Bio je poznata marka, nego šta. I sada je još uvek poznat i oni koji ga se sećaju pričaju o njemu legende kao i o Doku Holideju. Od tada pa do danas, iako se nije bavio revolveraškim zanatom redovno je vežbao brzinu potezanja i preciznost. Ali, to je bilo nešto sasvim drugo nego pravi obračun. Tek u istinskom sukobu mere se prave vrednosti revolvera, a prave sukobe davno nije imao. I sve manje ih je želeo. Zaključio je da u obračunima vrlo vešt revolveraš može poginuti od ruke nekoga ko ni izdaleka nije tako dobar, jer u toj smrtonosnoj igri, sreća uvek igra veliku ulogu.

Ružičasti sjaj na istoku bio je sve jači, ocrtavajući sve jasnije izreckanu liniju planinskih vrhova

koji su zaklanjali istok. Banditi su pojahali konje i poterali ih u pravcu ranča Linka Rolingsa.

Jahali su u jednoj koloni; napred Džej Raundtri, visok, širokih ramena, preboreg izgleda; u sredini Dženings, lako povijen nazad sa dugim nogama zavučenim u spuštene uzengije; na začelju je jahao Haket masivan kao planina i snažan kao i njegov ždrebac koji je njegovih sto dvadeset kilograma nosio lako kao da nisu ništa.

Svi su osećali da u njima raste napetost. Raundtrijeva ruka mahinaino je kliznula do njegovog „kolta“. Dodirnuo je vrhovima prstiju hladni metal, povijen okidač i obarač s uglačanim kokotom. „Kolt“ mu je bio stari prijatelj, najbolji mogući prijatelj, najbolji za koga je znao, jer ga nikada nije izneverio.

Stisnuo je vilice i otkrivši zube okrenuo se u sedlu. Dvojica njegovih pratilaca videli su blesak njegovih zuba pri jutarnjoj bleđoj svetlosti. Taj vučji osmeh i ranije su mnogo puta videli. Bio je to osmeh krvožednog vuka predvodnika, osmeh smrti.

Kada su se nalazili nekih tri stotine metara daleko od zgrada ranča, Džej Raundtri je zaustavio svog konja na ivici jedne plitke jaruge. Sa mesta gde se nalazio razabrao je neko gusto visoko žbunje u uvali, i do uha mu je dopirao tiho žuborenje plitkog potoka.

— Tu dole ćemo ostaviti konje — rekao je.

Svi su bez reči sjahali, Raundtri i Dženings skoro bez šuma, a Haket uz dosta zvučan tup udar ravnih tabana na čvrsto tlo. Posle nekoliko trenutaka njihovi konji su bili za-

klonjeni od pogleda i sigurno vezani.

Raundtri je izvukao „karabin“ iz futrole. I Džening je takođe uzeo svoju pušku. Skar Haket je u naručju držao svoje omiljeno oružje: skraćenu dvocevku tipa „parker“ napunjenu mecima nabijenim sačmom najtežeg kalibra.

— Hajdemo da se dočepamo tih konja — rekao je Raundtri uz slabo podrhtavanje glasa.

•

Link Rolings se trgao iz sna i ugledao da se prva svetlost dana kroz prozor širi u sobu. Okrenuo se na postelji i našao se licem okrenut zidu. Nameravao je da odspava još pola časa ili čas, ali ga je u tome omelo Hobijevo hrcanje koje je čuo iz susedne prostorije.

Dok se mučio da zaspi, začuo je u jednom momentu kratak konjski njisak. Proklinjući odbacio je sa sebe debelu čebad i spustivši noge u čizme postavljene pored kreveta ustao iz postelje. Verovatno da taj njisak nije značio ništa, pomislio je. Ali, sada kada su konji bili prodati, morao je sa mnogo više odgovornosti da pazi na njih i vrački bi se osećao neugodno ako bi se ma šta desilo makar jednom grlu. Morao je stoga ustati da proveriti šta se zbiva.

Dok je prolazio kroz predsoblje koje je u isto vreme bilo je i kuhinja, Hobie se promeškoltio. — Je li vreme za ustajanje? — promrmljao je.

— Čuo sam da je neki konj zarzao. Mislim da bi trebalo da pogledam šta je to. Može biti da se u blizini šunja neki jaguar.

Hobie nije ništa odgovorio, jer je istog trenutka utonuo u san. Link

Rolings je digao pušku sa drvene soške na zidu i prišavši vratima otvorio ih i zakoračio napolje. Odjednom se oko njegovog vrata stegla nečija snažna mišica i pored uha je začuo metalno kliktanje od zatezanja obarača.

— Samo pjeni — rekao je Skar Haket i bićeš kraći za glavu.

Od stiska ruke snažnog čoveka, Link Rolings nije mogao ni reč da progovori. Tada se pojavio još jedan čovek. Bio je mršav i visok preko šest stopa, a lice mu je bilo izoborano i grubo. U ruci je držao pušku na gotovs.

— Da li se Holidej vratio prošle noći, starče? — zapitao je Dženings.

Link Rolings je pokušao da odgovori, ali je iz njegovog grla izašlo samo nekoliko pridavljenih grlenih glasova, tako da je Dženings rekao: — Popusti malo stisak.

Haket je propustio stisak, i Dženings je ponovio pitanje koje se odnosilo na Holideja.

— Nije — rekao je Rolings.

— Znači da je unutra samo onaj mladić?

— Da.

Sada se iz mraka pojavio i treći čovek. Raundtri je tihim glasom zapitao. — Je li Holidej tu?

— Nije — rekao je Dženings.

— Samo onaj kauboj. Taj je unutra u kući.

Klimnuvši zadovoljno glavom, Raundtri je izvukao „kolt“ iz futrole, zamahnuo rukom otežalom od oružja i svom snagom spustio tešku metalnu cev Linku Rolingsu na glavu iznad slepoočnice. Udar je odjeknuo tupo u tihoi noći, i Link Rolings se mlitavo zaljuljao i pao na zemlju. Raundtri je glavom dao znak Haketu i grdosia od čoveka s osmehom

na unakaženom licu nečujno ušao na vrata u kuću.

— Hej! — rekao je spazivši Hobija. — Vreme je za ustajanje!

Hobi se promeškoltio i otvorio oči. Svetlost dana je sada već uveliko prodirala u odaju, tako da je jasno mogao da vidi šta se zbiva pred njim. Ono što je ugledao, navelo ga je da za trenutak pomisli da još uvek sanja neki ružan san. Najveći čovek koga je ikada do tada video stajao je kod nogu njegovog kreveta, džin kao iz bajki za decu, visok preko šest i po stopa i težak sigurno stotinu i dvadeset kilograma. Ličio je Hobiju na divove o kojima je kao mali slušao iz usta svoje bake. Dnevna svetlost je prodirala kroz prozor i vrata, osvetljavajući mu lice, ramena i ruke u kojima je držao zapetu pušku. Crveni ožiljci na licu ličili su mu na duboke provalije dugačke i ružne.

Skar Haket je rekao. — Šta gledaš dečko?

Hobi je progutao pljuvačku. — Ko ste vi?

Haket je oštrio svoje žute zube koji su podsećali na očnjake divlje mačke. — Haket dečko, Skar Haket. A ovo što vidiš u mojoj ruci... lagano je digao skraćenu sačmaricu — ...to je moja mala igračka. — Završio je reči šaljivim tonom i glasno se nasmejao.

— Šta želite? — pitao je Hobi Blejk zureći u okrugle mračne otvore cevi skraćene dvocevke.

— Od tebe ništa mladice — rekao je Haket pritiskajući okidač puške.

U grlu dvadesetogodišnjeg mladica začeo se stravičan krik užasa, ali pre nego što je krik počao iz grla i pobegao sa njegovih usana, iz cevi skraćene sačmare planuo je hi-

tac. Zatim je Haket opalio još jednom u zgrčenu masu polomljenih kostiju i pokidanog mesa.

Otvorio je pušku i izbacivši ispaljene čaure stavio unutra nove metke. Lice mu je bilo bezizrazno kao da se ništa nije desilo. Okrenuo se od tela koje je ostalo da bez pokreta leži na krevetu i izašao napolje, gde je Link Rolings stenjući pokušao da ustane. Haket se osmešnua i udarivši čoveka nogom u glavu naperio dvocevku na njega. Bez reči opružen na zemlji Rolings nije ni pokušao da se brani kada se teška sačma zarila u njega. Smejući se kao lud, čovek s ožiljcima na licu otišao je do mesta gde su dvojica njegovih saučesnika posmatrali konje.

— Najbolji konji koje sam ikada video — rekao je Raundtri.

— Rekao sam ti da su dobri — rekao je Dženings, očigledno zadovoljan što je Raundtri ocenio konje kao pravi zgoditak.

Ni jedan od njih nije ništa rekao Haketu. Obojica su dobro znali šta može napraviti hitac iz skraćene sačmare.

Dženings je nastavio poslovnim tonom. — Dovešću konje.

Smeškajući se sa zadovoljstvom, Raundtri se okrenuo prema Skaru Haketu. Kao što je predpostavio, džin više nije bio nervozan i napet. Za njega kao što je on, nasilje je bio neophodan uslov zadovoljstva, i isplatilo se dopustiti mu ponekad da upotrebi svoju omiljenu skraćenu sačmaru. Čak i za zločinca kao što je bio Raundtri, Skar Haket je bio prava zver od čoveka.

Raundtri se ponovo uputio prema brvnari i dobacio preko ramena

dvojici svojih saučesnika. — Hajdemo da vidimo šta ima unutra. — Možeš se kladiti da to rado prihvatam! — rekao je Haket raspoloženo.

Jedan čas kasnije trojica zlikovaca bili su spremni za pokret. Bisage na sedlima naduvale su se od hrane i drugih opljačkanih stvari, a konji su bili spremni za vođenje. Ukupno dvadeset tri grla; svi su bili povezani konopcima oko vrata i gubica. Konji su bili podeljeni u tri grupe. Dženings i Raundtri dobili su svaki po osam konja koje je trebalo da vode, a Haket sedam. Haket je bio najmanje spretan sa konjima, a sem toga, i na njega je trebalo motriti, jer je po prirodi bio nestrpljiv i prznica; sa konjima pak trebalo je biti strpljiv, jer se svaka nesmotrenost mogla platiti gubitkom tek stečenog bogatstva.

Raundtri se popeo u sedlo i pre nego što je izdao naredbu za pokret pažljivo je odmerio krdo pred njima. Sevajući zadovoljno očima dobacio je u vetar. — Montana, evo nas dolazimo!

Dženings je pljesnuo šeširom po bedru i Haket je pomislio na ranč gde će uskoro provesti noć... Mali ranč Seta Vilsona koji se nalazio nekih pedesetak milja s druge strane državne granice.

V

Dok Holidej se osećao toliko dobro da mu se činilo da već dugo vremena nije bio tako raspoložen i zadovoljan. Dok se njegov konj lagano penjao uz poslednju padinu pre nego što će ugledati ranč Linka Rolingsa, po glavi mu se motao njegov razgovor sa Brentom Džesapom. Brent Džesap je bio od onih ljudi

koji je video dosta sveta kao i Dok Holidej i pre nego što je postao konjarski trgovac, bavio se svim i svačim. Između ostalog, neko vreme je držao kockarnicu i javnu kuću u Sakramentu i nekoliko časova je Holideju pričao o zgodama koje su ga tamo zadesile. Govorio je krajem usana kao uzgred, a ipak se nije moglo smatrati da potcenjuje svog sagovornika. Tako su proveli večer, a sutra ujutro otišli su do banke gde je Džesap uzeo novac i isplatio Holideju ugovorenu cenu. Dok je posle toga za Rolingsov račun isplatio sve dugove trgovcima u gradu i ipak mu je ostalo toliko da Roling-su omogućiti nabavku namirnica i svega drugog što mu je trebalo za celu zimu. Bilo je tu dovoljno novca i za isplatu Hobijeve plate, što je Holideja naročito radovalo, s obzirom na mladičevu privrženost svome gazdi. Da, imao je razloga da bude zadovoljan, ier je jednom dobrom čoveku, zapravo dvojici osigurao mogućnost za buduću uspešnu razvoj. Jahao je tako ne razmišljajući o olujnim oblacima koji su se skupljali na severu, gomilajući se jedan preko drugog.

Još malo pa će stići do vrha prevoja i videće Rolingsov ranč. Osmeh mu je razvedrilio lice. Ranč i dom... jedino što je tu nedostajalo bila je ženska ruka, ali, Rolings je bio suviše star da se sada ženi. Osmeh je nestao sa Holidejevog lica kada mu je pred očima iskrsnula nejasna slika Rolingsove kćeri. Žalosna sudbina za devojku, a isto tako i za oca koji je nadživeo.

Izbio je na vrh prevoja i pred očima su mu se ukazale mala brvnara i pomoćne zgrade oko nje. Odjednom ga je obuzeo neki osećaj potajnog straha. Nije znao otkuda ga

je to osećanje obuzelo, ali je znao da nešto nije u redu, da nešto strašno nije u redu. Poterao je konja u bezuman galop.

Pred ograđenim prostorom za konje Holidej je zaustavio u mestu svog vatrenog zelenka. Skočio je na zemlju i pogled mu se odmah zaustavio na praznom prostoru i široko otvorenim vratnicama.

Gde su nestali konji? Potrčao je prema ranč kući. — Rolingse! — povikao je. — Hobi!

Potrčao je prema kući i tek tada zapazio da su vrata otvorena. Odjednom ga je zahvatio val užasa i panike. Rolings i Blejk su morali biti tu... ali, nije ih video... Šta se desilo s njima?

Skočio je preko stepenica i za trenutak zastao kao sleđen jer mu se pogled zadržao na velikoj mrlji krvi. Otkuda krv? — Link? — viknuo je ponovo i mašio se revolvera kada je video da su se vrata kuće pokrenula. — Link — ponovio je nešto tiše kada je ugledao svog starog prijatelja koji je zgrčen na kolenima izmleo iz unutrašnjosti kuće. — Link! — rekao je po treći put i potrčao da prihvati rančera za ramena, da ovaj ne bi pao na pod. — Šta se desilo za ime božje?

Link Rolings je pustio da mu glava mlitavo klone na stranu i Dok je ugledao gadnu, podlivenu modricu iza levog uha i mrlje sasušene krvi na čelu. Pogled mu je kliznuo naniže i zadržao se na košulji nago-reloj od baruta i mokroj od krvi koja je još tekla.

— Dok...? — prošaputao je Link. Oči su mu gledale mutno bez cilja.

— Da ja sam. — Holidej je obuhvatio Rolingsa oko ramena i naslonio ga sebi na koleno.

— Ubili... su ga... — Rolingsa

je izdao glas i on je sklopio oči. Činilo se da mu sa svakom izgovorenim reči sve više ponestaje snage.

— Koga? — zapitao je Holidej.

— Tamo... unutra... — Link je pokazao rukom prema unutrašnjosti kuće. Dok Holidej je pažljivo spustio Linka na pod i utrčao unutra.

Telo Hobija Blejka počivalo je na postelji.

— Ah, užas! — izustio je Holidej u jednom dahu i od stravičnog prizora osetio da mu se utroba diže ka grlu. Okrenuo se i digao glavu ka tavanici, trudeći se da ne misli na unakaženo mladićevo lice.

Kada je groza prošla prišao je i kleknuo pored Linka. — Ko je to učinio? — zapitao je grobno ledenim glasom.

Link Rolings je slabašno zavrteo glavom. — Ne znam Dok... Bilo ih je...

— Miruj Link, ne smeš se naprezati.

Stari je ponovo odmahnuo glavom. — Mogu umreti i onda će tajna otići... sa mnom u grob. — Predahnuo je nekoliko sekundi, a onda isprekidanim glasom nastavio. — Trojica su izvršili ovaj zločin. Ubili su Hobija i ukrali konje. Čuo sam ih... ali sam ipak bio nedovoljno oprezan.

— Kako su izgledali? — zapitao je Dok.

Link ih je opisao kako je najbolje umeo. — Jedan je gradjen... kao planina... ima veliki ožiljak... na licu. Drugi je visok... preko sto osamdeset... mršav i koščat. Treći je takođe visok, lice mu je preplanulo... i ima kratko potkresane brkove. Sva trojica su pravi zlikovci.

Rekavši to, Link Rolings je izgubio svest.

Holidej ga je pažljivo digao sa poda i preneo na postelju. Upotrebice sve svoje znanje da očisti rane i previje Linka. Ali i pored toga rančeru će trebati mnogo sreće da preživi.

*

Kasnije kada je koliko toliko smestio Rolingsa, Holidej je u šupi za alat našao ašov i lopatu i udaljivši se poprilično od ranč kuće našao mesto gde je zemlja bila nešto mekša. Tu je počeo da kopa sve vreme obuzet mišlju da mladić tek na početku životnog puta nije trebalo da tako tragično završi kao što se to Hobiju Blejku desilo.

Kada je konačno grob bio dovoljno dubok, Holidej je odbacio lopatu i uputio se nazad prema kući. Stigavši do vrata zastao je za trenutak da se osvrne prema poljani i tek onda je ušao unutra.

Kada je Dok Holidej završio zatrpavanje humke i stao da se pomoli, kiša je počela da pada i malo pomalo da klizi niz crnu sjajnu zemlju tek sveže humke.

Holidej je uzdahnuo. Bio je to očajnički uzdah kao uzdah čoveka koji preklinje za pomoć. Ali, nikakva pomoć nije došla visokom gordom čoveku oštih crta lica, koji je stajao usamljen očiju oborenih kao prikovanih za jednostavan prost natpis na grubo istesanom krstu. Na maloj daščici prikucanoj na krst pisalo je krupnim slovima, ispisanim crnom masnom bojom:

Hobi Blejk star dvadeset godina.

To nije bilo mnogo, razmišljao je Holidej. Ali, šta je sem toga

mogao napisati? Čak ni sam Hobi nije tačno znao datum svog rođenja, a i ako ga je znao, nije ga rekao Holideju, jer sigurno nije ni slutio da će to biti potrebno.

Okrenuvši se, Dok je stavio šešir na glavu i uputio se svome konju. Iako je učinio sve što je najbolje znao, trebalo je iz grada dovesti lekara koji će Linku ukazati stručnu pomoć. Uzput je razmišljao o onome što mu je Link rekao i o opisu napadača koji mu je ranč dao. Podaci koje je dobio nisu bili iscrpni, ali potraga za zločincima nekada je počinjala i sa mnogo manje poznatih činjenica. Možda će kada se osvesti i ako preživi rane Link moći da kaže nešto više, ali, Dok nije imao vremena da čeka. Čim lekar pregleda Linka i kaže šta još valja raditi, Dok će poći tragom koji je još bio svež. Pitao se samo kako će Brent Džesap reagovati na gubitak.

O tome nije morao dugo da nagada, jer je Brent Džesap dojahao na Linkov ranč još istog dana oko podne dok je Holidej ispraćao gradskog lekara. Posle promenljivog prepodneva podnevno sunce rasplavilo je plavilo ranč i predeo oko njega presijavajući se na vodenim kapljicama zadržanim na lišću, grančicama i vlatima trave. Holidej je sedeo ispred kuće kada je u daljini odjeknuo topot kopita i malo kasnije pred vratnicama se pojavio Džesap praćen dvojicom konjanika. Šta je tu je, pomislio je Dok i ustao sa stolice da dočeka gosta umesto Linka Rolingsa koji je ležao u kući u dubokom okrepljujućem snu. Dok je očekivao raspravljanja i nervozu od strane konjarskog trgovca, ali, Brent Džesap je počeo

kao da je ono što se desilo sasvim obična stvar. Jednostavno je rekao.

— Gde je Link? Žao mi je što se sve ovo desilo, mister Holideje.

— Čovek ne može da predvidi budućnost mister Džesape, ali ovo nam ništa nije trebalo. Link je teško ranjen, ali lekar kaže da ima nade da će preživeti. Verovatno ste ga sreli dolazeći ovamo.

Džesap je potvrdno klimnuo glavom i dodao. — Da, sreli smo ga. Volio bih da Link preživi i da ostvarimo naše planove. Konačno, ni u jednom poslu ne ide sve glatko kao po loju.

Dvojica konjanika koji su dojahali sa Džesapom, sudeći po opremi i držanju obojica konjanici i ljudi vešti sa konjima, klimnuli su potvrdno glavom i jedan od njih je progovorio otežući glasom koji je Holideja vratio u stvarnost Montane, jer ga je mnogo podsetio na Rolingsa. — Pre nekoliko meseci isto se desilo na jednom ranču u blizini Bensona. Trojica rovaljačaca ukrali su neke konje i ubili dvojicu kauboja koji su im se slučajno našli na putu. Ništa me ne bi čudilo da su to isti ljudi koji su pokrali Rolingsove konje, mister Džesape.

— Baš sam pomišljao na to, Henk. — Pogledao je svoje pratiocce obrativši se Holideju zamolio ga da opiše događaj i lopove ako mu je poznato kako su izgledali.

Holidej je prepričao ono što mu je Link Rolings rekao.

— Izgleda da su to oni mister ročito sam uveren da je u pitanju Džesape — rekao je Henk. — Na isti čovek s ožiljcima na licu. Čuo sam da je veliki kao pravi džin.

Brent Džesap se kažiprstom počeo po vrhu glatko izbrijane brade.

— Eh, ma ko da su. koštali su me mnogo novca! — udahnuo je duboko kroz stisnute zube i na košcatot vilici od stiska mu je iskočio jedan mišić. — Još više nego to, njihova krada može dovesti u pitanje izvršenje ugovornih obaveza, a time i postojanje ugovora! Moji partneri mogu se naći pobuđeni da otkazu ugovor! — Tamna rumena mrlja izbila mu je na preplanulim obrazima i po tome se videlo da je Džesap veoma liut.

Holidej je bio začuden načinom kako Džesap prima ishod tog događaja. — Mister Džesape — rekao je — nije moje da se u to mešam ali moram reći jedno svoje zapažanje. Čini mi se da ste neke stvari pobrkali i da grešite.

Digavši unitno čunave obrve Džesap je zapitao. — Šta mislite time da kažete mister Holideje?

— Ne mogu da govorim u Linkovo ime ali i on bi bio istog mišljenja. Konji su ukradeni odayde, sa njegovog ranča, a to znači iz okvira njegove odgovornosti. Neću da preudiciram stvar, ali verujem da će se on smatrati vašim dužnikom.

— Do vraga neće biti da je tako Holideje — rekao je Džesap.

Dok Holidej je odmahnuo glavom. — Ne vidim kako bi moglo biti drugačije.

Džesap ga je nekoliko trenutaka netremice posmatrao a onda rekao. — Ne Holideje pretnostavljam da čovek kao i vi vašeg kalibra stvarno ne može videti kako bi drukčije moglo biti. Ali, ne zaboravite da i ja nisam čovek ništa manjeg kalibra i da i ja imam svoje principe. Holidej je za trenutak prekinuo diskusiju i pozvao Džesapa i njegove prijatelje da uđu unutra da

bi im pripremio kafu. Pre nego što su seli Džesap je provirio u sobu u kojoj je na krevetu ležao ranjeni Rolings. Rolings je izgledao bled i za jednu noć stariji skoro deset godina. Vrativši se u prednju prostoriju Džesap je seo i nadio sebi čašu viskija iz boce, a Holidei se obratio njegovom pratiocu. — Henk, šta još znate o tim ljudima?

Košcati ukrotitelji konja je odgovorio. — Bojim se da ne znam mnogo. Izgleda da su se i tom prilikom žurno uputili prema granici, ali i tada kao i sada sreća ih je pratila. Pliušala je iaka kiša i sasvim izbrisala njihove tragove, tako da je gonjenje ostalo bez rezultata.

— Kao i prošle noći — napomenuo je Džesap mršteći se.

— Da — rekao je Dok Holidei ozbiljno.

— No ipak, nastavio je Henk — mislim da su se uputili preko granice. Tamo će im biti lakše da prodaju konje nego ovde, bar tako sam čuo.

Holidei je klimnuo glavom u znak da se slaže. To objašnjenje izgledalo mu je razumno. No ipak, ono nije bilo neki iak putokaz. No, uprkos svemu, tri konjanika sa toliko mnogo konja morali su ostaviti neki bilo kakav trag a sem toga, postojala je velika šansa da će ih neko ipak primetiti.

Odjednom je Brent Džesap sa puno brige na licu zaključio čvrstim glasom. — Holideie, može biti da bi Rolings rezonovao isto kao vi, ali ja mislim da gubitak konja lakše mogu podneti ja nego on. Znam koliko duguje novca trgovcima u gradu, i pretpostavljam da ste vi to već regulisali. Je li tako?

— Da tako je mister Džesape.

Ali, to ipak ne menja stvar bar ne po mom mišljenju. Ako Rolings i ne može da vam vrati novac onda bar može učiniti nešto drugo što je skoro isto... zapravo ne može baš on, ali može neko drugi umesto njega... — završio je Holidei tiho ali odlučno isto kao i Džesap.

— A to je? — zainteresovao se Džesap.

— Možemo vam vratiti konje.

Henk je iznenađeno zinuo. — Nikada ih nećete naći! — Pokretom ruke pokazao je prema jugu. — Znao li kakvi su predeli tamo i šta se sve u tom prostoru može kri-
ti?

— Naravno da znam. Predeo je divalji i neistražen, i ako bi neko hteo, mogao bi se tamo sakriti da ga nikada niko ne nađe. Da, znam kakav je to predeo mada u njega nisam nikada zalazio, ali zalazio sam u pustare slične toj, i znam kako se u njima treba snaći. Gonio sam ja i ranije liude po takvim pustarama... i uvek mi je uspevalo da ih nađem... Ne mislim da će i ovaj put biti drugačije. — Holidejevo lice pretvorilo se u masku granitne čvrstine i odlučnosti. Oči su mu svetlucale kao komadi leda na kojima se prelamaju zraci jasnog zimskog sunca.

Brent Džesap se setio priča o Do-ku Holideju, o događajima koji su se prepričavali u salunima o njegovoj hrabrosti, odlučnosti i istrajnosti. Da, ono što je sada video sasvim je odgovaralo tim pričama. Da, Dok Holidei je verovatno bio pouzdan prijatelj, ali isto tako i vrlo nezgodan protivnik.

— Znao šta Holideie? — rekao je Džesap.

— Da čujem.

— Drago mi je što nisam ja tai koji je ukrao Rolingsove konje. Imam utisak da zločinci neće proći lako.

•

Nešto kasnije. Dok Holidej je odjahao sa Brentom Džesapom i njegovim najamnicima u Doston Fols. Pošto je nameravao da krene u gonjenje za kradljivcima, morao je pre svega obezbediti Rolingsu potrebnu negu, a to je mogao samo uz pomoć lekara u Doston Folsu.

Holidej je nameravao da odmah po dogovoru sa gradskim lekarom pođe u gonjenje zločinaca, ali mu je Džesap ukazao na mogućnost da šerif Pat O'Sei možda zna nešto što bi mu u potrazi moglo biti od pomoći. Pomislivši da je to upozorenje dosta mudro, Holidej je promenio prvobitnu nameru i pre polaska posetio šerifa.

Šerif je ozbiljnog lica saslušao Holideja i ostao je u čutanju i nekoliko trenutaka, pošto je Holidej završio svoju priču. Tek posle kratkog razmišljanja rekao je. — Do vraga Holideje to što se desilo vrlo je neprijatno, i želeo bih da vam pomognem.

— Mislili smo — rekao je Džesap — da vi možda imate nekih ideja...

Šerif O'Sei je potvrdno klimnuo glavom. — Mister Holideje moram da vam kažem da Rolings nije prvi rančer u ovoj graničnoj oblasti na koga je u poslednje vreme izvršen razbojnički napad. Poslednji put napad je izvršen u blizini Benson na nekog rančera po imenu Džilmen. Dva meseca pre toga izvršen je napad s ove strane Levis

Rendža. Svaki put napad su izveli ljudi koji u svemu odgovaraju opisu koji ste mi vi dali. — Rekavši to, otišao je iza svog pisaćeg stola i otvorio jednu fioku do vrha punu raznim papirima.

— Gde li su samo pitam se...? — mrmljao je O'Sei kopajući prstima po starim izbledelim poternicama i listajući ih jednu po jednu, sve dok nije naizad zadovoljno zamumlao, jer je našao ono što je želeo. — Mnogo sam razmišljao o tim krađama konja naročito zbog toga što niko nije uhvaćen — rekao je šireći tri poternice sa krupno ispisanim ciframa o visini ucene — i posle svega došao sam do zaključka, više zasnovanog na slutnjama, da znam ko stoji iza toga. — Pogledao je pobeđonosno svoje slušaoce.

— Ko? — zapitao je Džesap radoznalo, a Holidej je samo upitno digao obrve.

— Pogledajte — rekao je O'Sei stupivši korak nazad da bi im ostavio prostora da pridu iza stola.

Holidej i Džesap su prišli bliže. Ime na prvoj poternici isticalo se ispisano odštampano crnim krupnim slovima:

DŽEJ RAUNDTRI.

— Ali, on je nestao pre nekoliko godina! — rekao je Holidej.

O'Sei je klimnuo glavom. — Naravno, ali ja ne mislim da je likvidiran. On se po mom mišljenju samo za izvesno vreme pritajio i sada deluje na drugi način. To je on, siguran sam. Pogledajte i drugu dvoicu.

Holidej i Džesap su pogledali i druge poternice. Na poternicama je oglašavana nagrada za Kliva Dženingsa zvanog Slim i Frenka Haketa zvanog Skar.

— Pročitajte opis — nastavio je O'Sej — i dodajte im još nekoliko godina starosti.

Ovi su to učinili i posle nekoliko sekundi Holidej je zainteresovano rekao. — Izgleda da su stvarno oni... Za Skara Haketa skoro sigurno bi se moglo reći da nema zabune.

O'Sej ih je pobedonosno pogledao zadovoljan svojim otkrićem. — Preturao sam po starim poternicama već nedeljama, i kada sam naišao na njihove slike sve mi je bilo jasno. — Uzeo je poternicu sa slikom Džeia Raundtrija i pročitao glasno. „Traži se zbog krađe, pljačke i ubistva od strane federalne vlasti Sjedinjenih Američkih Država." Pustio je da mu poternica padne iz ruke na sto i zabrinuto pogledao svoje slušaoce. — A sada je taj zlikovac negde u ovoj pokrajini.

— Po ovoj poternici rekao bih da nije ucenjen u ovoj državi, šerife? — rekao je Džesap pripaljujući cigaru.

— To je tačno... U ovoj državi nije ucenjen. Nema dokaza da je ovde počinio neki zločin, ali, na osnovu ove poternice, imamo pravo da ga pritvorimo kao i svakoga onog ko je s njim u društvu. — O'Sej je pokazao prstom na sve tri poternice. — To i jeste razlog što nam poternice s vremena na vreme šalju radi obaveštenja. — Začutao je za trenutak. — Smeo bih da se kladim da su se sada uputili u svoje skrovište. Da granica nije toliko blizu, oformio bih poteru i krenuo u gonjenje.

Holidej je klimnuo glavom u znak odobravanja. Granica se nalazila najviše da tri dana jahanja daleko, i kako je on gledao na stvar, dok bi O'Sej organizovao poteru banda bi

imala u naigorem slučaju dvadeset četiri časa prednosti.

— Nemate predstavu gde bi to njihovo skrovište moglo biti? — zapitao je Holidej.

O'Sej je odrečno odmahnuo glavom. — Nekada su oni operisali u Montani i Vajomingu, a ponekad su čak stizali i do Jutaha. — Nasmejao se glasno, ali je taj smeh neveselo odjeknuo u tišini. — Pri tome, ako ne znate, Montana, Vajoming i Jutah to vam je vraški velika teritorija za koju bi trebalo mnogo godina da se pretraži svaki kutak.

— Znam — rekao je Džesap puštajući da mu misli živahno struje kroz glavu. — Moja pretpostavka je da će gledati da se što pre rastosiljaju konja, makar i po niskoj ceni. Sem toga... ja mislim ipak da njihova baza nije suviše daleko odavde.

Holidej je to prihvatio. — Ne bi bilo logično, s obzirom na zonu gde su operisali.

O'Sej je takođe klimnuo glavom da se slaže, a onda je pokazao rukom na veliku mapu na suprotnom zidu. — Ovo je Montana i moja je pretpostavka da se njihovo skrovište nalazi negde tu, ili u naigorem slučaju da im je tu bazni logor. Naiverovatnije da su tu negde živeli već duže vreme krijući se pod lažnim imenima.

Svi su prišli do mape i zagledali se u nju.

Holidej je svuda video poznata imena: Helena, Virdžinija Siti, Bosmanov put, i tako dalje. Sve poznati gradovi.

— U redu — rekao je O'Sej uzimajući dugačak prut kojim je pokazao na jedno mesto na mapi. — Mi smo ovde... — Pomerio je vrh

štapa nalevo. — Ovo je naizapadnija tačka do koje su stigli, evo ovde u blizini Levis Rendža. Onaj drugi ranč na koji su napali je ovde, negde na sredini puta između nas i Levis Rendža. I drugi su rančevi takođe doživeli napade, ali to ne znamo sigurno. Prema tome moja je pretpostavka da je skrovište napadača negde između nas i Levis Rendža, ali naravno na drugoj strani granice.

Džesap je uzeo reč. — Pa dobro, i to je nešto.

— Naravno da jeste — složio se Holidej. — To je mnogo više nego što sam do sada znao i više nego što sam se nadao da saznam. Sad treba samo...

— Treba ih uhvatiti pre nego što prodaju konje — završio je umesto njega O'Šej.

— Tačno — rekao je Holidej. — Što znači da ću odjahati u prvi cik sutrašnjeg dana.

Na licu šerifa O'Šeja ukazala se zbunjenost. — Čak i ako ih nadeće mister Holideje, neće biti lako da ih uhvatite. Onaj Raundtri je vrstan revolveraš, barata revolverom kao pravi otrov.

Holidej se osmehnuo i pogladio rukom svoj „kolt“ sa drškom od slonove kosti. — Pa, mislim da ni ja nisam baš neuk i da znam kako se barata oružjem.

Šerif i Džesap su se zaleđali ier se svaki od njih dvojice setio šta je čuo o Doku Holideju kockaru, pustolovu i revolverašu, nenadmašnom strelcu i maistoru u potezanju revolvera. No, obojica su bili dovoljno mudri da svoje misli zadrže za sebe. Sem toga Dok Holidej i sam je bio zaokupljen svojim mislima i nije primetio značajne poglede svo-

jih sagovornika. U glavi je već kovao planove šta će preduzeti i kuda će krenuti, a ta njegova brzina odlučivanja bila je osobina koju je valjalo ceniti.

Džesap je posle nekoliko trenutaka prekinuo ćutanje. — Pošto su banditi uzeli konje iz Linkovog korala, a vi krećete na duži put, Holideje, pretpostavljam da će vam biti potreban jedan tovaran konj. Mogao bih vam pozajmiti jednog od svojih.

— Ne hvala — rekao je Holidej. — Dobro je imati sa sobom sve što je potrebno, pogotovu kad se bliži zima, ali bi me tovarni konj mnogo usporavao. Baš kao što će njih usporavati krdo konja koje moraju terati ili voditi za sobom. Začutao je za trenutak. — Ako brzo krenem njihovim tragom još se može desiti da budem srećan i da ih pohvatam. Ali... — zastao je kao da mu je nešto palo na um. — ... mogli bista pozajati neku pomoć Rolingu. On je ipak sam o ono što je doktor King obećao možda neće biti dovoljna pomoć.

— Ne brinite Holideje — rekao je Džesap. — Roling je moja briga.

*

U prvu sivu svetlost dana sledećeg jutra Dok Holidej je izveo iz štale svog dugonogog zelenka. Životinja je poslušno izašla u hladno jutro predosećajući da joj predstoji dugačak put.

Dok Holidej je još jednom proverio da bi se osigurao da li je poneo sve što mu je potrebno: smotuljak sa ležajem bio je vezan za zadnji deo sedla zajedno sa tri debela če-

beta zamotana u komad šatorskog krila; bisage su se naduvala od hrane, a lonče sa spremanje kafe i mali tiganj visili su vezani za sedlo. Žut kišni ogrtač bio je prebačen preko jabuke sedla, a iz futrole virio je kundak puške marke „Winčester 73.”

Zaključivši da je sve spremno. Dok je pošao u kuću da se oprosti sa Linkom Rolingsom.

— Sve je spremno Link — rekao je Dok zastiavši kod kreveta.

Stari Link je klimnuo glavom. — Vidim, vidim. — Bilo je to prvi put da mu je oko bilo bistro, a reči jasno izgovorene. Po tome se moglo zaključiti da će stari Rolings uspeti da se izvuče.

Holidej je nastavio. — Vratću se. Možda to neće biti brzo, možda će potrajati do proleća, ali, vratću se... računaj na to.

Stari Rolings je odgovorio. — Ne treba da brineš o meni. Ja ću se odlično snaći uz pomoć koju su doktor i Džesap obećali poslati.

— Naravno — rekao je Holidej koji je rado prihvatio Džesapov predlog da na ranč za stalno pošalje jednog svog kauboja. Džesapovi razlozi bili su zdravi, na kraju krajeva, on i Roling su bili ortaci.

Holidej je još jednom pogledao starca sklupčanog u krevetu i gorčina mu se skupila u grlu. Nije sve tako moralo biti. Ponekad čovek i ne shvata šta za drugu osobu oseća i šta mu ona znači sve dok ne dođe trenutak neminovnog rastanka.

— Pazi na sebe! — rekao je Holidej prigušeno.

— I ti pazi na sebe.

Dok Holidej je izašao, vinuo se u sedlo i odjahao. Predstojao mu je put pun neizvesnosti, i on je bio

dovoljno realan da shvati da možda neće ni naići na trag trojice zlikovaca, a kamoli da će ih uhvatiti. Ali, za trenutak u njegovoj glavi preovladale su optimističke misli. Za lovca koji je pošao u poteru s određenim ciljem, nije bilo drugog puta.

VI

Olujni oblaci hitali su severnim nebom kada su trojica konjanika stigli do obala reke Glazgov.

Čeoni konjanik sa rukom na bedru okrenuo se u sedlu i osmehom pozdravio svoje sledbenike. — Još malo pa smo stigli, momci. — Raundtrijevi zubi blistali su kao niz bisera otkriveni zadovoljnim osmehom.

Dženings je klimnuo glavom. — Kad sve uzmem u obzir, napredovali smo veoma brzo. — I on je bio zadovoljan ishodom njihovog bekstva.

Prošlo je skoro sedamdeset i dva časa od kako su pojahali sa Rolingsovog ranča. Da, put koji su prešli prevalien je za veoma kratko vreme koje bi odgovaralo čak i samom konjaniku bez tovarnog konja.

— Dakle — rekao je Raundtri osmatrajući budnim okom uskomešanu reku — noćas ćemo spavati na našoj teritoriji. — Okrenuvši se ponovo svojim pratiocima rekao je. — Mislim da je ovo naše poslednje putovanje u ovoj godini, uskoro će sve biti pokriveno debelim snežnim pokrivačem.

Uputili su se niz reku, sve dok nisu naišli na gaz dovoljno plitak i siguran da bezbedno pređu. Tu su pregazili reku i ostavili je za sobom.

Tek kasno u noć napravili su svoj logor. Dok su se Raundtri i Dženings brinuli kako da obezbede i nahrane konje, Haket je potpalio vatru i pripremio večeru.

Raundtri je bio vrlo raspoložen kada su on i Dženings prišli toploj vatri. — Nije moglo ići bolje. Slimme — rekao je trljajući žustro ozeble ruke.

— Da, i ja sam vrlo zadovoljan postignutim uspehom — rekao je Dženings. — Mogli bismo do Vilsonovog ranča stići za dva dana, ako nastavimo ovim tempom. Već se radujem da vidim starog Seta.

— I ja isto tako! Stara mrcina i lećinar. — Raundtri se osmehnuo s izrazom kao da u duši skriva neku nepoštenu misao. — Ali, još se više radujem što ću videti njegove kćeri. — One su prave divlje mačke tu nema greške. Naročito ona Roza!

U tom trenutku stigli su do vatre i Haket je rekao. — Kafa je spremna.

Poslužili su se pripremljenim napitkom, a onda su se povukli korak dva nazad da bi Haketu napravili mesta. Snažni čovek bio je pomalo osetljiv i nervozan kada bi na njega došao red da sprema hranu. Jedna pogrešno izgovorena reč, čak i pogrešno upućen pogled mogli su u tim situacijama biti dovoljni da se grdosija razbesni. Ali, bez obzira na to, od trojice bandita on je bio najbolji kuvar i po nekom prećutnom sporazumu on je najčešće i pripremao hranu.

Izvadivši iz džepa duvankesu, Dženings je pogledao na sever prema nebu. — Nikako mi se ne sviđa izgled oblaka, Džeje. — Zastao je dok je razvezivao duvankesu kao da ga pomisao na duvan sprečava da

misli nešto drugo. — Padaće sneg, šta misliš?

— Da, sigurno. Ipak, mislim da bi to moglo biti dobro.

Dženings je nasuo duvan i cigar-papir. Nije digao glavu kada je postavio. — Misliš za slučaj ako je neko prešao za nama.

Raundtri je klimnuo glavom. — Tačno. Mada nema mnogo šanse da se to desi.

— Bilo bi to prvi put — Dženings je kresnuo palidrvce. — Ali..

— Večera je gotova! — povikao je Haket.

Raundtri se osmehnuo neprimetno. — Bolje bi bilo da ga ne ostavimo da čeka.

— Vraga, to nikako! — rekao je Dženings i povukao dim. Posle onoga što su opljačkali u kući na Rolingsovom ranču duvana su imali dovoljno.

Večerali su i posle toga polegali pokriveni ćebadima.

U rano jutro nastavili su put. Nije se čuo nikakav razgovor već samo topot i dahtanje konja, škripanje kože na sedlima i šmrktnanje Skara Haketa, jer je grdosija u toku puta nazebao. Taj nazeb i kijavica učinili su da je grdosija bio još gore raspoložen nego obično.

Džeje Raundtri je razmišljao šta da preduzmu sa konjima. U normalnim okolnostima sve što bi preneli preko granice mogli su prodati konjici Sjedinjenih Država, jer mu je sasvim lako bilo da falsifikuje račun za prodaju. Ali, ovaj put nije bio siguran da li treba tako postupiti. Ovo krdo sačinjavali su ne samo najbolji konji koje je ikada ukrao, već i najbolji koje je uopšte video, a konjica je plaćala određenu fiksnu cenu. Sve do sada pro-

daja po toj ceni bila je povoljna, ali, sada je Raundtri smatrao kao sigurno da bi na drugoj strani mogli dobiti mnogo više. Na primer postojao je neki Džeson Forest jedan čvrst i odlučan stariji čovek koji je posedovao velikog ranč negde u blizini grada Trejl End. Forest mu je jednom rekao da je zainteresovan za dobre konje i tražio od Raundtrija da uzgred potraži nešto što bi mu odgovaralo, i ako je Raundtri ikada u ruci imao nešto što bi Forestovoj zamisli odgovaralo onda su to bili baš ovi konji. Izgledalo je da tom stočaru novac nije igrao veliku ulogu, i da će, ako mu se konji budu dopali, platiti svaku cenu koju mu budu tražili. On je bio takav čovek. To je međutim značilo da je konje trebalo terati ceo put sve do njihove baze.. jednog malog napuštenog ranča nekih desetak milja južno od Trejl Enda.

Mnogi meseci pre toga ova trojica, Raundtri i njegova dva druga, tragali su očajnički za skrovištem u kome bi se mogli za duže vreme pritajiti. Našli su ga u blizini Trejl Enda. Tu u blizini tog grada što je bilo još i najbolje, nije bilo potrebe bojati se i skrivati pred zakonom. Njegov stari ortak u banditizmu, sada uvaženi šerif Kejn, iako mu se to možda nije mnogo dopadalo, morao je da ih trpi i da kao svaki mudar čovek pazi koliko otvara usta. Kejn je morao da vodi brigu o ženi i dve mlade kćeri i zbog toga je u svemu morao biti vrlo obazriv, ali i njegovu obazrivost nije trebalo suviše iskušavati.

Negde pred podne zategli su vođice. Bilo je hladno, sa severa je

kroz retke borove duvao hladan severac i ujedao za lice i ruke.

— Ne bi nam škodilo da popijemo malo tople kafe — rekao je Raundtri silazeći s konja.

— Slažem se — prihvatio je Dženings. — Proketo nevreme!

Dok je silazio iz sedla Haket se nasmejao. — Sutra ćemo valida stići na Setov ranč. Tamo će nam biti vrlo toplo.

Ubrzo je vatra pucketala i voda u loncu počela je da struji.

Raundtri je odgrizao vrh jedne fine cigare koju je opliačkao na Rolingsovom ranču. Nije ni znao da puši cigare čoveka koji ih goni. Pošto je zapalio rekao je. — Sećate li se da je stari Forest dolazio da razgovara s nama?

— Sećam se — rekao je Dženings proveravajući da li je voda za kafu počela da vri. — Tražio je od tebe da mu nađeš neke dobre konje ako bude prilike.

— Tačno. I sad mi je došlo na um da bi mu se ovi možda dopali... — pustio je da njegovu ideju razmotre i njegovi drugovi a naročito je želeo da zna šta o tome misli Dženings. Poštovao je razum i gledišta ovog mršavog čoveka, jer je Dženings umeo da dokaže da je vispren.

— Možda je to suviše dugačak put za konje... a i za nas — rekao je Dženings zamišljeno, češući se po neobrijanoj bradi. — No, jedno je sasvim sigurno... nikada nećemo imati bolje koje bismo mu mogli ponuditi.

— Da... — Raundtri je bacio pogled na konje kao da ih do tada nije video, izgledali su odlično.

Dženings je na brzinu izračunao koliko bi dobili ako bi konje pro-

dali po uobičajenoj ceni koju plaća konjica. — Mnogo bolje bismo prošli sa Forestom nego sa konjicom.

Raundtri je nekoliko puta klimnuo glavom u znak da se slaže. — U redu onda, oteraćemo ih do našeg ranča i pozvaćemo Foresta da ih pogleda.

Ovaj razgovor je malo interesovao Haketa i on je na kraju dodao. — Ne bih imao ništa protiv da prespavam sa njegovom kćerkom.

— Ne bi ona s tobom provela ni dan, a kamoli noć. Skare — rekao je Dženings šaljivim tonom.

Grdosija ga je mrko pogledao, ali nije rekao ništa. Ispod svoje maske nehajnog i ležernog ponašanja, Dženings je bio hladna stena, čovek bez ikakvih osećanja, u stvari, ubica koji je baratao „koltom“ kao da je s oružjem rođen i da mu je ono sraslo uz ruku. Može biti da se u bezosećajnosti, svireposti i veštini nije mogao meriti sa Džeiom Raundtriem ali, nije bio ni daleko iza njega.

Sluteći da se u Haketu skuplja nagomilani bes, Raundtri je veselo dodao. — Samo ti misli na devoike koje ćemo sutra videti Skare. Do đavola, ona Linda će jedva dočekati da te dočepa u šake!

— Ona će jedva dočekati da dočepa bilo koga u pantalonama, pomislio je Dženings.

Haketovo ružno lice se razvednilo. — Ona voli snagatore, takva je ona zaista!

Dženings je odjednom digao ruku tražeći tišinu. — Mir!

Znajući njegovu prirodnu sposobnost da čuje ono što drugi ne mogu čuti ostala dvojica su odjednom začutili.

— Ostanite ovde — šapnuo je

Dženings pre nego što je brzo ali tiho pošao prema jednom niskom uzvišenju udaljenom dvadesetak metara. Odatle je pogledao u uzanu sa svih strana zaklonjenu dolju i ponovo začuo isti šum... grleni smeh.

Oči su mu se suzile u tanke proreze kao u mačke koja se sprema za skok. Ugledao je konjanike, šestoro Indijanaca koji su se nalazili skoro ispod njega. Napred su jahali tri ratnika, a za njima tri žene na konjima.

Dženings se okrenuo i naitiše što je mogao pošao ka svojim drugovima. Oni su se isto tako tiho u tili čas našli pored njega.

— Indijanci — rekao je Dženings.

Raundtrijevo lice je dobilo tmuran surov izraz. Oduvek je mrzeo Indijance. Oni su pobili njegovu porodicu, a sa sobom odveli njegovu mladu sestru. To im nikada nije zaboravio. — Koliko ih je? — zapitao je.

— Tri ratnika i tri žene.

— Verovatno su mladi.

Haket je liznuo usne. — Džeje.. — glas mu je zvučao kao naiponiznija molba.

— Moramo videti da ih slučajno nema više — rekao je Raundtri nesigurnim glasom.

Lagano i tiho otpuzali su na trubu do vrha uzvišenja i videli da su se Indijanci zadržali u blizini jedne skupine retkog žbunja.

— Ulogoriće se — rekao je Haket pogleda prikovanog za jednu mladu Indijanku koja se bila uputila ka potoku.

— Konji nisu loši — rekao je Dženings.

— Do đavola s konjima — prasnuo je Raundtri šapatom, jer mu je

u tom momentu pred očima iskrsnula slika izmasakriranih tela njegovih roditelja koja su ležala pred ostacima spaljene ranč kuće.

Dženings je klimnuo glavom. Znao je vrlo dobro šta Raundtri oseća prema Indijancima, prema bilo kojim Indijancima, bilo kom plemenu. Što se Raundtrija ticalo za nega su svi Indijanci bili divliaci i njegova neobuzdana mržnja među njima nije pravila nikakvu razliku.

— Polako Džeje — rekao je Dženings stavljajući ruku na Raundtrijevo mišicu sa ciljem da ga umiri. — Možda bi bilo bolje da ih zaboravimo.

— Ne bogami — rekao je Raundtri žučno. — Nikada!

Haket se tiho zacerekao prigušenim grlenim smehom, i taj jeziv glas naterao je Dženingsu ledene žmarce uz kičmu.

Na to je Raundtri rekao. — Hajdemo da uzmemo puške.

— Tako je — prihvatio je Haket.

Dženings koji nije smatrao da se treba boriti protiv onog što je neizbežno, složio se s njima.

Ubrzo su se našli na vrhu uzvišenja naoružani puškama.

Raundtri je šapnuo tiho. — Onaj pored potoka je tvoj. Skare. Slime ti ćeš smaknuti onog krupnog pored vatre. A ja ću ustreliti onoga u plavoi košulji. Je li jasno?

— Žene ne? — rekao je Haket ispunjen nadom.

— Kasnije. Kada završimo sa muškarcima gađajte konje. Imamo ih već dovoljno, tako da bi nam svih šest samo otežalo kretanje.

Svaki od njih nanišanio je odabranu cili i kada je Raundtri rekao „sada!” tri puške su planule. Ra-

undtrijev metak pogodio je ratnika u plavoi košulji tačno između plećaka i bacio ga na bok konja koji je uplašeno počeo da šeni. Tane iz Haketove puške kalibra 44 pogodilo je jednog ratnika u donji deo vrata i on je pao u plitku vodu. Dženings je ciljao naigore. Umesto da svoju žrtvu pogodi u prsa njegov metak je ranio Indijanca u koleno.

Dženings je glasno opsovao kada je ranjeni Indijanac skočio i kada je bolni krik prolomio tišinu.

— Evo ti smrdljivo kopile! — dreknuo je Raundtri opalivši još jednom. Ratnik je pao preko vatrišta.

Žene su prestravljeno povikale kada su na uzvišenju iznad sebe ugledale liude naoružane puškama. No, istog trenutka, tri puške su ponovo zapevale pesmu smrti.

Prvi je pao pogođen jedan zelenko sa mrkim pečatima, kičme polomljene metkom iz Raundtrijeve puške. Kada je pucnjava prestala šest konja je ležalo na zemlji. Dva od njih pokušavali su da ustanu. Dženings im je prišao i jedan za drugim ispalio dva hica i oba hica su pogodila metu.

Onda su strelci ustali na noge i u tom trenutku tri Indijanke su se uplašeno razbežale.

— Pohvatajmo ih! — povikao je Raundtri smejući se neobuzdano. — Ona sa leve strane je moja!

Potrčali su koliko ih noge nose. Haket je prvi uhvatio svoju skvo. Dograbio je za rukav košulje od stavljene jelenske kože. Kada je okrenuo ka sebi s oduševljenjem je zapazio da je vrlo mlada... šesnaest ili možda naivše sedamnaest godina stara.

Indijanka se međutim, nije miri-

la s tim da je uhvaćena. Pliunula mu je u lice. On se nasmejavao glasno i oborivši je na zemlju pritisnuo je svojim ogromnim telom. Ona se branila i dalje, bez obzira što se nije mogla maći. Ujedala ga je za ruke i Haket je na njenu borbenost odgovorio udarcem u slepoočnicu što je onesvestilo. Pogledao je oko sebe, ali nije video nikoga. Svejedno, ostali ionako nisu važni. On je imao svoju ženu. Pokretom ruke počeo je da joj kida odeću, sve dok nije ostala potpuno naga. Zatim kada se ona od hladnoće osvestila, on se zagledao u njene zaobljene kukove i male grudi. Zasmehao se prigušeno životinjskim grlenim smehom od koga je ona zadrhtala. Pre toga je glasno vrisnula, ali je nekoliko sekundi kasnije nastavila da vrišti još glasnije.

Indijanka koju je Dženings konačno uhvatio imala je oko dvadeset do dvadeset dve godine. Pomislio je da za Indijanku izgleda vrlo dobro, čak suviše dobro, crte njenog lica bile su suviše fine da bi mogla biti čista Indijanka. Svakako je u njoj tekla mešana krv.

Kada je Dženings ščepao, njeno vitko telo se uvijalo i trzalo ispod njegovog. No konačno, ona se umirila i umirila gledajući ga očima punim nepomirljive mržnje.

I on je teško disao zamoren hrvanjem. — Sad budi mirna kućko prokleta!

Ona ga je opsovala na engleskom jeziku.

— Gde si naučila da govoriš engleski? — zapitao je.

— U školi bledolikih.

— Gde?

Ona je odrečno odmahнула glavom. — Nije važno svinjo!

Dženings je odiednom pocrveneo od ljutine. Udario je pesnicom po ustima, i udarac je bio toliko jak da se nije odupirala kada joj je skinuo haljinu.

Osvestila se šta se događa tek kada je silom uzeo, ali i tada nije pokušala da se suprotstavi. To joj se već ranije dva puta desilo kada su je pijani vojnici silovali.

Kada je nasilje završeno, Dženings se odiednom osetio duboko nezadovoljan sam sobom. — Čisti se oдавде! — progundao je dovoljno glasno da ga je ona mogla razumeti. — Haide beži. Ili beži oдавде ili ćeš biti mrtva!

Indijanka se brzo obukla i pobjegla.

Kada je svoju skvo video pred sobom bespomoćnu. Džei Raundtri se zagledao u nju s osećanjem gadenja. U niemu nije bilo nimalo želje i prohteva za njom. Ona je bila daleko naprivlačnija od sve tri Indijanke, visoka za svoju rasu, zaobljena i vitke figure, ali sve to nije za nje bilo od značaja.

— Prijava đubre! — zarežao je stežući joj grlo rukama, tako da se ona počela gušiti. Jednom rukom mašio se noža i čelična oštrica je sevnula. Sa nekoliko žestokih poteza Džei Raundtri je ubio Indijanku u trenutku pomračene svesti. Konačno je ustao i otresao glavu kao da je pijan, a onda se bez reči vratio nazad do mesta gde su ležali ratnici i pobijeni konji. Najpre je video Slima Dženingsa koji je nesigurnim korakom dolazio prema niemu.

Kada je video krvav nož u Raundtrijevoj ruci Dženings je pobledeo.

Raundtri je rekao. — Gde je ona tvoja?

Dženings je pokazao palcem preko ramena u pravcu žbunja. — Tamo preko.

— Živa?

Dženings se potapšao po revolveru. — Razlupao sam joj glavu ovim.

— Tako je najbolje. — Izustio je Raundtri nerazgovetno. — Gde je Skar?

Dženings je slegnuo ramenima mrzeći sebe, tako kako nije verovao da je moguće. Negde u ovom paklenom toku događaja desilo se nešto strašno. Da li je sada već bilo kasno da to promeni?

Raundtri je stavio šake oko usta i doviknuo. — Hakete!

Trenutak kasnije. Haket mu je odgovorio. — Evo me odmah! — Začu se pucani, a onda je grdosija naišao s osmehom na nakaznom licu.

— Znaš šta — rekao je Raundtri — Skar lepše izgleda kada se ne smeši.

Dženings je pomislio da je to sušta istina.

VII

Tanka skrama leda pokrivala je ivice obala reke Glazgov kada je Dok Holidej dojahao do nje.

Teritorija Montane nije bila udaljena sada više od desetak milja. Rukom u rukavici obrisao je usta i povukao dublie šešir na čelo a zatim pustio svoj zelenka da krupnim kasom potrči travnom poljanom koja se pružala duž reke.

Trebalo mu je skoro jedan čas da nađe gaz preko koga bi prešao... jedan komad rečice uzvodno od mesta gde su brzaci penili iz-

među oštirih stena i gde je voda bila mirna, plitka i pogodna za prelaz.

— Hajdemo mali moi — rekao je Holidej upravitvši svog zelenka pravo prema reci.

Ostavivši ubrzo iza sebe prigušeno kлокotanje i žubor rečnih talasa. Dok je zašao u predeo obrastao retkim borovima gde je hladan zimski vetar sablasno šumeo između grana. Nešto kasnije, teren je postao otvoreniji i nešto više zaogrnut pokrovom polegle visoke trave. Ova zemlja bila je dobra za gajenje stoke, pomislio je Dok, ali, ona je sad bila prava pustoš i divljina.

Negde pred podne, na udaljenosti oko dve stotine metara ispred nje, ugledao je neko kretanje, kratak blesak nečega svetlomrkog, kao krzno jelena. Sveže meso i te kako bi mu dobrodošlo, pomislio je Dok.

Holidej je siahao i privezao svog konja za jedan obližnji žbun, a onda sa puškom u ruci nastavio dalje pešice.

Kretao se oprezno od jednog do drugog zaklona pazeći da ne diše suviše glasno. Zatim se idući ukoso padinom popeo do jednog zemljanog uzvišenja. Upravo u tom trenutku ispred sebe je ugledao neko kretanje koje je moglo biti i samo kretanje lišća na vetru. U tom momentu Dok Holidej nije imao na umu ništa drugo nego lov. Zato je lagano izvirio preko vrha uzvišenja i zagledao se u gužvu polegle trave i niskog žbunastog rastinja ispred sebe. No, tamo nije video nikakvu životinju. Po licu mu se razlilo iznenađenje i on je ustao spreman da svakog momenta opali iz zapete puške. No, osetio je da neće imati nikakvih nepravilika sa ženom odevenom u odelo od jelenske kože.

Zastao je na mestu očekujući da se pojave i drugi Indijanci. Na sve strane imao je pregled terena do prilične udaljenosti, ali nigde dokle god mu je pogled dopirao nije bilo nikakvog pokreta.

Žena je sedela na jednom paniu sa glavom oslonjenom na skupliena kolena. Izgledala je umorna do smrti.

Holidej je pošao napred uvek spreman da opali ako zatreba.

Čuvši šum koraka žena se trgla kao što bi se trgla iznenađena divlja mačka; pogledala ga je usplahireno spremna na trenutno bekstvo. Ali, ovaj bledoliki čovek nije podsećao na druge bledolike. Bio je visok, naočit, crne kose i oštrog crtanog lica, ali u njegovim očima nije bilo onog surovog izraza koji je do tada kod bledolikih redovno srećala.

Dok se zaustavio na desetak metara daleko od nje sa puškom na gotovs.

— Jesi li sama? — zapitao je na jeziku Siiuksa, jer je boraveći među Apačima naučio i nekoliko reči na narečju tog plemena.

— Da — odgovorila je ona na engleskom.

On je zastao iznenađen, ali ne zadugo. — Otkuda ti ovde... tako sama? — Njegove sivoplave oči tvrde i sjajne kao dijamanti prodorno su gledale; nisu iskazivale pretnju, ali isto tako ni preteranu blagost.

Ona ga je pogledala u lice crnim očima punim jada i bola i u tom trenutku spontano je osetila da taj čovek sigurno nije kao drugi i da ga se ne treba bojati. Bio je to čvrst grub čovek u divljoi zemlji, to da, ali, bio je ipak nekako poseban.

Bez trunke straha ispričala mu je

onda šta se desilo jedan dan pre toga. Naipre je govorila lagano i tiho, a onda kako se počela prisećati događaja sve više je padala u vatru tako da joj je na kraju morao reći da govori sporije. Na kraju je saznao sve i shvativši muke koje je prebrodila rekao joj je tonom koji bi za nekog drugog izgledao grub, ali ne i za Indijanku naviknutu na gospodarenje mužjaka. — Gde se to desilo? — spustio je pušku i otpustio zapeť obarač.

Ona je pokazala ka jugoistoku.

Dok je klimnuo glavom. — U koje vreme?

— Oko podne.

— Ti si sigurno gladna — rekao je.

Ona je klimnula glavom.

— Pođi sa mnom — rekao je pokazavši palcem preko ramena.

Indijanka je pošla ispred njega. Prvi put otkako je sreo imao je mogućnost da je osmotri i zavazio je njena gizdava zaobljena bedra koja su se nihalala tako da su morala pobuđivati želju. Pogledao je u stranu neobično uznemiren, i pomisli na trojicu bandita koje je gonio. Nikada nije naišao na grupu crvenokožaca i jednostavno ih zbrišao. Na žalost tako nešto u ovim krajevima nije bilo ništa novo; za mnoge belce Indijanci su bili obična divljač. Da, za neke od njih bilo je zabavno ubijati Indijance. Idući tako i razmišljajući. Dok i Indijanka stigli su do njegovog konja.

— Nije bogzna šta — rekao je jednostavno. Zatim je spustio pušku u futrolu i ozbilino je pogledao pri čemu se dodirnuo no revolveru. — Ne savetujem ti da mi praviš naprilike... — Imao je prilike da čuje priče o Indijankama i o tome

kako im ne treba verovati. Mada je dobro znao prirodu indijanskog naroda smatrao je za potrebno da je ipak opomene.

Ona je živahno odmahнула glavom i on se zapitao o njenom poreklu. Svakako da je u njoj tekla krv belih ljudi, mada je indijanska dominirala.

Izvadio je iz bisaga malo suvog mesa i otkinuo komad već ustajalog hleba. Pružio joj je i jedno i drugo i ona je pohlepno počela jesti, gušeći se krupnim zalogajima.

Dok je pogledao prema nebu i zapazio teške oluine oblake. Ubrzo će početi da pada sneg, a do tada, želeo je da stignu na mesto događaja. Dok je vadio cigaru iz tabakere zapitao je. — Koliko dugo si hodala?

— Mnogo časova. Ali, u početku sam trčala...

— Srećna si što si živa — pitao se zašto je čovek koji je dočepao ipak pustio da ode. Ona naravno nije ispričala sve šta joj se desilo, ali čitanje između reči nikada za Holideja nije predstavljalo teškoću.

— Pretpostavljam da bi me mogla odvesti do tamo? — rekao je pripaljujući cigaru.

Ona ga je iznenađeno pogledala. — Zašto? — Svakako da ovaj bleđoliki nije nameravao da zločinca pobiye zbog onoga što su učinili.

— Oni imaju nešto što tražim... konje. Mnogo konja. Jesi li ih videla?

— Ne.

— Ali možeš me odvesti do tamo?

— Da.

Dok je pogledao u noge; na jednoj nozi nedostajalo joj je pola tanke mokasine i noga joj je krvarila.

Holidej je odvezao konja. — Popni se.

Pomogao joj je da se popne u sedlo i ona je zahvalno klimnula glavom. No, pošto je po prirodi bio oprezan, Dok je izvadio pušku iz futrole.

Iznenada je izraz uvređenosti preleteo njenim tamnokožim licem.

— Ne veruješ mi?

— Ne — rekao je otvoreno i pošao držeći vođice u jednoj nuci, a pušku u drugoj.

S vremena na vreme pokazivala mu je kuda treba ići.

Dan je odmicao u napornom maršu. Negde kasno poslepodne Dok je zapitao. — Misliš li da ćemo stići tamo pre mraka?

Ona se zamislila. — Ne, mislim da nećemo.

Nastavio je da pešači sumornog raspoloženja. Da, mogla ga je odvesti do mesta gde se desila tragedija i ako ga odvede naći će njihov trag ili bar saznaće pravac kojim su se uputili. Ali, tu je nastajao jedan neočekivan problem... ona. Šta će do vruga raditi s njom? Da, bio je to ozbiljan problem, problem koji mu nije bio potreban.

Holidej je još razmišljao o tome kada su se senke počele produžavati i on je po tome znao da je vreme da stane.

— Ulogorićemo se — rekao je nabusito. Oslovio je prvi put posle nekoliko časova.

Ona je lako sjahala.

— Znaš li da založiš vatru? — zapitao je.

— Znam.

— Onda naloži.

Ona ga je bez reči poslušala.

Holidej je rasedlao konja, a onda pogladio zelenka po gordo povije-

nom vratu. Još uvek sa puškom u ruci poveo je konja do mesta gde je duž malog potočića još rasla zelena trava. Tu je vezao životinju tako da može ići do vode. Okrenuo se kada je ždrebac zagnjurio njušku u bistru hladnu vodu.

Indijanka je, koliko je video, za to vreme zapalila vatru i sada je nameštala čajnik na dva kamena pored vatrišta.

Ako ništa drugo, bar nije bespomoćna. Na svetu nema ništa gore od logorovanja sa neukom bespomoćnom osobom.

Indijanka je digla glavu i rukom zbacila pramen guste crne kose koji joj je bio pao na oči. Dok je posmatrao kako čajnik drži blizu vatre i zapazio da su joj pokreti laki vešti i graciozni.

— Kako ti je ime? — zapitao je odjednom.

Ona je digla glavu i pogledala ga bez izraza na licu. — Srebrna Zora.

Pogledala je u stranu. Ovaj bleđoliki sada je gledao više prijateljski. Uskoro će kao i svi bleđoliki tražiti od nje da udovolji njegovim željama.

— Ja sam Holidej. Dok Holidej.

Ona ga je još jednom pogledala. Činio joj se naočit, ponosan, jak i pouzdan, i umeo je da hoda lako i nećujno kao Indijanac.

Okrenuo se i pošao, a ona ga je ispratila pogledom dok se udaljavao ka mestu gde je bio vezan konj. Istrijao je životinju gužvom trave, a ona je pripremila večeru. Kada se vratio večerali su.

Došla je noć a s njom i hladnoća. Sit i zadovoljan, Holidej je izvadio jednu cigaru i pripalio je.

Indijanka je sedela sasvim blizu vatre.

Ustavši na noge Holidej je odvio pribor za spavanje i prebacio joj čebe preko ramena.

— Hvala — rekla je.

Zainteresovan njenom jednostavnošću Holidej je rekao: — Pričaj mi o sebi Srebrna Zoro. — Vratio se i seo na svoje mesto.

— Zašto? — Oči su joj blesnule pri svetlosti plamena.

Dok je slegnuo ramenima. — Noć će biti dugačka...

Ona se iznenada osmehnula. Po prvi put zapazio je da je ona izvanredno lepa, ali lepa kao divlja životinja.

Srebrna Zora mu je ispričala da je njen otac bio jedan neobuzdani irski traper koji je živio s Indijancima. Nastavila je time da je konjica spalila njihovo selo, a da je njen otac u pravi čas pobegao. Kasnije, vratio se životu bleđolikih, životu u vojnim tvrđavama, gradovima, trgovačkim postajama. Ona se školovala na desetak raznih mesta, ali nikada nije osećala da pripada narodu bleđolikih. Konačno je njen otac jednom za svaгда okrenuo leđa narodu bleđolikih, jer je shvatio da je indijanski način života najbolji način života...

Holidej je bio čudno dirnut njenom pričom. — Šta je bilo s njim? — zapitao je blago.

— Ubijen je.

— Vojnici?

— Ne. Ubili su ga pripadnici mog naroda. — Na licu joj je za trenutak zalebdelo ogorčenje.

— Napraviću još kafe — rekao je.

Nešto kasnije rasprostro je svoj

ležaj u blizini vatre i dodao još jedno čebe na njega.

— Treba malo odspavati — rekao je uvijajući se trećim čebetom oko ramena. Zatim je legao i naslonio glavu na sedlo.

Ona se nije pomakla. Misli su joj bile zbrkane. Ovako nešto najmanje je očekivala. Smatrala je kao izvesno da će bledoliki tražiti da legne s njom.

— Ti si čudan čovek Holideje — rekla je.

Dok je navukao čebe bliže na bradu. Osećao je cev puške naslonjenu na grudi. — Tako kažu — rekao je.

Tada se i ona spremila za noć.

S vremena na vreme, Holidej se budio da podstakne vatru i pri tome se obrušavao na samog sebe što je sebe opteretio, pored svega drugog, i tom prokletom Indijankom. Ali ipak, postojao je u tome prst sudbine. Ona će ga uputiti na trag ljudi koje je gonio. Posle toga...?

Posle toga moraće da se osloni samo na svoj instinkt.

VIII

Mali ranč Seta Vilsona nalazio se u jednoj prostranoj dolini. Bio je to ne samo mali već i zapušten ranč koji bi u rukama nekog drugog čoveka mogao biti uzoran izvor prihoda. No, Set Vilson je držao samo nekoliko grla stoke i nešto živine, od čega je imao dovoljno prihoda da preživi, a većinu onoga što bi zaradio on je trošio na najlošiji viski.

Vilson je imao blizu pedeset godina. Nekada je bio bandit i bavio se razbojničkim zanatom. Sada je njegov ranč bio punkt gde su se

slivali begunci pred zakonom, i gde su mogli provesti noć ili možda čak i nedelju dana trošeći njegov viski po dvostrukoj ceni od one koju je on platio. Begunci su se takođe do mile volje mogli zabavljati sa dvema njegovim raskalašnim kćerima... opet za određenu cenu. Setu Vilsonu je nedostajalo roditeljsko osećanje, normalno kod svakog drugog čoveka iz jednog jedinog, dosta zrelog razloga: on nije bio siguran, zapravo verovao je da nije njihov pravi otac.

Vilson je upravo bio nahranio svoje svinje i okrenuo se da pođe iz prljavog obora sa vedrom u ruci, kada je ugledao konjanike koji su se približavali. Iznenadan osmeh koji je otkrio bezube usne zaigrao mu je na izbornom grubom licu.

Džej Raundtri i njegovi momci!

Požurio je prema njima još uvek s osmehom. Voleo je Raundtrija, tog grubog bezobzirnog tipa koji ga je podsećao na njega samog onakvog kakav je nekada u punoj snazi bio.

Trojica bandita su zategli vođice i Raundtri se osmehnulo i otkrio bele zube. — Zdravo, Sete, staro kopile!

— Milo mi je da te vidim Džeje! — klimnuo je glavom ostaloj dvojici u znak pozdrava.

— Zdravo Sete — rekao je Haket vrpoljeći se u sedlu.

Dženings je samo klimnuo glavom. Nikada nije mogao da svari Seta Vilsona. Osećao je da je to čovek kome se ne bi moglo sasvim verovati. Ali, Raundtri ga je mnogo voleo, a to je bilo najvažnije.

— Sjašite — rekao je Vilson i njegove zelenkaste oči sa crvenim šarama preletele su preko tri gru-

pe povezanih konja. — Ovaj put ste zaista napravili dobar posao!

Banditi su sjahali i Raundtri je odgovorio. — Naravno da jesmo. Nadam se da u kući ima viskija.

— Devojke su otišle u grad... vратиće se kasnije. Rekao sam im da donesu piće.

Izraz razočaranja ovladao je Haketovim licem. — Je li sigurno da će se vratiti, Sete?

— Sasvim sigurno... — slegnuo je ramenima. — Ali, ti znaš kakve su moje devojke... one rade ono što im je volja. — Pokazao je prstom prema jednom ograđenom prostoru kome je popravka bila nužna i rekao. — Mislim da će im tamo biti dobro. Džeje. Pretpostavljam da ćete ostati noć ili dve?

— Samo noćas — rekao je Raundtri pogledajući ograđen prostor. — Imaš li nekih gredica?

Obogaljenim prstom, Vilson je pokazao prema štali. — Ima nešto tamo u štali. Šta, popravite ogradu?

— Mislim da ćemo morati — ubacio je Dženings. — Ako to ne uradimo, mogli bismo do jutra ostati bez ijednog konja.

Raundtri je glavom dao znak Haketu. — Hajdemo na posao Skare.

Haket je nešto promrmljao za sebe. Najmanje je osećao potrebu da radi, naročito posle dugog hladnog dana provedenog u sedlu, od koga su mu već bridela leđa.

Dženings se obratio Vilsonu. — Hoćeš li mi pomoći da uteramo konje unutra.

— Naravno da hoću, Slime — rekao je Vilson.

Prošlo je nekoliko časova rada pre nego što je Raundtri bio zado-

voljan ograđenim prostorom, a tada je već bio pao sumrak.

— Kafa je spremna, momci — rekao je Vilson idući ka njima teškim korakom glomaznog čoveka, i sa trbuhom skoro presečenim nadvoje, čvrsto zategnutim kaišem.

— I ja sam spreman za kafu — rekao je Raundtri odbacivši sekiru. — Hej! Izgleda da se devojke vraćaju.

Svi su pogledali u pravcu odakle su se približavala kola.

Set Vilson, sada sa širokim osmehom, namestio je šake oko usta i glasno doviknuo: — Hej, Linda, tvoj krupni momak se vratio!

— Naravno da sam se vratio! — zasmejao se Skar Haket potrčavši im u susret.

Obe Vilsonove kćeri bile su prebacile dvadeset godina starosti. Ni jedna od njih čak ni izdaleka nije ličila na Seta Vilsona. Viša od njih dve po imenu Linda imala je dugu plavu kosu i živahne, svetloplave oči. Po njenoj silueti videlo se da je u svemu bila sazrela. Roza je bila nešto niža i imala je tamnu kosu i nešto temeljnije građeno telo. Ali u duhu, obe su bile veoma slične, jer su smatrale da je seks najdragoceniji poklon koji život pruža. Zaraditi novac za obavljanje tako finog uživanja činilo je samo da se tom poslu predaju sa još više zadovoljstva.

Kada se grdosija trčeci uputio prema njoj, Linda je glasno vrisnula u znak pozdrava.

Haket se zaustavio pored kola i pružio svoje ogromne ruke. — Hajde medena, dopusti tvom starom Skaru da ti pomogne da siđeš.

Linda mu je isplazila jezik. U prvom momentu bila je uplašena

njegovom ogromnom telesinom i njegovim nakaznim licem. Ali, to je bilo pre nego što joj je Skar otkrio svoje ljubavničke sposobnosti.

Uzeo je snažnim rukama i digao je iz kola kao da je dete.

Roza se osmehinula Dženingsu koji je prišao nešto umerenijim hodom. Sviđao joj se visok vitak čovek, a Dženings je posedovao i jedno i drugo. Ispod skrame surovosti i grubosti, on je bio čak i blag. U poređenju s njim, Raundtri je seks doživljavao sasvim hladno i bez ikakvih osećanja. On nije voleo da govori i jednostavno je u ljubavi želeo da što pre završi s onim što je počeo.

— Hajdemo unutra da popijemo kafu — rekao je Vilson pridruživši im se. Čujte devojke, jeste li donele viski?

— Čak tri boce, tata — rekla je Linda sa nestrpljenjem očekujući dolazeću noć.

Kada su ušli u kuću počele su da promiču prve snežne pahuljice.

*

Sa prvim znakom dolazećeg dana sneg je pokrio tlo debelim zastorom od desetak santimetara. Džej Raundtri je gledao sneg s izrazom nezadovoljstva. Do đavola, kako je mrzeo sneg! Sneg je uvek usporavao kretanje čoveku i sve što se ima na sebi od snega se ukvasi. Promrmlijaao je nešto tmurno i zatvorio vrata kuhinje.

Vratio se do okruglaste bronzane peći i stavio unutra svežanj suvih grančica i nekoliko komada borovine. U kolibi je vladala potpuna tišina, jer su svi ostali još uvek spavali. Bio je ranoranilac od ka-

ko je znao za sebe; činilo mu se da u to vreme bolje razmišlja, da mu je mozak bistriji, da planove kuje bolje nego što bi to mogao kasnije u toku dana. Možda je to imalo neke veze sa tišinom. Čovek ne može jasno da razmišlja kad u blizini brblja neka glupa budala.

Kresnuo je palidrvce i pri-neo plamičak do naslaganih drva. Ubrzo je u peći gorela vesela vatra. Srkutao je toplu crnu kafu kada mu se Roza pridružila. Oko ramena imala je ogrnuto indijansko ćebe u živim crvenim i zlatnim bojama. Na sebi je još uvek imala spavaćicu. Provela je celu noć sa Dženingsom, a Linda je spavala sa Haketom. Raundtri nije imao ženu za sebe, i kako se činilo, nije mu ni najmanje bilo krivo.

— Kafa je gotova — promumlao je.

Ona je klimnula glavom, nasula tečnost u dve limene šoljice a onda je Raundtri opet ostao sam. No, ubrzo je u kuhinju došao Dženings; oči su mu zadovoljno sijale i izgledao je svež i odmoran.

— Kad polazimo Džeje? — zapitao je Dženings.

— Čim budemo doručkovali, znaš i sam. Zašto?

— Sada sam video Skara... ne izgleda mi baš naročito zadovoljan. — Srknuo je kafu iz lončeta.

Raundtrijevo lice nije se ni za crtu promenilo. — Šta si očekivao da ta budala popije celu bocu lošeg viskija i da ne bude mamuran!

Dženings je na to odgovorio tiho. — Ne izgleda mi da je spreman da krene dalje.

— Onda bolje da se što pre istreznim i pripremi — rekao je Raund-

tri. — Ako to ne uradi, vezaću ga za sedlo, kao džak!

Dženings se počeo kažiprstom po vrhu brade kao da ima na umu nešto važno, ali, nije rekao ništa.

Znajući dobro šta taj njegov izgled znači, Raundtri je rekao. — Hajde govori Slime.

Dženings je slegnuo ramenima i bezličnim nezainteresovanim glasom rekao. — Hoće da se izdvoji.

— Da se izdvoji? — Raundtrijevo lice se zgrčilo kao da ga je neko udario u stomak. — Za kog đavola mu je to potrebno?

— Mislim da želi da ostane ovdje sa Lindom.

Raundtri je raširio ruke prema nebu. — Do đavola, izgubio je i ono malo pameti što je imao!

Sedajući za veliki grubo istesani sto od borovine, Dženings je rekao. — Pa dobro. Imamo Džefa koji vodi stvari na ranču. Još uvek će nas biti trojica.

Sada je na Raundtriju bio red da se kažiprstom počese po vrhu brade. Džef Kenton bio je mlad čovek tek primljen član, jedan od onih malo usijanih glava koji je nosio dva „kolta“. Što je najvažnije, znao je da ih upotrebi.

Dženings je spustio na sto prazno lonče i nemoćno raširio ruke. — Ako želi da se isključi, Džeje, onda je bolje da nije sa nama. — Dženings je u potaji bio zadovoljan Haketovom željom. S vremena na vreme sa Haketom je bilo veoma teško izaći na kraj.

— Može biti da si u pravu Slime — rekao je Džef sa brižnim izrazom na licu. — Čovek koji je isplaćen, obično drži jezik za zubima.

— Pred nama je još uvek tri da-

na napornog jahanja — istakao je Raundtri i crvenilo od besa izbilo mu je na obrazima. — Samo nas dvojica sa tolikim konjima, to će biti pakleno teško putovanje.

— Uspećemo. Konji su sada mnogo mirniji, već su se navikli, Džeje. — Dženings je govorio umirujućim tonom, ali ovaj put to nije delovalo, i Raundtri je prasnuo.

— Neće dobiti svoj deo! Ni jedan jedini cent. — Udahnuo je šumno kroz stisnute zube i opet šišteći izdahnuo. Biće naravno mnogo drukčije ako i on pođe dalje do kraja. — Rumenilo mu je nestalo iz obraza, ali je i dalje izgledao napet i spreman da svakog momenta prasne.

Dženings je i ranije imao prilike da vidi Raundtriju u ovakvom raspoloženju. Banditski vođa nije bio čovek sa kojim se u takvim situacijama vredelo kačiti.

— Čekaj da vidimo najpre šta će reći, Džeje. Nema smisla odmah krenuti oštro na njega kao na bajonet.

— Bolje ti razgovaraj s njim Slime. Ja ću možda izgubiti strpljenje.

— Dobro — rekao je Dženings bez pogovora. Dobacio je Raundtriju slab osmeh i izašao iz tople kuhinje.

Došavši do vrata Lindine spavaće sobe, Dženings je tiho pokucao i progovorio. — To sam opet ja.

— Uđi — prokotrnljao je Haket promuklim glasom.

Dženings je ušao u odažu. Upola probuđena, Linda je ležala na Haketovim kosmatim grudima širokim kao prsa planinskog grizlija.

— Jesi li mu rekao? — zapitao

je Haket naslanjajući se na jedan lakat.

— Jesam.

— Ne sviđa mu se, je li?

— Ni najmanje.

Haket je duboko uzdahnuo i pogledao devojkju.

— Za mene bi život ovde bio vraški dobar, Slime. Smučilo mi se više da stalno jašem i da spavam na tvrdoj vlažnoj zemlji. Shvataš li šta hoću da kažem?

Dženings je shvatao. Bilo je trenutaka kada je i njemu bilo toliko teško i kada mu se od banditskog života toliko gadilo da je zamalo hteo da ga napusti.

Dženings je glavom pokazao na devojkju. — Ona je stvarno pravo blago. I Roza. Ali, do đavola, znaš i sam šta su one. — Začutao je i posle nekoliko sekundi sumorno dodao — drolje.

— Naravno da znam ko su. Šta misliš da sam slep? Ali, to mi ne smeta, ne tiče me se.

— Kako misliš da ćeš se slagati sa Vilsonom?

— Dobro. On nije zao i džangrizalo.

— Neće biti povratka nazad, to moraš znati.

— Znam — rekao je Haket.

Dženings je začutao i tek onda izložio ono što je glavno. — Izgubićeš ono što bi inače dobio kad uzopirno konje.

Izraz tmurnog negodovanja preleteo je preko Haketovog lica. — To što čujem nimalo mi se ne dopada.

— Nisam ni mislio da će ti se dopasti.

— A šta ako pođem sa vama do kraja?

— Onda ćeš dobiti svoj deo.

— A ako ostanem ovde onda ništa?

— Tačno.

Haketu se to nije sviđalo. — Mislim da bi trebalo da u svakom slučaju dobijem polovinu mog dela. Do vraga, vas dvojica možete odavde sami lako oterati konje.

Dženings se ukrutio. — Džej kaže ne.

Haket je pomislio na novac koji je ušlo u postavu svoje stare jakne od jagnječeg krzna... skoro dve stotine dolara u novčanicama. Imao ih je već dugo vremena.

— Do vraga — rekao je odjednom. — Neka mu, neka zadrži moj deo!

— Jesi li siguran? — Dženings je osetio val olakšanja.

— Siguran sam.

— Reći ću mu to.

— Reci mu Slime.

Linda je otvorila oči i dodirnuvši prstima Haketove grudi ispuštila grlen zvuk kao mačka kad prede. Ona je sve vreme slušala. — Odlučio si dakle da ostaneš?

— Tačno tako medena, odlučio sam. — Rekao je i privukao je sebi.

— Da znaš da sam radosna.

On se osmehnulo. — I mislio sam da ćeš biti radosna.

— Biću samo tvoja Skare. To jest, ako me ti želiš. — Rekla je to dubokim šapatom, i Haket je bio taknut u srce kao nikada do tada. Možda će se ipak tok života okrenuti u povoljnom pravcu za njega.

Kasnije, kada su Raundtri i Dženings pojahali i spremili se za odlazak, ostali su izašli da im požele srećan put.

Sada je već bilo jako hladno i loš uvek vrlo tiho, skoro neprirod-

no tiho. Raundtri je bio zadovoljan, jer mu je pogled na dodatak konja koje će morati da vodi nagoveštavao i dodatnu zaradu. Putovanje će biti naporno u to nije bilo sumnje, ali će se bogato isplatiti. Zatim je pogledao Seta Vilsona.

— Tvoj ranč će mi ubuduće mnogo nedostajati Sete.

Vilson je izgledao zbunjen i uznemiren. Njemu se u stvari nije dopadala ideja o Haketovom trajnom ostanku na ranču, ali šta je mogao da učini protiv čoveka tolike fizičke snage? Rekao je sa prizvukom smućenosti u glasu. — Verujem Džeje. Ali, znaj da ste ovde uvek dobrodošli i ti i Slim. — Pogledao je Dženingsa koji je bezizraznog lica sedeo u sedlu. — Čuješ li Slime.

— Čujem — rekao je Dženings i prešao pogledom do Roze. — Do viđenja medena.

Ona se osmehnula. — Do viđenja Slime.

— Krenimo već jednom — rekao je Raundtri odsečno.

— Sa srećom momci! — doviknuo im je Haket sa rukom obgrljenom oko Lindinih ramena.

Ali, niko mu nije odgovorio na pozdrav, i njegove reči dugo su lebdele u nepomućenoj tišini divljine.

IX

Tela mrtvih Indijanaca i konja bila su se u međuvremenu pretvorila u stravične zaleđene oblike. Dok Holidej je osetio sažaljenje prema Indijanki kada su od tog prizora niz njene tamne obraze potekle krupne suze. Holidej se malo začudio, jer su suze bile neuobičajen

način izliva osećanja navikavanih da bol zadržavaju u sebi.

Ona mu je već u putu bila rekla da je njen čovek poginuo pre nekih šest meseci u okršaju s odredom konjice i da je jedna od indijanskih žena bila njena polusestra sa kojom je živela.

Dok je ona razgledala tela tražeći svoju polusestru, Holidej je stajao i pušio cigaru. Očima skrivenim iza polustisnutih očnih kapaka šarao je s predmeta na predmet i razmišljao o svojim budućim koracima.

Vrag odneo sneg. Znao je da će sneg pokriti tragove ako ih je bilo.

Pustio je opušak cigare na tlo i ljutito ga zgazio čizmom kada se Indijanka pojavila iz žbunja i nesigurnim korakom se uputila prema njemu. Njena polusestra bila je žrtva Raundtrija i ona je našla u žbunju.

— Je li ti dobro? — zapitao je Holidej.

Ona je ćutke klimnula glavom.

— Onda, penji se na konja.

— Ja ostajem — rekla je odlučno.

Holidej je prasnulo. — Vraga ostaješ! Penji se na konja!

— Ne! — odmahнула je glavom i na njenom licu sa fino istaknutim jagodicama pokazao se izraz nepokolebljive odlučnosti.

Dok joj je stavio ruke na kukove. — Želiš li da i ti umreš? Je li to tvoj cilj?

— Za mene više nema života. Ni za mene ni za moj narod. Nas će loviti i ubijati kao da smo zveri. — Izgledala je tako kao da je njena sudbina ništa ne pogađa.

— Čovek nikada ne zna šta mu budućnost može doneti — rekao

joj je Dok. — Jednom sam i ja mislio da je moj život završen i da ću umreti. — Nije joj ispričao ništa o svojoj nekadašnjoj bolesti i svom boravku među Apačima, jer nije za to imao razloga. Bilo je to vrlo davno. U svakom slučaju, od tada pa do dana današnjeg dosta puta je gledao smrti u oči.

— Ti si nešto drugo — rekla je. — Ti si belac.

— Pa, i ti imaš krvi bledolikih u sebi... svaka budala to može videti.

— Ali, ima mnogo više majčine krvi. Njena krv je jača.

— Slušaj — rekao je dodirujući je po ruci — verovatno da ćemo naići na neku trgovačku postaju ili na neku tvrđavu. Možda ćemo tamo naći neke pripadnike tvog naroda.

— Da — rekla je sumorno — to je moja budućnost. Rezervat. — Izraz ogorčenosti preplavio joj je lice.

— To je još uvek mnogo bolje nego biti mrtav — primetio je Dok.

— Zar stvarno tako misliš?

— Penji se — rekao je odsečno i ona je poslušala.

Nastavili su put nešto sporije, jer je sneg često dosezao Holideju do kolena. Posle jedan čas napornog probijanja, Indijanka je kliznula iz sedla.

— Sad ću ići pešice.

Holidej je odlučio da joj ne protivureči. — Samo kratko vreme.

— Dobro.

Nastavili su čuteći dalje, i od tada smenjivali su se u sedlu na velikom izdržljivom zelenku. Kada su se konačno ulogorili, oboje su bili vrlo umorni. Razgovarali su sasvim malo, ono što je bilo neop-

hodno, i to tek pošto su se založili hranom koja im je vratila snagu.

Holidej je polako ispijao svoju drugu šolju kafe. Srebrna Zora je sedela blizu pored njega, prekrštenih nogu u indijanskom stilu. Zelenko je trupkao nogama u blizini razbacujući sneg sa zatrpanih busena sasušene trave.

Holidej je iskosa pogledao svoju saputnicu. Tragovi umora bili su duboko urezani na njenom licu, a ona se ipak nije žalila, čak ni onda kada je u hodu pala od umora i kada je morao da joj pomogne da se popne u sedlo. Ta činjenica, govorila je mnogo o njoj. Spustio je lonče na zemlju i izvadio tabakeru sa cigarama.

Indijanka je započela razgovor, izbegavajući da ga gleda u oči. — Ti ljudi su ukrali tvoje konje. Zašto?

Holidej joj o tome nije mnogo pričao, i sada joj je rekao šta se desilo i zašto goni kradljivce konja.

Ona ga je bez reči saslušala, glave nakrivljene na jednu stranu i kada je sve čula zapitala je još uvek gledajući u plamen. — Kada ih stigneš ti ćeš ih pobiti zbog toga što su učinili?

— Vrlo verovatno, — odgovorio je.

Tek tada ga je pogledala u lice. Na njoj se nije videlo šta misli, ali da joj je mogao zaviriti u dušu Dok bi video da o njemu misli da izgleda grub i tvrd, ali da je čovek dobrog srca i naravi. — Razumem te — rekla je.

Došlo je jutro a sa jutrom i sunce. Holidej je dočekao izlazak sunca kao dolazak starog dobrog pri-

jatelja. Toga jutra napredovali su znatno brže nego juče, i to zbog toga što na padini preko koje su išli nije bilo toliko snega kao u ravnicima i što je sve vreme Holidej pešačio. Ali, iako je odnos među njima bio nešto drukčiji nego na početku, on je još uvek nosio pušku u ruci i Srebrna Zora je po tome znala da joj još uvek sasvim ne veruje.

Oko podne su zastali u blizini jednog šumarka mladih borova gde se skoro sav sneg već bio istopio. Tu je bilo dosta sasušene trave za konja, i zato je Holidej, koji je uvek mnogo pazio na životinju koja ga nosi, odlučio da na tom mestu ostanu i odmore se nekoliko časova.

Odjednom je primetio da se Indijanka trgla i da joj se na licu ukazao izraz straha.

Holidej se hitro okrenuo i ugledao siluete četvorice konjanika koje su se odražavale na jasnom sunčanom nebu. Susret sa četvoricom u divljini nikada nije bio sasvim bezopasan događaj, to je Holidej dobro znao.

Lice Srebrne Zore sakrila je ružna maska strepnje. — Bledoliki.

Dok se ispravio i čvrsto stisnuo pušku u desnoj ruci.

Konjanici, svaki vodeći na povodniku iza sebe po jednog tovarnog konja, uputili su se niz padinu direktno prema njima. Čak pre nego što su se zaustavili u blizini, Holidej je znao da su po zanimanju zamkari. Na njihovim tovarnim konjima visili su privezani svežnjevi krzna divljih životinja.

Pridošlice su zastale i oformile krug oko Holideja i Indijanke.

— Zdravo susede — rekao je jedan ridobradi čovek koji je na sebi imao tradicionalno zamkarsko odelo, prijavu jaknu od jelenske kože i kapu od vidrinog krzna.

Holidej je u magnovenju preleteo pogledom po njima. Bili su to ljudi surovog izgleda i sa sobom su nosili čitav arsenal teškog oružja.

— Sjašite, rekao je naizgled bezbrižno. — Ja sam Džon Holidej. — Pokretom glave pokazao je na Indijanku. — Ovo je Srebrna Zora.

Ridobradi se osmehnuo. — Stvarno lepo ime. Ja sam Džeb Sloter... a ovi ljudi rade za mene. Ja sam predvodnik. — Nije bilo nikakvog drugog komentara i sva četvorica su sjahali. Jedan od njih, onizak i rhabijen, prihvatio je vodice Sloterovog konja.

— Daj moje lonče Hek — rekao je Sloter prilazeći vatri.

Srebrna Zora je bila preplašena, jer je primetila kako su je dvojica novodošavših požudno gledali kao da nikada pre toga nisu videli ženu.

— Odakle ste Holideje? — zapitao je Sloter bacivši kratak letimičan pogled i osmeh prema Srebrnoj Zori koja se trgla kao da je taj pogled ošinuo.

— Izdaleka.

— Putnik?

— Da.

— Mi smo iz Kanzasa. Ranije smo lovili bizone, ali sada ih je toliko malo da se ne isplati tračiti vreme, je li tako, momci?

Sva trojica novodošavši su se osmehnuli prilazeći bliže vatri. Holidej je osetio začah njihovih neopranih tela, ustašali kiselo miris dugo neoprane znoja i neštavljene sušene kože. Znao je da sa

takvim ljudima mora biti vrlo oprezan i da svaki pogrešan korak može odvesti u igru u kojoj je gubitak život. Mnogo puta je imao prilike da se sretne sa ljudima kojima čovekov život ne znači ništa, i znao je da sada pred sobom ima baš takve ljude.

— Dobra krzna — rekao je gledajući svežnjeve na tovarnim konjima.

Sloter je klimnuo glavom. — Nisu loša za ovo doba godine. Kasnije su još bolja. Čujte, kuda ste se vi uputili?

Holidej se nekoliko trenutaka kolebao, a onda je rekao. — Tražim trojicu bandita. Ukrali su mi konje i ubili jednog mog prijatelja, a drugoga ranili. Jeste li ih videli?

— Ne, mi nismo — rekao je jedan tamnokosi grdosija koji nikako nije skidao pogled sa Srebrne Zore.

— Znaate li kuda su se uputili — zapitao je Sloter radoznalo.

— Nisam siguran kuda — rekao je Holidej. Nije mu se svidalo da ovim ljudima kaže ma šta više. Osetio je da raste napetost i da se približava oluja, sve to zbog Srebrne Zore. Da, ljudi kao što su ovi koji su u planinama proveli mnoge duge mesece usamljenosti, morali su biti gladni žene.

Džeb Sloter je srknuo kafu. — Imate samo jednog konja? Po tome pretpostavljam da ste je kupili negde uz put. Je li tako? — osmehnulo se i otkrio duge od duvana požutele zube.

Holidej je grozničavo razmišljao. Ako bi im rekao kako se desilo da se Srebrna Zora nađe s njim za nju bi sve bilo završeno. Ovi ljudi smatrali bi je za običan plen koji

po svim pravilima igre u divljini treba podeliti.

— Ona je moja ženska — rekao je ne gledajući Srebrnu Zoru koja je na to pokazala očigledno olakšanje, nešto što je tamnokosi čovek koji se zvao Kri Hart odmah primetio.

Sloter je zažmirio očima. — Ljubavnik Indijanke, je li?

— Baš tako. Nešto ranije izgubili smo jednog konja. Nisam imao sa sobom rezervnog, imate li vi?

— Ne, nemamo. — Sloter je bacio kratak pogled Kri Hartu i ovaj mu je odgovorio neprimetnim odrečnim pokretom glave.

— Laže Džebe — rekao je Hart.

Nastala je preteća tišina. Sloter se obratio ženi.

— Je li on tvoj čovek?

Ona je žurno potvrdila pokretom glave. — Jeste.

Hart je prasnuo. — Slagala je čim je otvorila usta, Džebe. Video sam kako ga je pogledala kada je rekao da mu je ona ženska.

Sloter je pogledao Holideja u oči. — Ja ne volim lažove, susede. Tamo gde sam ja rođen oni su nepoželjni kao kuga. Vidite, nama ne izgleda logično i normalno da vi putujete sa takvom ženom. Vi izgledate kao čovek krupnijeg kalibra, a ne kao neki indijanski ljubavnik, zar ne momci?

Holidej je i sam znao da se njegova pojava ne uklapa u druženje sa Srebrnom Zorom, ali je odlučio da istraje. — Ona je sa mnom — rekao je kratko. — Bez obzira na trenutne okolnosti.

Kri Hart nije mogao da izdrži. — Do đavola čoveče, i mi smo belci kao što si ti. Mislim da bi trebalo da nam dozvoliš da je i mi imamo za nekoliko časova, a onda

ćemo mi otići. Je li tako Džebe? Konačnu odluku kao i uvek izgleda da je trebalo da donese Sloter.

— Meni to zvuči pravično. Kri. Do vruga susede, mi ne želimo nikome da pravimo neprilike. Tražimo samo malo zadovoljstva. Život je u planini mnogo težak. Vi nam valjda nećete uskratiti malo uživanja, zar ne susede?

Srebrna Zora je ćutala kao skamenjena, do dna duše sledena stravom. Bila je uverena da će se Holidej složiti s njima. Zašto i ne bi? Na kraju krajeva, šta mu je ona značila? Ništa! A u suprotnom, mogao je zapasti u gadnu nepriliku. Razum je govorio da će morati popustiti i da će je predati u ruke ovih zveri.

Ali začudo Holidej je odmahnuo glavom. Znao je da je upao u težak položaj, ali nije hteo da se izvuče puzeci na kolenima.

Nastojeći da dobije još neki sekund u vremenu, Dok je rekao. — Kako mi se čini vi ste se uputili u trgovačku postaju.

Sloter je klimnuo glavom. — Da, u postaju kod Fort Bentona.

— Koliko znam vojne logore — rekao je Holidej — tamo uvek ima dosta lakih žena. Tamo ćete moći da dobijete žena koliko vam je volja.

— Naravno da hoćemo — umešao se Kri Hart. — Ali, to je pet dana jahanja odavde. Sem toga, smeo bih glavu da dam da ni jedna od njih neće izgledati tako dobro kao ova.

Njegove reči propratilo je tiho odobravanje.

Iznenada je Kri Hart dogražio Srebrnu Zoru za ruku i trgnuvši je

iz sve snage ka sebi prineo naoštren bovi nož njenom grlu.

— Samo mrčni prijatelju! — dobacio je Hart Holideju.

Sloter se nasmejao. — Još nisi izgubio brzinu. Kri. — Okrenuo se Holideju i nastavio. — Prizna da si je uz put pokupio... Hajde, priznaj da je tako?

Srebrna Zora je širom uplašeno razrogačila oči. Više nije bilo izlaza i želela je da je mrtva.

— Tako je — rekao je Holidej. — Ovi ljudi koje gonim ucubitali su uz put jednu grupu Indijanaca, ona im je pobjegla i ja sam natrapio na nju.

Sloter je zadovoljno promumlao: — Pa, ne rekoh li ja da si je uz put pokupio, susede. Potpuno te razumem, jer ti nije bilo lako što si izgubio dobre konje i prijatelja. Moram ti reći da nikada nisam voleo kradljivce konja. Oni su ti prava kuga.

— Amin — umešao se Hek Kinkejd kome su nekada takode kradljivci ukrali konje.

Sloter je ustao. — Evo šta ćemo se mi dogovoriti, susede. Ti lepo sada pojaši konja i pođi da tražiš ono što ti je ukradeno... i neka ti je sa srećom. Mi ćemo zadržati Indijanku i povešćemo je sa nama do tvrđave. Tamo će biti sigurno još žena njenog soja, i tamo će se ona sigurno osećati kao kod kuće.

Sada je na Holideja došao red da odigra ulogu i on se pokazao kao vrlo dobar glumac — Zašto da ne? — rekao je raširivši ruke prema nebu. — Ono ionako nije ništa drugo nego obična smrdljiva Indijanka.

Kri Hart se kratko grleno nasmejao i vratio nož u kaniju, ali je

i dalje zadržao ruku Srebrne Zore uvrnutu iza leđa.

— To ti je prava reč, momče. Pretpostavljao sam da si pametan čova i da ćemo se sporazumeti s tobom. — Hart se okrenuo Sloteru i osmehnuo se.

— Dobro, ja ću onda krenuti — rekao je Holidej. — U svakom slučaju, ovako sam brže ću napredovati.

— Naravno da hoćeš — rekao je Sloter. — Čuj, nešto mi je palo na pamet. — Okrenuo se prema Hartu i nastavio. — Sećaš li se onog mesta gde smo svratili pre nekoliko meseci?

Kri Hart ga je zbunjeno pogledao, ali se Hek Kinkejd prisetio i umešao. — Misliš na ono mesto gde smo našli one devojkice?

Hart se glasno nasmejao. — A to si mislio. Nisu bile nimalo loše!

Sloter se ponovo obratio Doku. — Susede, može biti da će ljudi koje goniš svratiti tamo. Imam neki osećaj da je to mesto gde bi grupa konjokradica mogla provesti dan-dva da se odmori i zabavi.

Holidej je ne časeći zapitao. — Gde je to?

— Južno odavde otprilike na jedan dan jahanja daleko. To je Vilsonov ranč. Vlasnik ranča zove se Set Vilson. Čuo sam da je nekada bio bandit, ali se sada povukao. Ima dve mnogo zgodne kćeri... seksi! Pružice ti šansu da se mnogo lepo zabaviš.

Holidej je uspeo da odglumi ljubazan osmeh. — Vaš sam dužnik Slotere.

Sloter je odahnuo s olakšanjem; očekivao je da će s ovim čovekom možda imati neprilika, ali do toga nije došlo. — Pazi kad naiđeš

na niz litica od crvenog kamena — rekao je Holideju. — Odatle ćeš poći prema zapadu. Ima tu još nekih malih rančeva, tako da ćeš moći da se raspitaš za put ako slučajno zalutaš.

— Urađiću tako — rekao je Holidej preko ramena.

Srebrna Zora ga je pažljivo gledala dok je prilazio svom konju. I dok je bez žurbe uzeo svoje sedlo i bacio ga konju na leđa. Šta je drugo mogla da očekuje? Zašto bi se taj bleđoliki izložio opasnosti zbog nje. Nije bilo nikakvog razloga za takav rizik. Kri Hart joj je pustio ruku.

Sloter je prišao i smeškajući se zastao ispred nje. — Ti ćeš nas već zavoleli pre nego što te doveđemo do tvrđave, medena. Zavolećeš nas, pa ćeš se i sama čuditi kako je moguće da smo ti toliko dragi. — Nasmejao se glasno, dubokim ružnim glasnim smehom od koga joj se utroba pomerila kao da će povratiti. Zatim je nevaljalac kratko prasnuo. — Na konje i krenimo! Ukoliko pre prodamo ova krzna, utoliko pre ćemo doći do para, a ja volim da imam novac u džepu.

— Ali Džebe... — Kri Hart je pokretom glave pokazao na Indijanku.

— Kasnije, kasnije. Do đavola Kri, dobićeš svoj deo.

Holidej se spremao da pojaše kada mu je Sloter dobacio. — Podi sledećom dolinom sve do kraja, a zatim kroz otvorenu preriju... možda tako oko desetak milja. Tada ćeš ugledati te crvene litice.

— Još jednom sam vaš dužnik — rekao je Holidej vinuvši se u sedlo. Bacio je letimičan pogled na mladu Indijanku. — Biće sve

sasvim u redu kada stigneš do tvrđave.

Lica izobličena od prezira, ona je iznenada pljunula prema njemu.

Hart je raskalašno zabacio glavu i nasmejao se glasno. — Vidiš lafe, to ti je sva zahvalnost koju si dobio od nje.

— Tako je to u životu — odgovorio je Holidej i poterao konja u kas.

Sloter ga je izvesno vreme pratio pogledom, a onda se obratio svojim ljudima. — Penite se na konje. A ti... — pogledao je Indijanku — ti se popni na mog konja.

— Srećno kopile — izustio je Hart.

— To je činjenica — rekao je Sloter cerekajući se.

Zatim su pojahali. Srebrna Zora je sedela u sedlu, a Džeb Sloter, koji je smotuljak zavijenih čebadi prebacio na jednog tovarnog konja, sedeo je iza nje sa rukama čvrsto obgrljenim oko njenog struka.

Predeo kojim su putovali bio je uglavnom ravan i zamkari su dosta dobro napredovali, zastajući samo s vremena na vreme da odmore konje. Na jednom odmorištu Kri Hart je priterao svog belca pored Sloterovog crnog ždrepcu.

— Kako ti se sviđa Džebe?

— Prilično dobro — rekao je Sloter smeškajući se.

— Čini mi se da bi trebalo malo da poštediš tvog konja.

— Ne Kri. Ostaće ovde gde je.

Hart je resignirano slegnuo ramenima i udalio se od svog predvodnika.

Kasnije poslepodne zašli su u kamenit neravan predeo i na jednom

mestu naišli na veliku pločastu stenu isturenu kao neka vrsta prirodne nastrešnice ispod koje se nalazilo savršeno suvo mesto za logor.

— Ovo će biti dobro za noć — rekao je Sloter. — Nismo mogli naići na bolje.

Svi su siahali i Sloter je pomogao neodlučnoj Srebrnoj Zori da siđe iz sedla. Ona se ustezala, jer je vrlo dobro znala šta je uskoro čeka; bičdoliki je sve vreme čvrsto grlio oko struka, a poslednjeg časa njegov zagrljaj je postao čvršći a disanje brže i šumnije.

Sloter je nervoznim glasom rekao. — Vi ostali podignite logor, a ja i ova devojčica ćemo poći da se malo prošetamo u žbunju.

Kri Hart je liznuo svoje odiednom sasušene usne i dodao. — U redu, ali pozovi nas kad budeš završio sa šetnjom. Važi?

Sloter je dograbio ruku Srebrne Zore prstima snažnim kao kliešta. — Razume se Kri. A sada polazi napred tamnokoža kućko!

X

Srebrna Zora se naglo okrenula i zamahnuvši rukom kao tigrica kandžom zagrebala Slotera po licu. Zbunjen napadom, on je momentalno popustio stisak ruke. Devojka je to iskoristila, istrčala se i već sledećeg momenta je slobodno kurlila prema žbunju.

Ali Džeb Sloter je nien potez shvatio kao zanimljivu igru i gromko se nasmejavao.

— Treba li ti pomoć da je uhvatiš Džebe? — doviknuo mu je Kri Hart.

— Nećeš doživeti da ti zatražim pomoć za takav posao! — doviknuo

mu je Sloter preko ramena, pre nego što se punim trkom uputio za njom.

Zamkari su mirno posmatrali kako Indijanka beži prema gustom žbunju. Letela je sa busena na busen lako kao srna i da je za njom trčao Kri Hart, možda bi i uspela da pobegne. Ali, nije bila te sreće. Uprkos svojim debelim krivim nogama, riđobradi zamkar je trčao brzo kao divlji konj i brzo je počeo da je sustiže.

Srebrna Zora je odiednom zadihano zastala i grčeviti jecaji su joj potresli celo telo, jer je shvatila da ne može pobeći. No, u tom trenutku kada je već bila na domaku žbunja pred njom se odiednom pojavio Dok Holidej. Razrogačenih očiju ona je sa nevericom pogledala svog nekadašnjeg saputnika.

— Ne prilazi bliže Slotere! — procedio je Dok Holidej kroz stisnute zube, pritežući prstom okidač svog revolvera.

Zadihani Sloter je zastao u mestu. — Prokleta kopile! — rekao je, i ruka mu se pružila ka „koltu“ kalibra 45.

Holidej je pritisnuo obarač i teško tane pogodilo je Džeba Slotera u prsa. Snažni čovek je poleteo unazad kao da je povučen nekom nevidljivom snažnom rukom. Pao je poleduške jednom rukom pritiskajući ranu na prsima, a drugom mašući kroz vazduh kao što ptica maše polomljenim krilom.

Istog trenutka Kri Hart je poteo svoj vojnički „kolt“. Revolver je planuo baš u trenutku kada se Dok Holidej bacio na desnu stranu. Pao je na tlo udarivši desnim ramenom, otkotrljao se nekoliko puta i skočivši na noge umagnoveniu

bez nišanjenja opalio. Bio je to pokret koji je video od jednog revolveraša i koji je posle toga često vežbao dok ga nije uvežbao skoro do savršenstva. Zbog toga Holidej nije bio iznenađen kada je Kri Hart pogoden u srce pao na mestu gde je stajao s izrazom iznenađenja na bolno zgrčenom licu.

Okrenuvši se preostaloj dvojici Holidej je prasnuo. — Želite li i vi da dobijete isto?

Bledi kao kreč zamkari su čuteći digli ruke uvis.

Drhtavim glasom Hek Kinkeid je doviknuo. — Mi s tim nemamo nikakve veze, mister Holideje. Ne želimo da za gluposti gubimo glavu.

Holidej je zadovoljno klimnuo glavom. — Onda dobro. Pojašite vaše konje i idite. Ali ostavite mi tog zelenka.

Holidej ih je pažljivo posmatrao spreman da opali, mada je osećao da sa zamkarima više neće imati nikakvih neprilika. Prizor iznenađene smrti oduzeo je ovoj dvojici svaku dalju želju za borbom.

Srebrna Zora mu je prišla blistajući očima od zadovoljstva. Zaustila je nešto da kaže, ali je Dok presekao.

— Čekaj dok se udalje.

Ona je klimnula glavom i vratila se korak nazad.

Dvojici zamkara trebalo je nepuna tri minuta da se udalje i nestanu van domašaja pogleda.

— Uzmi tog konia — rekao je Holidej Indijanki — logorovaćemo noćas na nekom drugom mestu.

— Ja...

— Urađi to što ti kažem, ženo. Uskoro će se smračiti.

Ona je pobitala do zelenka, poiahala ga i poterala ga do Holideja.

Holidej je pošao napred kroz žbunje, a ona je usmerila konja za njim. Kada je Dok stigao do svog konja, on ga je brzo pojahao i uputio se nazad putem otkuda je došao, držeći se pravca ka liniji crvenih litica.

Ona ga je sustigla i poterala konja pored njegovog. — Hvala ti — rekla je mekanim glasom stidljivo gledajući u konjski vrat.

Konji su se u tom momentu peli uz stepenastu dosta okomitu kosu, i Holidej je sačekao trenutak pre nego što ju je pogledao i osmehnue se. — Mislila si da ću te ostaviti, je li?

— Da.

Dok je klimnuo glavom i pogledao napred. — Morao sam se po-
našati da ostavim takav utisak.

Nešto kasnije su se ulogorili. Kada se smračilo i kada je vatra odagnala noćnu hladnoću, ona je zapitala. — Zašto si došao da me spaseš, bledoliki Holideje?

Prvi put je izgovorila njegovo ime i izgovorila ga je sa toplinom koja se Doku dopala.

— To je dugačka priča — rekao je — i možda nije ni zanimljiva. Ali, nekog razloga je bilo što sam došao.

— Reci mi koji.

Dok je pogledao i progovorio tihim glasom. — Ja verujem da se odnosi među ljudima moraju graditi na dobroj volji. Ova četvorica hteli su da prema tebi primene nasilje, a ja sam protiv nasilja.

— Samo to, ništa drugo? — rekla je donekle razočarana.

— Da, ako je bilo nekih drugih razloga oni u ovom momentu nisu bili presudni. Vidiš, u svetu postoje dobro i zlo, nekad mi se čini da

postoje u podjednako meri. Ja želim da dobro pobedi i zbog toga se trudim da gde god mogu u tome pomognem.

Ona je dugo vremena ćutala pre nego što je ponovo progovorila. — To što si mi rekao samo je jedan kako kažeš glavni razlog. A šta bi mogli biti ti drugi razlozi?

Dok je pogledao u oči i zapitao se da li da prema njoj bude do kraja iskren. Istina je bila naličiji i naičvršći most do drugarstva, prijateljstva i poverenja i zato je odlučio da ništa ne taji. — Pa, morao sam poći za tobom.

Osmeh razumevanja zaigrao joj je na licu i u tom trenutku on je za nju bio samo običan čovek, pripadnik suprotnog pola, istina hrabar, odlučan i nepokolebljiv u sukobu sa nesrazmerno velikom opasnošću, ali ipak samo čovek, muškarac.

Dok je pružio ruku i blago je dodirnuo no obrazu. — Ti si lepa žena, Srebrna Zoro.

Njena ruka se sklopila preko njegove i ona je prinela njegov dlan svojim usnama.

— I ti si veliki hrabar i len ratnik bledoliki Holideje — rekla je.

On je lagano nežno privukao sebi i njihove usne su se spojile u dug poljubac. Kada su se razdvojili na njenom licu ogledao se izraz iznenađenja.

— Dopada ti se? — zapitao je.

Ona je dodirнула usne vrhovima prstiju kao da dodiruje nešto strano, nepoznato. — Da.

Ponovo je približio sebi i poljubio, a onda je zadržao u zagrljaju. Nije trebalo hitati i žuriti s njom, ukoliko je želeo da u toj ženi probudi pravo zadovoljstvo i želju za

ljubavliju. Sa stvorenjem tako divljačnim kao što je bila Srebrna Zora trebalo je vremena i strpljenja. trebalo je ići korak po korak.

Rađala se zora kada su dvoje saputnika ustali i osedlali konje. Jutro je bilo hladno, a u vazduhu se osetio miris dolazeće ledene kiše.

No, ona se toga jutra osećala drukčije, osećala se da je sasvim drugo biće, neko biće koje do tada nije ni postojalo. Znala je da je razlog za takva njena osećanja iskustvo koje je doživela, da je uzrok tome ovaj bledoliki po imenu Dok Holidej. On je bio toliko drukčiji od čoveka sa kojim je do tada živela, a da ne govorimo da je bio drukčiji od ljudi koji su je na silu uzimali; u njenom mužu ratniku po imenu Dva Sunca nije bilo nežnosti. On je bio hladan i krut, udaljen od nje kao od ljudskog bića. Živeo je samo za lov i za rat, i služio se njenim telom uvek kada bi to poželeo. Ona u stvari nije mnogo žalila što je mrtav, i gledajući iz sadašnjeg trenutka to je za nju bilo samo olakšanje.

Pojahali su i ona mu se osmehnula skoro stidljivo, a onda su poterali konje u brz kas.

Pošto su morali da pređu značajno rastojanje Dok Holidej je tek kasno poslepodne ugledao pred njima u daljini liniju izdignutih crvenkastih litica. Bio je uveren da su to one litice o kojima mu je poginuli zamkar dan pre toga govorio.

Noć je bila hladna. U daljini su čuli zavijanje usamljenih šumskih vukova. Tako izdaleka, to zavijanje izgledalo je monotono kao tužbalica ali izbliza ulivalo je strah i jezu.

Te noći oboje su bili tihi i uzdržani, kao da su se bojali da jedno drugo dotaknu makar i u prolazu.

Holidej je to činio svesno, iako je osećao da se u njemu sve više budi želja za njom i da prelazi u nabetost. On je želeo, ali nije hteo da bude napadan, da joj svoju želju otkriva i nameće; to nikada nije bio njegov način.

Tek kada su pred zimom potražili utočište u toploti pokrivača, ona ga je upitala mekim glasom. — Želiš li da me poljubiš?

On se pridigao na jedan lakat i iz blizine je pogledao u oči. — Da, ali ovaj put ne bi se završilo na tome. Shvataš li?

Ona je klimnula glavom. Sa lica uokvirenog gustom crnom kosom blesnuo je osmeh otkrivajući bele zube. — Znam.

Dok joj se pridružio pod čebadi-ma i ono što se posle toga desilo odigralo se kao nešto naiprirodnije na svetu...

Kada su sledećeg dana krenuli iz svog boravišta veiao je redak sitan sneg, ali je nekoliko časova kasnije sneg potpuno prestao i iza oblaka pojavilo se sunce. Predeo je blistao od beline i sunčevog sjaia. Sve je izgledalo novo i čisto, a u bistrom vazduhu bez trunke prašine i bez iednog zvuka ogledala se devičanska čistota neizmerne prirode.

Kratko vreme posle toga prošli su kroz šumicu mladih topola, vitkih i pokrivenih snegom, odmah zatim kada je drveće već bilo na izmaku, naišli su na ulaz u jednu prostranu dolinu. Pravo ispred njih, otkrivena kao na dlanu, nekih četiri do pet stotina metara daleko, dizala se ranč kuća. Tanak pramen dima viugao je iz dimniaka ka jasnom nebu.

Holidej je zategao vođice. — Mora biti da je to Vilsonov ranč. —

Nije nigde video nikakvo kretanje i sem dima nije bilo drugog znaka života. — Čekaj me ovde — rekao je i pružio joj napunjenu pušku.

— Veruješ mi sada? — rekla je.

Dok je pogledao u oči. — Posle prošle noći, da.

Ona se osmehnula i rekla: — Budi oprezan.

— Naravno. Ništa ne brini. Ako su svraćali ovde, davno su otišli. U svakom slučaju, možda ću naći neki putokaz.

Holidej joj je dobio osmeh ohrabrenja i dodirnuvši vrhom prsta obod šešira, bocnuo konja petama. Konj je odgovorio i pojurio kroz dubok sneg.

Holidej je smatrao da će biti najbolje ako ranču otvoreno priđe. Za to je bilo više razloga. Kao prvo, imao je dvodnevnu ili trodnevnu bradu koja je njegov izgled temeljno promenila. Kao drugo, čvrsto je verovao da ga nijedan od bandita nikada nije video. Ipak, postojala je mogućnost da su ga videli pomoću durbina, ali i u tom slučaju brada je znatno smanjivala mogućnost prepoznavanja. Ako su nekim slučajem još tu, mogao ih je obmanuti nekom dobro smišljenom pričom.

Ranč kuća mu je sada bila sasvim blizu. Još uvek nije bilo ni traga od većeg broja konja, pa se malo pomalo Dok opustio i ubrzo je sasvim mirno zategao vodice i zadržao svog konja pred rabatnom i zapuštenom ranč kućom.

Na vratima se odmah pojavio neki debeli čovek sa drvenom čačalicom u ustima.

— Zdravo došljače. — Debeliko je izledao zabrinut.

— Zdravo. — Vi ste Set Vilson?

— Tako je. — Zagledao je paž-

ljivo Holideja. — Jesmo li se već ranije sreli?

— Nismo. O vama mi je pričao jedan moj prijatelj. — Setio se zamkarovih reči da je Vilsonov ranč prihvatna stanica za begunce pred zakonom. Dodao je. — Tražim trojicu koji su...

— Jeste li vi predstavnik zakona?

Holidej je uspeo da se osmehne. — Vraga, ni govora! Poslednje što bih na svetu bio to je značkaroš.

Vilson se osmehnuo. — Sreća vaša prijatelju. Uđite unutra i recite mi sve o tome.

Holidej je sjahao nastavljajući da priča. — Tražim trojicu koji su sa sobom gonili gomilu konja.

Nije zapazio kada se na te reči Vilson neprimetno trgao, ali je jasno video zapet „kolt“ u njegovoj velikoj ruci kada se rančer preteći okrenuo prema njemu.

— Ko ste vi? — zapitao je Vilson držeći „kolt“ naperen u visini Holidejevog trbuha.

Holidej je grozničavo počeo da razmišlja. Bilo bi vrlo glupo da kaže svoje pravo ime, jer je Set Vilson očigledno bio u dosluhu sa trojicom kradljivaca stoke.

— Majl Džekson — rekao je.

Vilson je napucao usne. — Možda jeste a možda niste taj za koga se izdajete. Mister Skare! — doviknuo je jedno ime i trenutak kasnije na vratima se pojavio grdosija od čoveka.

— Evo me, u čemu je stvar Sete? — Haket je tek upola bio završio doručak i nije mu se sviđalo što je za vreme doručka uznemiren.

Vilson je pokretom glave pokazao na Holideja. — Poznaješ li ovog čoveka?

Haket je prišao bliže i pažljivo odmerio Holideja pre nego što je odrečno odmahnuo glavom. — Nikada ga u životu nisam video. Zašto?

— On traži trojicu konjanika sa mnogo konja. Da li te to podseća na nešto?

Haket je odjednom promenio izraz lica. — Možda.

Holidej je shvatio da je zapao u nevolju, ali je svom snagom nastojao da sebi da nezainteresovan bezbrižan izgled.

Sada je i Haket izvukao revolver. — Odbaci oružje momče!

Znajući da tog trenutka gleda neposredno smrti u oči, Holidej je polako otkopčao opasač sa revolverom i pustio ga da padne na zemlju.

— A sada — nastavio je Haket — reci mi zašto tražiš tu trojicu?

— Govori i dobro pazi šta govoriš — dodao je Vilson. — Jer, ovde u blizini ima dosta grobova onih koji nisu znali da nam kažu dovoljno убедljivu priču o onome što nas je interesovalo.

Holidej je pokušao da dobiti u vremenu. — Mislite li na predstavnike zakona?

— Možda. Ali ne zanovetai momče, nego pričaj. Pitali smo te nešto i odgovaraj, ali brže.

Pre nego što je Holidej ma šta rekao, Haket je došao na ideju. — Pazi na njega Sete. Idem da pogledam šta ima u njegovim bisagama.

Holideju se mučnina skupila u želucu. U bisagama je imao dokumentaciju iz koje se mogao utvrditi njegov tačan identitet, kao na primer pisma, neke priznanice i druga dokumenta koja su glasila na ime. U zemlji gde se kradljivac konja stavljao u istu klasu sa ubicom,

kradljivci konja su se tako i ponašali. Zbog toga je u ovom slučaju otkrivanje Dokovog identiteta bilo isto što i smrtna presuda.

Haket je otvorio jednu torbu i u njoj našao nabijen kožni novčanik. Otvorio ga je i zacoktao jezikom.

— Gle, gle — rekao je konačno — pa, to je naš slavni kockar sa Misisipija.

XI

U životu svakog čoveka ima trenutaka kada mu se čini da je vreme potpuno stalo i da je život prestao da teče. Za Doka Holideja ovo je bio jedan od takvih trenutaka.

Zainteresovan Haketovim otkrićem, Set Vilson je zapitao. — Ko je sad do vruga taj koga si pomenuo?

— To je jedan mnogo poznat čovek, prijatelj onog rančera čije smo konje oterali — objasnio je Haket. — Izgleda da se on, ne znam iz kog razloga, našao pobuđenim da pođe da konje vrati nazad. — Odjednom mu je na um došlo Raundtri i način kako se vođa konjokradica okrenuo protiv njega i lišio ga dobiti. — Znaš šta, možda ne bi bila loša ideja da mu kažemo kuda su otišli. — Glasno i srdačno se nasmejavao na tu svoju zamisao.

Ali, Set Vilson je odlučno odmahnuo glavom. — Ne! Ne želim da imam bilo kakve neprilike s onom dvojicom.

— U pravu si — složio se Haket, ali očigledno ožalošćen. — Raundtri stvarno može biti vrlo gadan, a isto tako i Dženings.

U tom trenutku iz kuće su se pojavile Linda i Roza.

Videvši Holideja, Roza nije mogla da uzdrži svoje ushićenje. — Čuj, pa ti si zaista vraški lep!

Holidej je opet ulučio momenat da pokuša da dobiše u vremenu. Pomoć mu je mogla doći samo iz jednog pravca. — Pa da budem iskren i vas je dosta prijatno videti — rekao je osmehujući se što je mogao ljubaznije.

— Zaveži! — dreknuo je Set Vilson lica skoro pomodrelog od ljutine. — Vas dve ulazite unutra

— Ali tata — usprotivila se Linda očekujući podršku od svog ljubavnika.

No, Haket je ovoga puta izneverio i kratko se složio sa Vilsonom. — Uradite kao što vam otac kaže. Ovde će se verovatno proliti krv, i časne mi reči siguran sam da to neće biti moja krv.

Holidejev pogled instinktivno se spustio do opasača sa revolverom koji je ležao u prašini pored njegovih nogu. Vilson je primetio taj njegov pogled i cinično se nasmejao. — Haide pokušaj, mister! Vredelo bi da vidim koliko si vešt.

Holidej je međutim, odmahnuo glavom. — Ne, hvala.

— Možda bi ipak trebalo da pokušaš. Na taj način bismo kratko i brzo završili ovaj naš susret. Ali, ako već nećeš, onda ćemo videti šta je ovaj krupni čova smislio za tebe.

Nekoliko trenutaka kasnije, Skar Haket se ponovo pojavio sa skraćenom „sačmarom“ u ruci. Holideju se od pogleda na to oružje utroba podigla. Na nesrećnom Hobiju Bleiku video je šta skraćena „sačmara“ može napraviti od čoveka, i ta mu je uspomena bila još sveža.

Haket je potapšao kundak svoje

dvocevke. — Pretpostavljam da znaš gde sam je poslednji put upotrebio. — Zacerekao se zadovoljno.

Holideju je pred oči izašla slika raskomadnog tela i lica mladog Hobija Bleika. Osetio je kako mu je iz obraza nestala poslednja kap krvi i bojao se da Haket to ne primeti.

Set Vilson je pokazao prstom prema nekoliko udaljenih drveta. — Haide pođi tamo, Misisipi. Najbolje je da čovek sam ode tamo gde će biti sahranjen.

— Učini onako kao što ti se kaže — rekao je Haket naperivši dvocevku Holideju u noge, — ili će ti ovog trenutka razmrskati kolena.

Holidej je duboko uzdahnuo. Kada je samo nestala Srebrna Zora. Ona bi mu sada bila neophodnija od vazduha koji diše. Krišom je pogledao prema ivici šumarka gde je ostavio. Tamo od nje nije bilo nikakvog znaka.

Dok je lagano pošao, ali mu se činilo da su mu noge krute i teške kao da su od olova napravljene. Kada su Haket i Set Vilson pošli za njim, tišinu je prelomio rezak puščani pucanj.

Skar Haket je promuklo zastenjao i pao licem okrenut zemlji, a istog trenutka njegova kratka dvocevka je planula i krupna sačma iskopala je rupu u zemlji i digla oblak prašine i sitnih kamenčića.

Holidej i Vilson su se okrenuli kao bičem ošinuti.

Srebrna Zora je stajala sa puškom u ruci u blizini korala.

Vilson je digao ruku i nanišanio revolverom na nju. Prst mu je već pobeleo od pritiska na okidač, kada mu je Holidej kao panter skočio na leđa.

Pali su zajedno na zemlju, ali se Vilson pokazao kao pribran i čvrst protivnik, jer je odmah pokušao da se okrene i da izbliza prisloni cev revolvera Holideju u telo. No, i Holidej je u rvanju imao iskustva i dograbivši cev pištolja okrenuo ga je tako da kad je Vilson pritisnuo okidač tane je bezopasno odletelo u vazduh.

Još se odjek pucnja nije utišao, a odjeknuo je piskav krik Linde Vilson, jer je rančerova kći ugledala nepomično ispruženo telo Skara Haketa.

Srebrna Zora je potrčala prema dvojici boraca koji su se još rvali ali niena intervencija više nije bila potrebna. Holidej je zadao jedan snažan kratak „svong“ Vilsonu u vrat. Odjeknuo je tup potmuo zvuk i Vilson je zakolutao očima. Više nije bio svestan ničega oko sebe i srušio se na zemlju, mada je sledeći Holidejev udarac bio jedva slab dodir rukom.

Linda je uzela Haketovu glavu sebi u krilo. Haketove oči su staklasto gledale prema nebu i iz ugla usana tekao mu je tanak mlaz krvi.

— Skare — zaićala je.

Za veliko čudo, kao da ga je nien poziv vratio s onoga sveta na koji je jednom nogom već zakoraćio. Skar je digao ruku i privukao nien glavu svojim usnama. — Novac... za tebe... u postavi moje kožne jakne...

Zatim se naglo grčevito trgao, i život ga je napustio.

Za to vreme Holidej se digao sa zemlje i pripasao svoj opasač sa revolverom. Srebrna Zora je prišla i stala pored njega sa puškom uperenom na Lindu koja se u tom momentu okrenula i ubilačkim pogle-

dom presekle devoiku koja je ustrelila njenog ljubavnika.

Da bi predupredio komplikovanje situacije, Holidej je rekao. — Dobio je tačno ono što je zaslužio.

U tom trenutku, počeo se micati Set Vilson. Pridigao se i seo na zemlju pridržavajući se rukama da ne padne, a Roza je pošla prema njemu da pomogne.

Holidej je odlučnim glasom rekao. — Danas je proliveno već dosta krvi. Ne želim više nikakvog ubijanja ovde, jesmo li se razumeli, Vilson?

Set Vilson je potvrdno klimnuo glavom i rekao — slažem se s tim. — Kći Roza mu je pomogla da ustane na noge.

Holidej je počeo da prikuplja revolvere... Vilsonov „kolt“, šestometak koji je još uvek stajao u futrolu na bedru mrtvog Haketa, i na kraju posle svega skraćenu dvocevku. Ispraznio je metke iz dvocevke i bacio pušku na gomilu polomljenih kolskih točkova.

Vilson ga je posmatrao obližujući s vremena na vreme suve usne. Znao je da je zapao u težak položaj i pretpostavljao je, ne poznavajući Holidejevu pravu prirodu, da ga taj čovek, kockar sa Misisipijom, može lako ubiti ako napravi neku grešku.

Kao da je pogađao Vilsonove misli Holidej mu se obratio. — Da li bi želeo da živiš?

— A ko ne voli? — odgovorio je Vilson.

— Dobro, ako želiš da živiš, onda je sve vrlo prosto; reci mi samo kuda je otišao Raundtri.

Set Vilson je opet liznuo usne. Pravilo koje je naučio još od ranih dana svog života bilo je da treba držati jezik za zubima ako čovek hoće da živi dugo, i on se tim svo-

tim principom ponosio. Ali, na Holidejevom licu pročitao je nešto što mu je sugerisalo da taj svoj princip pošalje do đavola.

— Kad su otišli odavde? — zapitao je Holidej.

— Pre dva dana.

— Kuda su se uputili?

Kada je jednom razvezao jezik. Set Vilson je nastavio da odgovara i nije se zaustavljao. — Otišli su prema gradu Trejl End.

Holidej je čuo za taj grad... bilo je to malo naselie nedaleko od reke Misuri i oko pedesetak milja daleko od severnog puta. Jednom u toku svog života prolazio je dosta blizu tog mesta.

— Mislim da tamo negde imaju mali ranč — dodao je Vilson.

— Misliš...?

— Čuo sam samo nekoliko reči kad su jednom razgovarali.

— Dobro prihvaću to. Pretpostavljam da tamo žive pod drugim imenom?

Vilson je slegnuo ramenima. — Pretpostavljam da je tako. — Dodirnuo se prstima po bradi. — Vi im valida nećete reći da sam vam ja to rekao?

— To neće biti od značaja — rekao je Holidej. — U svakom slučaju, čeka ih smrt. Od mog pištolja ili na vešalima.

Pošao je tamo gde je bacio Haketovu dvocevku. Uzevši oružje za cev zamahnuo je i polomio kundak udarcem o gvožđem okovane točkove.

— Hajdemo odavde — rekao je Srebrnoj Zori.

— Ostavila sam mog konja tamo u šumici. — Rekla je.

— Pojaši moga — rekao joj je držeći Vilsona na oku.

Vrativši revolver u futrolu. Dok je skočio iza devojke na konja i veliki snažni ždrebac je pojurio punim trkom.

Ostavši iza njih sa rukama na kukovima, Set Vilson je lagano zabrinuto zavrteo glavom. Život zaista ima nepredvidljive obrte, čas te ponese gore a čas dole, pomislio je i okrenuo se da pođe u kuću.

XII

Sunce je sijalo sa jasnog plavog neba kada su Džej Raundtri i Slim Dženings stigli nadomak svog malog ranča i ugledali obrise poznate zapuštene kuće. Raundtri je gromko zadovoljno kliknuo.

— Pogledaj samo! To je naš dom, naš slatki dom!

— Baš gledam — rekao je Dženings razmišljajući o toplom kupanju i malo udobnosti za promenu od mučnog napornog putovanja.

Nekoliko trenutaka kasnije iz ranč kuće je istrčao jedan mlad čovek i povikao. — Đavolski mi je drago što vas vidim! Gde je Skar?

— Ostao je kod Vilsona, Džefe. Zaljubio se u onu Lindu.

— Oh — rekao je Džef Kenton. Bio je glatko izbrijan i uredno odeven. Na kukovima je nosio dva „kolta“ sa drškama od belog sedefa. Pogledao je na gomilu povezanih konja i zviznuo od oduševljenja.

— Da — rekao je Dženings. — Konji su zaista izvanredni, zar ne?

Raundtri se nasmejavao glasno. — Najbolji konji koji postoje. Pripremi nam kafu Džefe.

— Odmah Džefe.

Raundtri i Dženings su povel konje prema ograđenom prostoru, a

Džef je otrčao u kuću. — Izgleda da ovde nije bilo toliko snega. Slime.

Dženings je otvorio vratnice. — Izgleda tako. To mi se baš dopada, jer sam već sit snega, iako još uvek nije nastala prava zima. Po-veo je konje kroz vratnice u ogradeni prostor i počeo da im skida konopce sa vratova.

I Raundtri se pozabavio istim poslom. Posle nekoliko minuta ćutania razbojnički voda je progovorio. — Možda bi trebalo da se preko zime odselimo na jug. Slime. Znaš onako kao ptice?

Dženings se nasmejavao glasno. — Ideja ti nije loša, ali, trebalo bi prvo da vidimo šta možemo dobiti za konje.

Nešto kasnije dok su pili kafu, Raundtri je zapitao. — Je li ovde sve bilo u redu Džefe?

— Sve je bilo mirno kao na groblju. Juče sam bio u gradu. Čini mi se da me je šerif nekako ružno pogledao.

Raundtri se osmehnuo. — Ne treba da zamaraš sebe razmišljanjem o njemu. Šerif Aksel Kein nije problem, je li tako Slime?

Dženings je na pitanje odgovorio samo klimanjem glavom. Mada je želeo da zna zašto šerif nije problem za njih. Kenton je bio dovoljno pametan da ne pita ništa.

Dženings je izvadio duvankesu i počeo da zavija cigaru. — Ima li puno novosti u gradu. Džefe?

Kentonovo lice je zadovoljno sinulo. — U Betin salun došle su dve nove zabavljačice. A prodaje se i dosta stoke.

— Je li Džeson Forest u gradu?

— Jeste. Svi veliki rančeri su тамо.

— Odlično — rekao je Raundtri nalivajući kafu u limeno lonče. —

To će nam uštedeti jahanje do njegovog ranča.

Kenton ga je začuđeno pogledao. i Raundtri mu je natio kafu.

*

Sledeće jutro bilo je sunčano kao i prethodni dan, mada je nekoliko tamnih oblaka nagoveštavalo da kasnije može biti i kiše.

Raundtri i Dženings su se pripremili da krenu u grad, i obolice su izgledati sasvim drukčije nego dan pre toga. Bili su glatko izbršani i na sebi su imali čista odela i košulje.

Džef Kenton ih je ispratio, žaleći što i on ne može da pođe s njima. Ali, na ranču je morao da obavlja važan posao, trebalo je pobrinuti se o mnogobrojnim konjima.

— Džefe — rekao je Raundtri osećajući se sasvim odmoran posle desetočasovnog dubokog sna — možeš nas očekivati sutra u toku dana, moram i ja da upoznam te devojke koje si pomenuo.

— Ne treba ništa da brinete za ranč — rekao je Kenton i potapšao kundak puške koju je držao u naručju leve ruke.

Raundtri je okrenuo konja i polazeći dobacio. — Do davo! Džefe, znam to. Do viđenja, videćemo se.

Dženings se osmehnuo i pozdravio Kentona dodirom prsta o obod šešira.

*

Treil End je bio tipično naselje Divljeg zapada. Imao je jednu glavnu ulicu i zgrade sa dekorisanim fasadama. U tom gradu bilo je ug-

lavnom mirno, s izuzetkom subote i nedelje, kada su saluni i bordeli bili puni i pravili dobar pazar.

No, toga dana u Treil Endu nije bilo tiho i mirno, iako je bio običan radni dan, i u gradu se nalazilo mnogo konjanika, a s one strane gde su se nalazili obori za rogatu stoku čulo se mukanje goveda. To je bio pijaćan dan.

— Šta kažeš na to da pivom sprememo prašinu iz grla? — rekao je Raundtri.

— Slažem se — rekao je Dženings.

Sahali su pred hotelom u Treil Endu, jednim većim zdanjem u kome je istovremeno bio i salun. Raundtri je baš vezivao konja za privezište, kada je ugledao jednog visokog, malo podgojenog čoveka koji je izašao iza ugla i uputio se ka njima. Osmehnuo se, ali samo usnama i rekao. — Dobar dan šerife Kejne.

Na šerifovom okruglastom licu nije bilo ni traga osmeha. U njegovim mutnosivim očima ogledalo se nezadovoljstvo, ali to nezadovoljstvo nije bilo usmereno prema banditu koji je ovde bio poznat pod imenom Mič Rajder, nezadovoljstvo je bilo okrenuto prema niemu samom.

— Dobar dan Raidere — rekao je šerif igrajući igru koja se od nje očekivala. Dženingsu je uputio samo kratak pozdrav pokretom glave.

Raundtri se osmehnuo neprimetno. Činilo mu je prijatnost saznanje da je predstavnik zakona postavljen na ono mesto gde je želeo i da ga ima u malom prstu. — U gradu je izgleda prilična gužva, zar ne?

— Da. — Šerif se nespokojno uzvrpoljio.

— Doterali smo neke konje sa puta — rekao je Raundtri. — Zaista prvoklasni konji, hteli smo da vidimo da li je stari Forest zainteresovan da ih kupi.

Šerif je ozbilnog lica klimnuo glavom. Koliko li je ljudi izgubilo život zbog tih konja, pomislio je.

— Znae li gde se može naći?

— Koliko znam, tačno tu iza vas.

— Kejn se okrenuo da pođe.

— Oh, šerife.

— Molim?

— Sledeći put kad vidite mladog Kentona nasmešite se, važi?

— Vrag vas odneo i kad ste došli ovamo! — izustio je šerif u jednom dahu i lice mu je potamnelo od liutine.

— Ali, došao sam ovamo i to je činjenica. Pomisli samo na stara dobra vremena, Adamse. Sećaš li se? — Raundtri se glasno nasmeio. — Hajdemo da popijemo to pivo Slimme.

Dženings se odjednom uozbiljio. — Ja sam Harv, ne zaboravi to.

— Naravno Harve. — Nasmeio se glasno i šerif se okrenuo i udaljio se preko ulice.

Ljudi poznati u gradu kao Mič Rajber i Harv Dalton ušli su rasploženo u bar.

Šerif Aksel Kejn, nekada poznat kao Stejsi Adams, bandit učenien nagradom od dve hiljade dolara živ ili mrtav, želeo je više nego ma šta drugo na svetu kada bi prošlost mogla biti pokopana i zaboravljena. Pre dvanaest godina on je napustio put zločina i vratio se časnom i poštenom životu. Od tada uspeo je da živi potpuno drugačije nego pre; oženio se, dobio decu i postao je

naibolji šerif za koga je ovaj grad ikada znao.

U baru hotela u Treil Endu Raundtri i Dženings su se prihvatili čaša sa pivom, sedeći za jednim stolom u uglu. Tek što su seli i otpili nekoliko gutlijaia piva. u bar je ušao jedan onizak ali snažno građen čovek.

— Mister Foreste — pozvao ga je glasno Raundtri.

Džeson Forest je zastao i okrenuo se prema Raundtriju. — Molim Raidere? — Forestov odgovor bio je odsečan, skoro nadmen i nabusit.

— Imate li nekoliko minuta vremena za nas?

Forest je klimnuo glavom i prišao njihovom stolu.

Sačekavši malo ne bi li Forest seo, Raundtri je rekao. — Jednom ste mi rekli da potražim dobre konje za vas, ako slučajno na njih nađem.

— I?

— Našao sam nekoliko grla i doterao sam ih na naš ranč. — Začutao je za trenutak. — Jeste li zainteresovani?

Stav bogatog rančera odjednom se promenio i on se osmehnuo. — Da, zainteresovan sam. Koliko konja imate?

— Sedite malo mister Foreste — rekao je Raundtri pokazavši rukom praznu stolicu. — Harve, donesi mister Forestu jedno piće.

— Može jedno pivo — rekao je Forest sedajući.

Raundtri je uzeo svoju čašu i lagano srknuo hladno pivo. Forest je još uvek bio zainteresovan... to je bilo ono naivaišnie što je želeo da zna. Kada bude video konje, onda će imati mogućnosti da razgovaraju dalje.

Voda bandita ispričao je rančeru sve ono što je u prvom momentu bilo važno za eventualnu pogodbu.

— To što sam čuo izgleda dobro. Hteo bih da ih vidim Raidere. Nevolja je u tome što sam danas ceo dan i sutra zauzet.

— Nije hitno — rekao je Raundtri. — Hteo bih da ih vi prvi vidite. Sem toga, Harv i ja bismo hteli da se malo odmorimo i provedemo. Poslednjih nedelja naporno smo radili i dobro smo se zamorili.

— Gde ste nabavili te konje?

— U Aidahu — slagao je Raundtri.

Forest je ispraznio svoju čašu i spremio se da pođe.

— Hoćete li još jedno piće, mister Foreste.

— Ne, hvala Raidere — rekao je Forest pokrivajući šakom čašu. — Danas moram biti krainie pribran i bistrog uma ier se sklapaju poslovi.

— Kako god hoćete. Kada vas možemo očekivati na našem ranču?

— Pa recimo da se dogovorimo za petak oko podne.

— Fino — rekao je Raundtri.

— Onda neka bude u petak oko podne.

Rančer je ustao, dodirnuo prstima ivicu svog belog „stetsona“ i okrenuo se na petama. Ispratio ga je zadovoljan osmeh banditskog vođe.

— Dakle, za dva dana? — rekao je Dženings prateći pogledom široka rančerova leđa.

— Neće biti teško da ta dva dana nekako ispunimo, zar ne?

— Ni naimanie teško. Jesi li za još jedno pivo?

— Naravno. Sad smo na odmoru, zar ne?

Pogledali su se kao da se prvi put vide i glasno se nasmejali.

XIII

Pošto su napustili Vilsonov ranč. Dok Holidej i Srebrna Zora su dosta brzo putovali. U četvrtak kasno poslepodne zaustavili su se pred putokazom ispucanim od sunca, vetra i kiše na kome je pisalo: Treil End. 8 milja.

Srebrna Zora se uznemirila. — Blizu smo Holideje.

— Da — rekao je on. — To je Treil End i kraj našeg puta, ali mislim da neće biti samo kraj našeg puta.

Put kojim su dalje išli bio je širok i mestimično duboko izbrazdan točkovima mnogobrojnih kola. Uskoro posle toga pred sobom su ugledali grad; izvestan broj tu i tamo bez reda razbacanih zgrada, niskih i ružnih u njihovoj raznolikosti. Holidej je do tada video već dosta sličnih gradova širom Divljeg zapada počev od Kalifornije i kanadske granice, pa sve dole na jugu do Meksika i Arizone.

U jednom momentu Srebrna Zora je zaustavila svog konja. — Ja ću ostati ovde. — Na licu joj se videlo da se nečega plaši. Sasvim razumljivo, jer je pred njima bio grad belih ljudi, grad u kome nije otilo mesta za takve kao što je ona.

Holidej joj nije dao da se predomišlja. — Poći ćeš sa mnom!

— Ne! — pokazala je prstom prema jednoj skupini drveća. — Čekaću te tamo dok odeš da razgovaraš sa šerifom. — Oborila je glavu. — Ti sigurno ne želiš da te drugi bledoliki vide sa mnom.

Holidej se trgao. Rasne predrasu-

de nisu bile novina ni retkost u ovim krajevima, ali, nije mogao da pretpostavi da ih je Srebrna Zora tako duboko osetila. Poželeo je da taj njen osećaj bar donekle ublaži. — Zašto si to rekla?

Ona je pokretom ruke pokazala preriju oko njih. — Ovde u prirodi sve je sasvim drukčije. Holideje. Mi smo jednostavno čovek ratnik i žena. Ali u gradu je drukčije, ti ćeš biti belac a ja...

Holidej je presekao odlučnim pokretom ruke. — Do đavola s tim glupostima! Pođi sa mnom kad ti kažem i da više o tome ne raspravljamo. — Nagnuo se bliže prema njoj i dotakao je rukom po mišici. — Ti si sada sa mnom Srebrna Zoro, nemaš čega da se plašiš.

— Ali kad ti kažem, ne brinem o sebi.

— Ženo — rekao je Dok shvativši da u nekim trenucima mora preći na reči razumljivije njenoj prirodi i vaspitanju. — Suviše mnogo govoriš. — Rekavši to, poterao je konja u trk i Srebrna Zora je resignirana pošla za njim.

Dok su stremen uz stremen jahali glavnom ulicom dvoje putnika su bili predmet mnogih radoznalih pogleda. Jedan kauboj naslonjen na stub nastrešnice okrenuo se svom drugu i rekao. — Hej Bo, eno jednog indijanskog ljubavnika. — Ne bih imao ništa protiv da sam njegove sreće — promrmljao je Bo Voker pleneći očima divljačnu lepotu mlade Indijanke dok su ona i belac ozbilnog lica prolazili ulicom ispred njih.

Malo kasnije, Holidej je primetio okačen natpis iznad šerifske stanice i poterao je konja prema njoj. Kada su sjahali, Srebrna Zora je bojažljivi-

vo rekla. — Ja ću ostati da čuvam konje.

— Ne, poći ćeš sa mnom. — Rekao je to tako odlučno i zapovednički da se Srebrna Zora znala da je nemoguće raspravljati se s njim. Uostalom, Dok je imao dosta razloga za svoju odluku, jer bi ostavši sama napolju, Srebrna Zora bila izložena mnogim neželjenim posledicama.

Prišli su vratima i Holidej je zakucacao. — Pričekajte trenutak — začuo se iznutra nečiji dubok glas.

Stajali su pred vratima više od dva minuta pre nego što su se vrata otvorila. Šerif se iznenadio kada je video indijansku skvo pored belca dosta gospodstvenog izgleda, uprkos odelu zapuštenom i prljavom od napornog dugog jahanja. Čovek koji je stajao pred njim očigledno nije bio skitnica koji se u svojim tumaćanjima udružio sa bilo kakvom indijanskom skvo, već neko ko je znao šta hoće i šta vredi. To se videlo po njegovom držanju, crtama njegovog izrazitog lica i ledenom sjaju sivoplavih prodornih očiju.

— Šta mogu da učinim za vas? — zapitao je šerif pokazujući im rukom da uđu.

Ne obraćajući pažnju na šerifovu ponudu, Dok je rekao. — Da li vam nešto znači ime Džej Raundtri, šerife?

Šerif je osetio grč u stomaku kao da ga je neko udario nogom, i to se na njegovom licu primetilo. — Da — rekao je i okrenuo se da bi prikrrio svoju zbunjenost.

Holidej je bio iznenađen šerifovim držanjem. Istog trenutka njegov instinkt, ono šesto čulo koje ga je mnogo puta opomenulo na opasnost zazvonilo je na uzbunu. Ako Raundtri ima ranu u blizini grada, kao što mu je Vilson rekao, nije li

bilo moguće da šerif zna za to i da se iz nekog razloga pravi kao da o svemu tome nema pojma? Da, bilo je moguće. Zbog toga je morao da odigra drugu ulogu nego što je pri dolasku planirao.

— Čujte — rekao je opomenuvši pogledom Srebrnu Zoru da čuti, — ja sam lovac učenjenih, Flojd Čini mi je ime. Možda ste čuli za mene?

— Ne bih rekao da sam čuo Čini — rekao je šerif s velikom mukom skrivajući olakšanje koje ga je obuzelo. — Ali, zašto ga tražite u okolini ovog grada? Poslednje što sam o njemu čuo bilo je da je otišao u Južnu Ameriku.

— Zaista? — rekao je Dok.

— Da. Ovde u blizini nema razbojničkih skrovišta. Ako bi ih bilo, ja bih to sigurno znao.

Holidej je zaključio da razgovor kreće jalovim tokom i da od svake izgovorene reči može imati samo štetu. Odlučio je da što pre ode odatle. — Dobro, vredelo je pokušati. Pošto nas ovde ništa ne zadržava, kupićemo nešto namirnica i idemo dalje.

Šerif je zažmirio očima. U priči ovog čoveka nešto je zaudaralo, no, napravio se kao da je tu priču primio za istinitu.

— U redu Čini, u redu!

Holidej je uzeo Srebrnu Zoru za ruku i osmehnuvši joj se poveo je napolje. Odmah zatim nestali su iz vidokruga šerifovog pogleda.

Ostavši sam u svojoj kancelariji šerif se rukom pogladio po vrhu vilice. Taj čovek nije bio lovac učenjenih, smeo se kladiti u svoju mesečnu platu da je tako. Pustolov, revolveraš, džentlmen, litalica, možda čak i neki razbojnik visokog stila, sve je to bilo moguće pre nego da je lovac učenjenih. Došljak je suvi-

še lako dozvolio da bude skinut sa dnevnog reda. To je bilo sumnjivo. Da, ako je taj čova tražio Džejla Raundtrija onda je svakako imao neki razlog zašto je verovao da je baš ovde. Ako je to bilo tako, zašto se odjednom povukao u sebe i nije mu rekao skoro ništa? Sta će preduzeti? I još važnije, šta će on kao šerif preduzeti?

U jednom momentu palo mu je na um da je tog došljaka poslala sama sudbina. Bio je lovac učenjenih ili neko drugi, zar ne bi bilo zgodno da mu Raundtrija skine sa vrata. Možda mu to ne bi pošlo za rukom, jer je Raundtri opasna lukava zverka, ali, možda bi i uspeo. Tada više ne bi bilo zloslutne senke crne prošlosti koja mu je zagorčavala život i mogao bi opet slobodno da diše. Ali, šta ako bi se stvari iskomplikovale i neke tajne nekontrolisano izbile na videlo. U sukobu između dvojice protivnika nikada se ne zna šta će se desiti. Može se slučajno otkriti i njegova prošlost, što je još gore nego Raundtrijevo prisustvo u okolini. Da li da Raundtrija opomene na opasnost? Da li da pusti da događaji idu svojim tokom? Misli su mu se kovitlale u glavi, ali, rešenje nije dolazilo.

Otvorio je fioku pisaćeg stola i našao kutiju sa cigarama. Pušio je samo kada je bio jako zabrinut. Zapalivši cigaru izašao je na širok trotoar i stao tamo sa rukama prekrštenim na grudima. Bacio je pogled ka kraju ulice upravo u trenutku kad je tobožnji lovac učenjenih sa svojom Indijankom ušao u Bentinovu trgovinu.

Holidej se ljutio na samog sebe zbog načina kako se ponašao, ali iznenadna šerifova reakcija sasvim ga je izbila iz planiranog toka raz-

govora. Bilo kako bilo, tu se sada ništa nije moglo izmeniti. Držeći Srebrnu Zoru za ruku ušao je u trgovinu gde mu se osmehnuo mršav čovek sa naočarima bez okvira.

— Izvolite gospodine — rekao je ljubazno, ali mu se lice smračilo kada je video Indijanku iza Holideja.

Primetivši njegovo neraspoloženje Holidej je rekao. — Ova dama je sa mnom, trgovče, razumete?

— Trgovac se slabo osmehnuo. — Naravno gospodine, kako ste madam?

Srebrna Zora ga je prostrelila očima.

— U redu — rekao je Holidej skrivajući sa mukom osmeh. — Evo spiska šta mi je potrebno.

— Sad shvata šta sam mislila Holideje? — rekla je Srebrna Zora kada su izašli iz trgovine.

— Ne treba obraćati pažnju na takve kao što je on — rekao je Dok.

Ona se na to osmehnula i taj osmeh dao je njenom licu neku čudnu izvanrednu lepotu. — Ti si čudan čovek bledoliki Holideje.

— A ti si to dobro zapazila — rekao je puneći bisage hranom. — Popevši se na konja nastavio je. — Jesi li zapazila gradsku štalu?

— Zar ćemo ostati ovde? — Pri pomisli na ostanak u gradu na njenom licu ukazao se strah.

— Ne, ne ostajemo, ali štala je mesto gde se može dobiti dosta obaveštenja.

Gradska štala je bila povučena nešto dalje od glavne ulice. Dva čoveka su istovarali seno sa jednim kolima i za trenutak su prekinuli posao kada su jedan belac i jedna Indijanka zaustavili svoje konje nedaleko od njih.

Vlasnik štale je rukavom obrisao znoj sa čela i rekao. — Sve je pu-

no! — rekao je to s otvorenom odbojnošću, jer nikada nije mogao da shvati kako se neki belac može spustiti toliko nisko da se udruži sa nekom Indijankom.

Od štalarevog držanja Holideju se utroba stegla i za trenutak mu je došlo da skoči sa konja i da tom čoveku da lekciju kakvu nikada u životu nije dobio. Srebrna Zora nije zasluživala takav odnos i za ljubav nje vredelo je isprašiti nevaljalca da se sav puši. Ali, uspeo je da u poslednjem momentu savlada navalu besa u sebi i da kaže mirno. — U redu je momče, mi ionako nismo nameravali da ostavimo konje u štali... Ja sam samo mislio da mi možeš pomoći nekim obaveštenjima to je sve.

Osetivši po Holidejevom pogledu da se svojim držanjem izložio nepotrebnj opasnosti, štalari je odahnulo s olakšanjem što je oluja prošla. Lagao je da je štala puna i da je ovaj čovek strogog lica zavirio unutra imao bi puno razloga za ljutnju. No srećom, nevolja je prošla i zadovoljan zbog takvog ishoda on je rekao. — Šta ste hteli?

Holidej je sada sasvim mirno zapitao. — Pokušavam da nađem jedinog mog starog prijatelja. Čuo sam da živi tu negde u okolini. Krupan je, vrlo krupan, teži sigurno sto dvadeset kilograma i ružan je kao greh. Lice mu je izrovašeno ožiljcima. Udružen je sa još nekim ljudima...

— Vi sigurno mislite na Elmera Atkinsa — rekao je vlasnik štale. — U okolini samo jedan čovek odgovara tom opisu.

— Da, da — rekao je Holidej nalučujući da se primakao korak bliže cilju. — To je Elmer... — osmehnulo se bezazleno da prikrije zadovoljstvo.

— Nisam ga video već duže vremena — rekao je vlasnik štale — Ali, njegovi ortaci su danas bili u gradu. U stvari ako baš hoćete tačno da znate, njihovi konji su ovde.

— Zaista? — rekao je Holidej. — Šteta! U svakom slučaju, bio bih vam mnogo zahvalan ako biste mi mogli reći gde se nalazi njihov ranč.

— Nema problema — odgovorio je štalari uzimajući jedan prut i crtajući primitivnu mapu na prašnjavom tlu. — Mi smo tačno ovde.

Holidej i Srebrna Zora odjahali su iz grada. Jedan čovek posmatrao je njihov odlazak i čim su dvoje došli lika nestali na kraju ulice, on je potrčao do štale gde je zatekao vlasnika kako se muči da staru petrolejku dovede u red.

— Dobro veče Lorne — rekao je šerif.

— I vama takođe, šerife. Ove petrolejke su vlaški osetljiva stvar. Petljam se već dugo s njom i ne mogu da je uredim. Izgleda da je fitilj izgoreo.

— Daj da vidim — rekao je šerif pružajući ruku da uzme lampu.

— Nikada nisam bio spretan sa petrolejkama — rekao je štalari zadovoljan što se neko poduhvatio da obavi njegov posao.

Za nekoliko trenutaka šerifu je pošlo za rukom da petrolejku popravi. Zadovoljno razvučenih usana štalari je promrmljao. — Mnogo hvala šerife.

— Nema na čemu Lorne. A sada hteo sam nešto da te pitam ako hoćeš da mi kažeš.

— Samo recite.

— Reci mi šta si tačno razgovarao s onim indijanskim ljubavnikom.

Nekih pet milja istočno od grada Holidej je pomogao Srebrnoj Zori da sjaše iz sedla. Mesto gde su se zadržali nalazilo se po prilici na polovini rastojanja od cilja do koga je sutra trebalo stići. Da, sve što se tih dana događalo bližilo se nekom vrhuncu i on je bio dovoljno osetljivo ljudsko biće da rastuću napetost oseti.

Dok su ložili vatru i pripremali prenoćište, nisu progovorili ni reč. No odjednom je Srebrna Zora počela da plače. Holidej je pogledao i privukao je sebi.

— Hej — rekao je — sve će biti u redu, videćeš.

Ona ga je čvrsto privukla sebi tako da je sasvim jasno pored otkucanja svog srca osećala i otkucanje njegovog srca. Uzevši je prstima za bradu podigao joj je glavu i ugledao suze koje su se blistale na njenim obrazima.

— Večeraćemo kasnije — rekao je, spuštajući svoje usne na njene.

Ona ga je još čvršće zagrlila i počela da ga ljubi strasnije i vatrenije nego ikada. Kada je spustio na prost ležaj od ćebadi, ona mu se dala bez razmišljanja, bez daha, skoro bezumno. U dubini srca volela je tog čoveka više nego sopstveni život. Znala je da je to bezumno, jer su ih delile nepremostive prepreke, ali o tome sada nije htela da razmišlja. Čemu? Možda će sutra on ionako poginuti.

XIV

Glasno lupanje na vratima sasvim je probudilo Džeja Raundtrija iz dubokog sna. Desnom rukom on se ma-

šio pod jastuk i napipao dršku najbijenog „kolta“.

— Ko je to do đavola? — zapitao je Dženings sanjivo.

— Neki posetilac — rekao je Raundtri stajući bosim nogama na hladan pod.

— Koliko je sati?

— Do vra, a, misliš da znam.

Na ležaju u drugom kraju odaje Kenton se promeškolio i nastavio da spava. Dženings se sasvim razbudio i ustao sa kreveta sa revolverom u ruci. Baveći se poslom koji ga je okupirao već dugo godina naučio je da u tom poslu ne treba ništa rizikovati.

Tiho na prstima obojica su otišli u kuhinju gde je neko kucao na zadnjim ulaznim vratima. Kada su ušli u odaju kucanje se ponovilo.

— Ko je? — zapitao je Raundtri.

— Aksel Kejn.

Raundtri je pogledao Dženingsa i žmirnuvši očima zapitao. — Jesi li sam?

— Jesam.

— Upali svetiljku Slime — rekao je Raundtri pomerajući rezu na vratima.

Šerif je ušao u mračnu toplu kuhinju osvetljenu samo mutnom crvenkastom svetlošću žara iz okruglaste peći.

— Zapali ste u nevolju — rekao je šerif. — U gadnu nevolju.

— Reci u čemu je stvar.

— Nije nikakva stvar nego jedan visoki čova sa revolverom. Izgleda mi kao neko ko ume da barata oružjem. Raspitivao se u gradu.

Plamičak svetiljke se rasplamsao i obasjao sve u odaji sem udaljenih uglova. Pri žučkastoj svetlosti lica trojice sagovornika podsećala su na sablasti.

— Šta se raspitivao? — zapitao je Dženings.

— Raspitivao se o vama. I o vašem ranču. — Šerif se smrknuo. — Rekao je da je lovac učenjenih, ali meni se čini da to nije istina.

— Gde je sada?

— Ulogorio se negde izvan grada. Mislim da nije daleko odavde.

— Šta te je navelo na zaključak da nije lovac učenjenih — rekao je Raundtri mršteći se. — Konačno, raspisana nagrada za mene još uvek važi.

— Do vraga, i ja nešto znam. Video sam takve hulje mnogo puta da ih ne bih namirisao na milju daleko. Ne, on nije lovac učenjenih, to vam garantujem.

— Opiši ga — rekao je Raundtri privlačeći stolicu.

— Pa eto, visok je možda sto osamdeset pet ili sto devedeset. Snažno je građen i ima široka ramena. Izgleda malo mršav kao da se u poslednje vreme suviše zamario ili da se nije redovno hranio, ali ipak ne izgleda slab. — Razmislio je kao da se priseća izgleda nepoznatog čoveka i dodao. — Ima tamnu, skoro crnu kosu, nešto dužu, tako da mu pada preko ušiju do vrata.

— Malo je bledunjav? — zapitao je Dženings.

— Da.

— Ima sivoplave oči, prodoran pogled i tamne guste obrve.

— Tačno tako.

Raundtri se zbunjeno osvrnuo oko sebe, a Dženings je dodao — jaše velikog snažnog dugonogog zelenka.

Šerif je začuđeno primetio. — Pa, vi sve znate.

Raundtri je nespokojno pogledao Dženingsa. — Nije valjda Holidej?

— Tačno tako Džeje — rekao je Dženings ozbiljno. — Kockar sa Misisipi došao je po konje svog prijatelja.

— Ali kako je, do đavola, našao gde se nalazimo?

— Kaži mi da ti kožem — rekao je Dženings slegnuvši ramenima. — Ali, to nije ni važno. Našao nas je!

— Sem toga — rekao je šerif — s njim je jedna Indijanka.

— Indijanka? — Na Raundtrijevom licu ponovo se ukazao izraz zbunjenosti.

— Da, i to dobro izgleda. Nije čista Indijanka nego mešanka, to se jasno vidi po njenom licu.

Dženings je tačno znao da je to ista ona Indijanka nad kojom je izvršio nasilje, a koja je pobegla u žbunje. No, ni na kraj pameti mu nije bilo da o tome nešto kaže Raundtriju.

— Prema tome — rekao je šerif sa neprikrivenim izrazom likovanja na licu — može biti da se ovaj put nećete tako lako izvući.

Raundtri je pomislio da je šerif skoro zadovoljan što su upali u takvu nezgodnu situaciju. Dženings se obratio šerifu usana drhtavih od ljutine. — Za tebe bi bilo najbolje da se izvučemo bez posledica njuškalo!

— Da — umešao se Raundtri ozbiljnog lica — možeš slobodno računati kao da si i sam lično umešan stari prijatelju.

No, šerif je na to odrečno odmahnuo glavom. — Vas dvojica držite me na nišanu, to ne mogu poreći. Ali, vaše račune raščišćavajte

sami, jeste li me razumeli? Neću da imam nikakve veze s tim.

Raundtri se osmehnuo cinično.

— Učinićeš sve ono što ti se kaže.

— Digao je „kolt“ i lagano palcem zategao obarač.

Ali začudo, šerif je ostao hladan i tvrd kao želik. — Nećeš me uplašiti Raundtri. Nikada te se nisam bojao i neću te se bojati.

Dženings je zapazio da se na Raundtrijevom zgrčenom licu razli-vao onaj smrtonosni ubilački izraz i skočio je između njih dižući ru-ke. — Lakše Džeje! U pravu je. Nemoj da pokvariš savršeni sticaj okolnosti.

Raundtri je izgledao kao besan pas. No, šerifu ni na kraj pameti nije bilo da ustukne. Dovoljno je zlo činio time što je zatvarao oči pred Raundtrijevim poduhvatima i nije želeo da u njima uzme učešća.

Raundtri se iznenada odobrovo-ljio i Dženings je znao da su opas-ni trenuci prošli. — U redu — re-kao je Raundtri. — Ti se vrati na-zad u grad. Mi ćemo sami srediti tog Holideja, a takođe i njegovu žensku. Da, časne mi reči, oboje će poželeti da nikada nisu pošli mojim tragom!

— Ti si lud Džeje — rekao je šerif skoro sažaljivim glasom.

— Gubi se odavde njuškalo — prasnulo je Dženings videvši da se na Raundtrijevom licu ponovo po-javljuje onaj izraz besnog psa.

— Sa zadovoljstvom — rekao je šerif zalupivši vrata za sobom.

— Znaš — rekao je Raundtri ne-spokojno — tom čoveku više ništa ne verujem.

— A jesi li mu verovao?

— To je prava reč Šime, možda mu nikada nije ni trebalo verovati.

— Ustao je i prišao ležaju gde je spavao Kenton i probudio ga.

— Šta je Džeje? — zapitao je Kenton.

— Ustani. Možda će ti se pružiti prilika da upotrebiš te tvoje revol-vere.

•

Sa prvom svetlošću novoga da-na ptice su cvrkutom objavile svo-je prisustvo zvukom koji je Holi-dej oduvek voleo. Ali, sada mu nji-hovo prisustvo nije bilo neophod-no potrebno. Osećao je napetost ko-ja se bližila vrhuncu, ali, znao je da će to osećanje nestati istog tren-utka kada stupi u akciju. Tada će opet biti hladan, do krajnosti ori-bran i proračunat, više nalik na mašinu nego na ljudsko biće.

Srebrna Zora je jahala pored njega smirenog izraza lica, pribra-na. S njene strane neće biti ni zna-ka slabosti, ma šta se desilo. Video je kako plače, ali bila je odlučna da to sebi više ne dozvoli.

Kada su izašli iz šume, ona je rekla. — Boriću se uz tebe.

Dok se zamislio, Ona je umela da rukuje puškom, ali pred njim su bila samo dva čoveka. Na takvu nesrazmeru snaga bio je naviknut. — Ne — rekao je.

— Hoću — rekla je odlučno.

— Čuj Srebrna Zoro nameravam da iz ovog poduhvata izađem živ. Onda ću te odvesti nazad u Alber-tu. Tamo ima jedan mali ranč i ta-mo ću te smestiti...

Po prvi put je pomenuo da na umu ima nešto određeno za njenu budućnost. — Misl'š...? Glas joj je bio pun čuđenja i nade.

Dok je shvatio njena pritajena

prizeljeđivanja. — Srebrna Zoro, ti nemaš kuda da ideš. Ne možeš živeti sama i zato ću te odvesti tamo gde ćeš biti sigurna. Vlasnik tog ranča je moj prijatelj i on će te primiti.

Srebrna Zora je oborila pogled i klomula ramenima. Znala je da su njene nade ludost i da nikada ne može imati čoveka kao što je Holidej, ali nade ne znaju za razum i stvarnost. — Ti si mi pokazao šta je pravi život. Bila bih spremna da ti služim dokle god hoćeš... do kraja života.

Dok je bio dčrnut njenom ljubavlju, ali nije mogao dopustiti da zanos ode do iluzija. — Ne, to ne mogu da dopustim. Ja sam pustolov, skitnica...

— I Sijuksi su nomadi. Ja sam naučila na to — rekla je Indijanka vatreno.

— Ovo je nešto drugo. Ja ponekada ne znam ni šta ću sam sa sobom. Ne, za tebe je najbolje da ostaneš u Alberti.

Srebrna Zora je oborila glavu. Činilo joj se da ptice ne cvrkuću tako radosno kao maločas. — Ako ti tako kažeš... — rekla je pokorno. — A ti? Ti ćeš otići?

— Ostaću i ja neko vreme na ranču da se odmorim. Posle... videćemo. U svakom slučaju, ja ne zaboravljam prijatelje. Ostani dakle ovde — dodao je. — Razumeš?

— Jedan od tih ljudi je onaj koji me je...

— Znam to Srebrna Zoro. I on će dobiti svoje. Sad ne misli više na to i budi mirna.

Predeo je sada bio obasjan jakim jutarnjom svetlošću i skoro tridesetak minuta kasnije Dok Holidej i Srebrna Zora su ugledali

ranč bandita, jednu nisku naherenu ranč kuću, kolibu od blata za alat i slične stvari i jednu staju za seno i konje. Sem toga bio je tu i ograđeni prostor za konje, a u njemu krdo konja koji su se hranili lisnatim suvim senom.

Videvši Rolingsove konje Holidej je stisnuo vilice. Tu su bili i onaj divni zelenko, brzonogi mrkov, pastuv vranac čija se dlaka plavičasto presijavala i drugi. Srebrna Zora ga je dodirnula po rukavu. — Dok?

Dok je znao šta želi da pita. — Da, tu smo!

Nalazili su se u šumi i Dok je znao da ih iz kuće ne mogu videti. — Vratimo se malo nazad da vezemo konje. — Ona je poslušala i posle toga Holidej je proverio da li ima dovoljno municije. Zatim su prišli ivici šume i zaklonil se iza jednog oborenog debela.

— Uzmi ovo — rekao je pružajući joj pušku. Na bliskom rastojanju bio je sigurniji sa revolverom.

— Znaš da rukuješ time?

Ona je samo klimnula glavom i Dok se zadovoljno osmehnulo, a zatim skrenuo pažnju na ranč kuću. Od kuće ih je delilo oko sto pedeset metara. Kroz čist jutarnji vazduh iz dimnjaka se dizao tanak pramen sivkastog dima, ali sem toga u kući nije bilo nikakvog znaka života.

Osmotrio je pažljivo teren između njih i kuće. Teren je bio čist, ispresecan piltkim šančevima i sa nekoliko starih drveta. Ne surviše dobar za prilaz. Odjednom, čuo je kada je Srebrna Zora izustila kao šapatom kratko „ah“ i odmah je video šta je privuklo njenu paž-

nju. Jedan čovek išao je prema konjima. Na sebi je imao svetlocrvenu košulju.

U unutrašnjosti kuće Džej Raundtri je stajao pored prozora i posmatrao Kentona koji je otišao do konja, a onda pošao nazad dokonim korakom kao da uživa u finom jutru. No, Kenton je bio napet kao struna na luku.

Kada se pridružio Raundtriju, rekao je kratko. — On je tu, osećam ga.

Raundtri je nespokojno klimnuo glavom. — I ja.

Dženings je pogledao na sat. Bilo je tek prošlo devet časova. — Ako je tu u blizini, onda treba da ga sredimo pre nego što Forest dođe.

— Slažem se — rekao je Raundtri pitajući se kako da namame Holideja da se pojavi. — Imaš li neku ideju Slime?

Dženings je zavijao cigaru ne pokazujući ničim da je uznemiren blizinom Indijanke. Da li je to bilo neko predskazanje? Možda... — Razmišljam rekao je, liznuvši cigar-papir.

— I...?

Dženings je stavio cigaretu u usta i lagano pripalio na šta je Raundtri eksplodirao. — Za ime božje Slime!

— Polako Džeje. — Zatim je nastavio. — Pitam se zna li za Džefa?

— Sumnjam, zašto?

— Ako bi dvojica od nas odjahali, onda bi Holidej, ukoliko je u blizini, lako mogao upasti u zasedu.

Raundtri se zagledao u vrh čizama. — To je dobar plan.

— Evo šta sam mislio — rekao je Dženings odbijajući dim. — Ja ću ostati ovde, a vas dvojica ćete odjahati.

— I ako se on pojavi ti ćeš ga iz blizine smaknuti — osmehnuo se Raundtri.

— Tačno tako.

Sad se umešao i Džef Kenton. — Nećeš valjda ubiti i ženu?

— Naravno da hoću — rekao je Dženings koji je razmišljajući poslednjih dana došao do zaključka da mu nema povratka.

Kenton se namrštio, a Raundtri ga je potapšao po ramenu. — Kad jedpu ubiješ, onda je sa drugom mnogo lakše, mladiću.

— Verovatno da jeste — procedio je Kenton nesigurno.

Raundtri ga je pogledao upola ljutito a upola začuđeno i rekao. — U redu, krenimo. Jahaćemo samo do prvog izvora Slime.

Dženings je klimnuo glavom. Sa te udaljenosti jasno će čuti odjek pucnja. Mahnuo im je rukom u znak pozdrava i ušavši u kuću uzeo pušku. Zatim je prišao prozoru i kleknuo iza delimično odškrinutih zavesa napravljenih od starih vreća. Sa tog mesta video je Raundtrija i mladog Kentona koji su se udaljili prema koraku. Na leđima su nosili svoja sedla.

Dok Holidej je zabrinuto gledao dvojicu ljudi koji su sedlali konje. Bio je suviše daleko da bi ih identifikovao ali koliko se sećao onoga što je pročitao na poternici, Slim Dženings je bio visok šest stopa i

tri inča, a Raundtri šest stopa i jedan inč. Razlika od nekoliko inča na toj razdaljini bila je zanemarljiva. Ali, jedan od ove trojice, onaj u crvenoj košulji bio je manji od drugoga bar za četiri do pet inča.

Holidej se namrštitio. Da li je u pitanju bio treći čovek, onaj koji je čuvao ranč? Da, to je bilo verovatno.

Dvojica su pojahali konje i ubrzo su nestali sa vidika.

— Hoćeš li sada uzeti konje, Holideje? — zapitala je Srebrna Zora.

— Ne znam. Imam osećaj da je jedan još uvek u kući. — Ako je tako, kako su znali da će doći? Štalar? Šerif? Moguće, palo mu je na pamet da je šerif umešan. Moguće, do vruga ovde je sve bilo moguće.

Ako je to bio slučaj, ona dvojica će se ubrzo zaustaviti. Ako se ne zaustave, onda to znači da ne stite da je tu. Kada se vrate, on će ih čekati, na primer u kuhinji, spreman da opali.

Holidej je dodirnuo Srebrnu Zoru po ruci. — Vratimo se do konja.

— Kada su pojahali rekao je. — Vrat ćemo se malo nazad, a onda ćemo krenuti do onog brda da osmotrimo put prema gradu.

— Put kojim su oni otišli?

— Da, put kojim su oni otišli.

Ubrzo su jahali prema vrhu niza brežuljaka sledeći često upotrebljavan stočni put. Holidej je zaustavio konja i sjahavši predao vodice u ruke Srebrnoj Zori. Zatim se brzo uputio uz padinu i kada je stigao blizu vrha, spustio se na zemlju i počeo da puzi. Srebrna Zora je opet zapazila da se šunja kao pravi Indijanac.

Holidej je izvirio preko vrha.

Pred njim se širila travna prerija prošarana tu i tamo retkim bokovima žbunja. Nekoliko goveda palo je vođu iz prljave lokve. U blizini lokve nalazilo se nekoliko drveta ispod kojih su stajala dva konja. Dva čoveka su sedeli naslonjeni na debla, a jedan od njih je nosio crvenu košulju.

XV

Odbacivši upola ispušenu cigaretu, Džej Raundtri je napravio dosadnu grimasu na licu i rekao. — Dečko, što duže igram ovu igru sve mi je teže da čekam.

Kenton je uvukao dim, razmišljajući o tome kako se upleo sa ljudima koji su u stanju da ubiju ženu. To mu se činilo sasvim naopako. Čovek muškarac je dužan da prema ženi postupa sa poštovanjem, a ideja o ubistvu žene, makar i Indijanke, protivila se njegovim shvatanjima.

Raundtri je pogledao na svoj srebrni časovnik. Bilo je tačno deset časova. — Mislim da se možemo vratiti.

— Raundtri! — odjeknuo je nečiji glas.

— Gospode bože! — zavapio je Kenton i ispustio cigaretu.

— Ovamo Raundtri — rekao je Holidej držeći naperen revolver u ruci. Raundtri se okrenuo i ugledao Deka Holideja, ali nije ni pokušao da se maši revolvera.

— Dečko, koliko si ti umešan u krađu konja?

— Nisam uopšte umešan — rekao je Kenton shvatajući da se može izvući živ.

— Onda možeš da biraš: penji

se na konja i ne vraćaj se, ili ostani tu i pogini. Zavisi od tebe.

— Odlazim — rekao je Kenton ustajući.

— Odbaci oružje dečko — rekao je Holidej. — Oba revólvera.

Raundtri je udahnuo kroz stisnute zube. Holidej ga je držao na oku, a kukavni momčić je nameravao da ga napusti.

Kenton je lagano izvukao pištolj levom rukom. Zatim je izvukao i drugi i bacio ih na zemlju.

— Odlično — rekao je Dok. — Odbaci još i pušku.

— Ali...

— Odbaci je!

Kenton je poslušao. — Sada odlazi — rekao je Holidej.

Kenton je bacio kratak pogled na Džeja Raundtrija, a onda prihvatio vođice svog konja. — Drži se što dalje od ubica kao što su oni — rekao je Holidej. — Duže ćeš živeti.

— Možda ste u pravu — rekao je Kenton s osećanjem da je ponovo rođen. Ne osvrćući se, odjahao je punom brzinom.

Holidej je prestao da misli na dečaka. — Raundtri, na tebe je red da odbaciš oružje. — Revólver je bio uperen pravo na Raundtrija i bilo bi nemoguće da Dok sa te daljine promaši. Oprezno, Raundtri je odbacio „kolt“.

— Možeš uzeti konje — rekao je.

— Hvala uzeću ih — rekao je Holidej suvo. — Ustaj ubico!

Kada je Raundtri ustao, Holidej je prišao njegovom konju i izvađivši pušku iz futrole bacio je u baru.

— Šta sada? — zapitao je Raundtri.

— Gde je Dženings?

Raundtri se dvoumio. Znao je da mu je Dženings jedina šansa da se izvuče. — Ne znam — rekao je.

— Vnaga ne znaš! Dolazi ovamo. — Lagano, držeći ruke visoko Raundtri je prišao. — Stoj — rekao je Holidej i pogledao prema vrhu brega gde je video Srebrnu Zoru zgrčenu. Mahnuo joj je rukom.

Raundtri je rekao. — Tvoja žena, je li? — Hteo je da dobije u vremenu.

— Da, moglo bi se tako reći.

Tada je do drveća dojahala Srebrna Zora vodeći za povod snažnog zelenka. Zategla je vođice i tamnim očima punim mržnje preseklala banditskog vođu.

Raundtri se začudio. Odnekud mu je bila poznata.

— Srećan si što te neću dati u njene ruke, Raundtri — rekao je Dok.

— Zašto? — zapitao je Raundtri promuklo.

Holidej je shvatio da Raundtri ne zna ništa. — Zato što si joj pre nekoliko dana ubio polusestru.

— Ona je bila s njima?

— Da. Pretpostavljam da je tvoj pajtaš Dženings doživio tada redak trenutak milosrđa.

— Davo ga odneo! — zastenjao je Raundtri.

— On već kuca na vrata pakla — rekao je Holidej. Zatim se obratio Srebrnoj Zori. — Mislím da je onaj drugi sigurno tamo u ranč kući. On...

Približavanje grupe konjanika prekinulo ga je da kaže do kraja šta je hteo. Holidej se okrenuo i za trenutak njegov pogled je skrenuo od Raundtrija.

Prepoznavši Foresta i njegove ljude, Džej Raundtri je zaključio da je čak i mala šansa bolja nego nikakva. Potrčao je kao sumanut i bacivši se kroz vazduh zgrabio Srebrnu Zoru za ruku i svukao je iz sedla, a drugom rukom šćepao je sa zemlje jedan Kentonov revolver. Sa „koltom“ u ruci i dižući Srebrnu Zoru koja je pala na zemlju, Džej Raundtri se okrenuo trijumfalno iskeženog lica, ali ga je u tom trenutku Holidej udario nogom po ruci u kojoj je držao pištolj.

Začulo se lomljene kostiju. A zatim je Holidej revolverom kao čekićem potkačio Raundtrija po vilici. Raundtri je pao na zemlju i počeo se kotrljati. Ošamućen, video je u blizini drugi Kentonov revolver i bacio se da ga dohvati levom rukom. Prsti su mu već stezali dršku pištolja, kada je Holidej opalio. Metak je pogodio Džēja Raundtrija u prsa u trenutku kada su Forest i njegovi ljudi zajedno sa šerifom dojahali do izvora.

Raundtri je ugledao šerifa i pokušao da se digne. Iz njegovih bolom iskrivljenih usana ote se krik.

— Adamse! On je... — rekavši to, skljkokao se na leđa zagušen krvlju koja mu je linula na usta.

Holidej je sa naperenim revolverom posmatrao umirućeg bandita, a za to vreme Forest i drugi su sjahali.

— Šta se ovde događa? — zapitao je Forest.

Holidej se obratio šerifu. — Imate li vi nešto objašnjenje šerife?

Na šerifovom licu ukazao se izraz zabrinutosti. — Zašto bih ja imao objašnjenje za to, mister Čini zar ne?

Forest je resko upao. — Ja sam

zatražio od šerifa da pođe sa mnom stranče. Hteo sam da bude svedok kupoprodaje.

Serif je klimnuo glavom. To je bilo istina i on je odmah zgrabio pruženu šansu, nadajući se da je Holidej već dotle likvidirao i Dženingsa, jedinog preostalog svedoka njegove prošlosti.

Ne pridajući šerifu ikakvu posebnu važnost, Dok je pokazao prstom na Raundtrijevo telo. — Evo čoveka koga sam gonio, šerife. To je Džej Raundtri.

Kratak prigušen uzvik iznenađenja propratio je njegove reči i šerif je prišao da izbliza pogleda poginulog. — Pa, odgovara opisu — rekao je. — A ja sam mislio da je Raundtri otišao u Južnu Ameriku.

Forest je uzdahnio duboko. — A kakve vi veze imate s tim, Čini?

— Ja sam Holidej, Džon Holidej. Došao sam iz Alberte. On i njegova banda ukrali su konje mom prijatelju... i ubili jednog njegovog radnika. Je li to dovoljan razlog što sam ovde?

Forest je zastao zbunjeno. — A ja sam hteo da kupim te konje.

Holidej je odrečno odmahnuo glavom. — To ne bi bilo mudro, ali naravno vi to niste znali. Na ranču je ostao još jedan čovek, njegov saučesnik Dženings.

— Jedan visok i mršav? — zapitao je Forest.

— Da.

— Ovde se predstavljao kao Dalton.

— Možda, ali on je sigurno Slim Dženings.

Forest je pojahao konja i rekao. — Sa konjokradicama ima samo jedan pravi način za obračun, ovde kao i svuda: a to je konopac.

Šerif je obrisao usta nadlanicom i duboko se zamislio. Stvari su se razvijale nepovoljno za njega. Morao je na svaki način učutkati Dženingsa pre nego što bi ovaj nešto progovorio.

Pojahali su konje i Holidej je prišao svog ždrepcu sasvim do Srebrne Zore. — Još malo pa je sve svršeno — rekao je i dodirnuo je za mišicu.

Ona mu se netremice zagledala u oči, i on je u tom pogledu otkrio duboku i neskrivenu ljubav prema njemu. Osećaj da ga neko voli prijatno ga je grejao, ali zbog nje same Dok nije hteo da joj pruži ma kakvo ohrabrenje. Moralo je sve ostati onako kao što je bilo pre polaska u obračun.

Osmehnulo joj se i prošaputao. — Budi dobra Srebrna Zoro, znaš šta smo se dogovorili.

Ona mu se ponovo osmehnula, ali sa senkom tuge na usnama: konačno to je njena sudbina, pomislila je i osetila se bolje, jer je verovala da će se sve dobro završiti...

Prasak hitaca iz Holidejevog revolvra naterao je Slima Dženingsa da još jednom razmisli da li da i dalje ostane u ranč kući, jer su očigledno njegovi saučesnici naišli na Holideja, ili možda on na njih. Ali, zbog toga što je čuo samo jedan hitac bio je čvrsto uveren da je to hitac koji je usmrtio Holideja i da se njegovi prijatelji nisu odmah vratili na ranč, jer su se po svoj prilici bavljali sa Indijankom. Ma da to nije mnogo ličilo na Raundtrija, možda je ovom prilikom hteo da se pokaže pred mladim Kentonom. Da svakako, to je izgledalo logično, jer bi Holidej morao da opali bar dva puta ako je

hteo da likvidira Raundtrija i mladića. No, i pored uverenja da je protivnik mrtav, Dženings je jahao krajnje oprezno. Nikada se nije moglo znati šta u nekoj situaciji može iskrsnuti, bio je njegov moto.

Gonio je konja ležernim kasom prema mestu odakle se čuo pucanj. Neće biti razloga za pravu opreznost sve dok ne stigne do vrha uzvišice tačno ispred njega. Tek tada, moraće da pazi kuda ide, jer će biti izložen pogledu onih koji se s druge strane nalaze. Bio je već skoro na vrhu, kada je čuo topot konjskih kopita. Na iznenadni trzaj uzde, konj je zastao na mestu i digao se na zadnje noge. Pred Slimom Dženingsom odjednom je iskrsnula kolona konjarika u trku.

Dženings je odmah prepoznao starog rančera Foresta, do njega šerifa, a sasvim desno na kraju grupe prepoznao je kockara sa Misisipija i njegovu Indijanku. Tom susretu nije se nadao i trebalo je da prođe nekoliko sekundi pre nego što se pribrao.

Trgao je vođice svog konja i naglo ga okrenuo. Od naglog pokreta životinja je izgubila ravnotežu i pala na prednja kolena, zbacivši pri tome Dženingsa koji je pao na zemlju i udario desnim ramenom. Otkotrljavši se nekoliko stopa, Dženings je ustao na noge sa revolverom u ruci. Pošto više nije mogao da pobegne, preostalo mu je samo jedno... da se bori! Nanišanio je na čoveka koji je bio glavni krivac što se tako lepo zamisljen i izveden poduhvat na kraju preokrenuo u ponaz i smrt.

Nalazeći se samo na tridesetak metara od Dženingsa, Holidej je video naperen revolver i da bi izbe-

gao hitac, bacio se iz sedla. Pucanj je odjeknuo, a odmah zatim i drugi. Oba metka ispaljena su iz puške koju je u ruci držala Srebrna Zora i oba su pogodila cilj. Prvi je pogodio Dženingsa iznad kopče opasača, a drugi, kada je već padao napred u samrtnom ropcu pogodio ga je u glavu.

Dok je Dženings ležao mrtav na zemlji, konjanici su oko njega napravili krug.

Malo uzorman i ošamućen padom sa konja, Holidej je nesigurnim korakom pošao prema njima.

— Moram priznati da je ova vaša Indijanka prava vatra od žene, Holideje — rekao je Forest oduševljeno. — Ne bih imao ništa protiv da i mene štiti jedna takva osoba.

Srebrna Zora je netremice zurila u telo mrtvog Slima Dženingsa. Igra sudbine dovela je do toga da ona bude oruđe pravde i kazni zločinca za ono što je učinio ne samo njoj nego i mnogim drugim nesrećnicima sa kojima se sukobio. Istina, njoj je poklonio život, ali je u čašu njenog gorkog života našao poslednju kap gorčine i vraćajući mu za učinjeno zlo istom i većom merom, Srebrna Zora je odlila iz sebe deo jada i muke koji su je mesecima pritiskali. Za sva nasilja koja je

doživela platio je ovaj poslednji nasilnik.

Gledajući otrovni sjaj u njenim očima Holidej je odgovorio. — Da, ona je prava vatra, ali vas bi mister previše zagrejala. Bolje je da ostane što dalje — dodao je i osmehnuvši se šeretskim osmehom.

Zatim je pogledao šerifa. U ličnosti tog čoveka bilo je nečeg čudnog, nečeg mutnog, ali to što je kao senka izvirivalo ispod površine nije bilo dovoljno da se o njemu stvori konačan čvrst zaključak. No svejedno, kao i mnoge druge neotkrivene tajne i šerif će ostati neodgonetnut do kraja, ali i to je možda bila igra sudbine i prst neke pravde. Konačno, on je sada bio častan građanin.

Holidej je mahnuo rukom Forestu i šerifu u znak pozdrava i pokretom glave dao znak Srebrnoj Zori da pođe. Bio je zadovoljan. Uspeo je da vrati Rolingsove konje i verovao je da mu je pošlo za rukom da obezbedi bolji, srećniji život ženi čiji je život bio neprekidna palnja. Odsada, verovao je, sreća će joj se više osmehivati.

I Srebrna Zora je verovala isto. To se videlo u sjaju njenih tamnih očiju i u osmesima koje je po katkad upućivala svom spasioču.

KRAJ

čitajte sledeći broj
DOKA HOLIDEJA

BROJ 154

izlazi 7. juna 1984.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.